

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; Oversat til Skuepladsens
Brug af K. L. Rahbek.

Titel | Title:

Kabale og Kiærlighed : et borgerligt Sørgespil i
5 Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : A. Schmidts forlag, 1815

Fysiske størrelse | Physical extent:

180 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KGL. BIBLIOTEK

56,-89,-8°

F. Schiller:

Kabale og Kærlighed,
Sørgespil i 5 Acter,

1815.

*Må kun
benyttes på
læsesalen*

56-89-80

56 0 8 00640 4

+ REX

Kabale og Kiærlighed

et borgerligt Sørgeespil

i fem Acter

af

F. Schiller.

Oversat til Skuepladsens Brug

af

Professor K. L. Rahbel

Ridder af Dannebrog.

Kiøbenhavn, 1815.

Trykt paa N. Schmidts Forlag
hos J. Dreyer.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

P e r s o n e r n e .

Præsident von Walter, ved en-tydsk Tyrskes Hof.

Ferdinand, hans Son, Major.

Hofmarschal von Kalb.

Lady Milford, Tyrskens Frille.

Burm, Præsidentens Privatsekretair.

Miller, Stadsmusikant.

Hans Kone.

Luiſe, deres Datter.

Sophie, Lady Milfords Kammerjomfrue.

Tyrskens Kammertiener.

Diersoner.

De mellem [ ] indtattede Stæder onſes udeladte
ved Foreſtillingen.

F ø r s t e A c t.

Første Scene.

Værelse hos Millers.

(Miller staaer just op af Stolen, og sætter sin Violoncel tilside. Ved et Bord sidder Madam Miller endnu i Nattoi, og drikker sin Caffe).

Miller

(gaaer hurtig op og ned).

Gengang for alle! den Sag bliver alvorlig. Min Datter kommer i Folkemunde med Baronen. Mit Huus bliver berøgtet. Præsidenten faaer Snu af det og — fort og godt; jeg viser Junkeren af.

Mad. Miller. Du har ikke snakket ham ind i Huset; har ikke kastet din Datter efter ham.

Miller. Har ikke snakket ham ind i Huset

— har ikke kastet Pigen efter ham; hvem lægger Mærke til det? — Jeg var Herre i Huset; jeg skulde taget min Datter bedre i Skole. Jeg skulde bedre læst Hr. Majoren hans Lekt; eller skulde strax meldt alting underhaanden til hans Excellence Majorens Hr. Papa. Den unge Baron slipper med en Løraf; det maa jeg vide, og al Ulykke kommer over Spillemanden.

Mad. Miller (drikker en Kop ud). Narre-ri! Sniksnak! Hvad kan der komme over dig? hvem kan gjøre dig noget; du driver din Profes-sion, og sanker Skolarer, hvor de ere at faae.

Miller. Men sig mig bare, hvad kommer der ogsaa ud af det Hele? — tage Pigen kan han ikke; at tage hende tales der slet ikke om, og til en — Gud forbarme sig! — god Morgen! [Jo! naar saadan en Monsieur Bon alt har taget til-talle hist og her, og hentet sig, Pøkker veed, hvad, smager det sagtens min gode Kompan, en-gang at træffe paa frisk Vand! Pas du paa! pas du paa! og om du saa havde et Die paa hver Finger, og stod Skildvagt for hver Blodsdraabe, han besnakker dig hende lige for din Næse; Pigen faaer en Klif paa sig, han driver af, og Pigen er bestaemt for sin Livstid, bliver siddende ugift, eller har faaet Smag paa Haandværket, og driver

det fort. (Slaaer sig paa Vandten). Jesus Christus!

Mad. Miller. Gud bevare os i Naade!

Miller. Med din bevare os. Hvad kan saadan en Windmager vel ellers have isigte? Vigen er smuk, rank, har en net Fod. Oppe under Taget maa det see ud, som det vil. Det overseer man hos Eder Fruentimmer, naar det kun ikke feiler andensheds. — Snuser min Springfire først det op! hm! saa gaaer der ham et Lys op, som min Rodney, naar han faaer Færten af en Fransmand; og nu maa alle Seil til, og affed, og — og jeg fortænkte ham slet ikke. Menneffe er Menneffe. Det maa jeg vide.

Mad. Miller. Du skalde bare læse de deilige Biletter, som den naadige Herre skriver til din Datter. Gode Gud! der seer man jo saa klart, som den lyse Dag, at det er ham puur og bar at gjøre om hendes skionne Siæl.

Miller. Det er den rette Høide. Sælken slaer man paa, Eslet mener man; hvem der har en Helsen at lade forrette til det kiære Kiød, behøver blot at lade det gode Hierte være Bud! Hvordan har jeg mig ad! har man det først saa vidt i Nigtighed, at Gemytterne sigge Top! vips!

toger Legemeerne Exempel af dem; Tjenerne følge Herfabet, og den sølvklare Maane har til Slutning blot været Kobler.

Mad. Miller. See dog bare paa de prægtige Bøger, Hr. Majoren har skaffet til Huset. Din Datter gjør ogsaa altid sin Bøn af dem.

Miller (fløiter). Hujah! Bøn! du forstaaer det. Naturens raa Kraftsupper ere endnu den naadige Herres kærlige Makronnade for haarde. — Han maa først lade dem give et Dpkaag i Bellestristernes Helvedes Pestilentskiøkken. I Ilden med det Kram! der inddriller mig Vigen — Gud veed hvad Alt for overhimmelske Fianterier; det løber da i Blodet, som spanske Fluer, og kaster mig den Smule Christendom reent fra hinanden, som Faderen med Nød og Neppe endnu holdt saaledes sammen. I Ilden med det, siger jeg. Vigen sætter sig alt det Satans Løi i Hovedet! over al den Sværmen om i den Schlaraffenverden finder hun tilsidst ikke sin Hiemstavn meer, klammer sig, at Musikanten Miller er hendes Fader, og afflaaer mig tilsidst en vakker ærbar Svigersøn, der havde saa varmt sat sig ind i min Næringsdrift — Nei! Gud fordemme mig, maa ikke strax Posteien paa Storstenen, og Majoren — ja Majoren vil jeg

vise, hvor Tommermanden har gjort et firkantet Hul. (vil afsted).

M a d. M i l l e r. Vær dog skikkelig, Miller! hvor mangen deilig Groschen har blot de Præsenter . . . .

Miller (kommer tilbage, og bliver staaende forved hende). Blodpenge for min Datter! — på du dig Fanden i Vold, infame Koblerke! — før vil jeg trække om med min Viol at tigg, og give Concert for at faae noget Barmt — før vil jeg slaae min Violoncell i Stykker, og kjøre Vlog i Sangbunden, før jeg vil lade mig det sære af de Penge, mit eneste Barn tjener af med Siæl og Salighed. — Skaf den forbandede Caffe af, og Snuustobakken, saa behøver du ikke at drive din Datters Ansigt til Dørvs. Jeg har spist mig mæt, og altid haft en god Skjorte paa Kroppen, inden saadan en forbistret Krabat kom over min Dørtærstel].

M a d. M i l l e r. Fald mig ikke straf med Døren ind i Huset. Hvor du dog i Dieblillet er i Fyr og Flamme! Jeg siger jo bare, man maa ikke støde Hr. Majoren for Hovedet, siden han er Præsidentens Søn.

Miller. Det er Ulykken det. Derfor, just netop derfor, maa Sagen endnu i Dag være til Ende. Præsidenten maa takke mig for det, hvis

han er en retflaffen Faber. Du skal børste mig min røde Plyffes Kiøle, og jeg vil lade mig melde hos Hans Excellents. Jeg vil sige til Hans Excellence: Deres Hr. Søn har et Die paa min Datter; min Datter er ikke god nok til Deres Hr. Søns Kone; men til Deres Hr. Søns Frille er min Datter for god, og dermed Basta. — Mit Navn er Miller.

Anden Scene.

Sekretair Wurm. De Forrige.

Mad. Miller. Ah, god Morgen, Hr. Sekretair! har man engang igien den Fornøielse at see Dem?

Wurm. Fornøielsen er paa min Side, Dante! hvor en naadig Hr. Cavaleer har sin Gang, kommer min borgerlige Fornøielse ikke i Betragtning.

Mad. Miller. Hvad De siger, Hr. Sekretair! den naadige Hr. Major v. Walter gjør os vel nu og da den Fornøielse; men derfor foragter vi ingen.

Miller (fortrædelig). En Stol til Hr. Sekretairen, Kone! vil De ikke sætte fra Dem, Hr. Landsmand!

Wurm (sætter Hat og Stok bort, og sætter sig). Nu nu! og hvorledes befinder sig da min tilkommende eller forhenværende . . . . Jeg vil dog ikke haabe — faaer man hende ikke at see — Tomsfru Luise?

Mad. Miller. Takker for god Efterspørgsel, Hr. Sekretair! — men min Datter er dog slet ikke storagtig.

Miller (ærgertlig, støder til hende med Albuen). Kone!

Mad. Miller. Beklaget blot, hun ikke kan have den Ære, Hr. Sekretair! hun er just i Messen, er min Datter.

Wurm. Det glæder mig, det glæder mig. Jeg faaer engang en from, christelig Kone i hende.

Mad. Miller (smiter dumfornem). Ja, min Hr. Sekretair . . .

Miller (i spulig Forlegenhed kniber hende i Dret). — Kone!

Mad. Miller. Dersom vort Huus ellers kan tiene Dem i noget — med al Fornøielse, Hr. Sekretair!

Wurm (gør faldte Dine). Ellers i Noget! takker mangfoldig, takker mangfoldig; see, see!

Mad. Miller. Men som Hr. Sekretairen selv vil see —

Miller (forbittræt, støder sin Kone i Ryggen).
Kone!

Mad. Miller. Godt er godt og bedre er bedre, og et eneste Barn vil man dog ikke være i Veien i sin Bykke. (Med Bondestolthed). De mærker nok, Hr. Sekretair!

Wurm (rykker urolig paa Stolen, klør sig bag Dret, og trækker i Manchetter og Kalvekryds).
Mærker! — nei! — o jo! — hvordan mener De?

Mad. Miller. Nu — nu! jeg tænkte kun — jeg mener (hoster). Siden da just den gode Gud hardu vil have min Datter til en naadig Fru . . . .

Wurm (farer op af Stolen). Hvad siger De? hvad?

Miller. Bliv De siddende, bliv siddende, Hr. Sekretair! Konen er en Laabegaas! Hvor skal den naadige Frue komme fra? [hvad for en Esel stikker sine lange Dren ud af den Snak?]

Mad. Miller. Eliænd du saalange du lyfste! Hvad jeg veed, veed jeg, og hvad Hr. Majoren har sagt, har han sagt.

Miller (opbragt, springer efter Violinen).
Vil du holde din Mund! Vil du have min Bio-

loncell i Planeten! — Hvad kan du vide? hvad kan han have sagt? — bryd De Dem ikke om det Sladder, Hr. Fætter! marcheer du ud i dit Kjøkken! — De vil dog ikke holde mig for Dosmerens klodelige Svoger, at jeg vil høit i Veiret med Niagen? Det tænker De dog vel ikke om mig, Hr. Sekretair?

Wurm. Det har jeg heller ikke fortient af Dem, Hr. Musikmester! De har bestandig ladt mig see Manden af Ord, og mine Fordringer, paa Deres Datter var saa godt som underskrevne. Jeg har et Embede, der kan føde en god Huusholder; Præsidenten er mig bevaagen; Ubefaling kan jeg ikke fattes, naar jeg vil pouffere mig høiere. De seer, at mine Hensigter paa Tomsen Luise ere alvorlige, om maaskee en adelig Vindbeutel skulde trække om.

Mad. Miller. Hr. Sekretair Wurm! meere Respekt, om man maa bede.

Miller. Hold du din Mund, siger jeg. — Lad De det være godt, Hr. Fætter! det bliver ved det Gamle. Hvad Besked jeg forrige Høst gav Dem, bringer jeg atter i Dag. Jeg tvinger ikke min Datter. Staaer De hende an! — godt og vel! saa maa hun see til, hvordan hun bliver lykkelig med Dem. Ryster hun paa Hovedet, end

nu bedre! — i Guds Navn! vilde jeg sige — saa tag De Deres Kurb til Dem, og drik en Glaske Biin med Faderen. Pigen skal leve med Dem; jeg ikke. Hvorfor skal jeg af puur bar Egenfindighed kaste hende en Mand paa Halsen, som ikke kan staae hende an! — [At den Stemme paa mine gamle graa Dage skulde jage mig som sit Bids — at jeg i hver Steerfuld Suppe skulde faae det at smage, i hvert Glas Biin at drikke: „Du er den Kieltring, der har gjort sit Barn ulykkeligt!“

Mad. Miller. Og kort og godt! jeg giver ikke mit Samtykke! Min Datter er praeget til noget stort; og jeg gaar til Tamperetten, hvis min Mand lader sig besnakke.

Miller. Vil du have Urme og Been i Stykker med din Kjaest?]

Wurm. Et faderligt Raad formaaer meget hos en Datter; og jeg haaber, De kiender mig, Hr. Miller!

Miller. Død og al Ulykke! Pigen maa kiende Dem. [Hvad jeg gamle Graaskæg seer paa Dem, er just ingen Kost for unge lækkersultne Piger.] Seg vil paa et Haar sige Dem, om De er Mand for et Orchester — men en Fruentimmerstuel er ogsaa en Kapelmester for spidsfindig. — Og reent ud af Sliægget — Hr. Fætter! jeg er

nu en ligefrem plump ærlig Karl — mit Raad vilde jeg tilsidst kun faae lidt Tak af Dem for. Jeg raader min Datter til ingen — men Dem raader jeg min Datter fra, Hr. Sekretair! Lad De mig tale ud. En Elsker, der kalder Faderen til Hielp, ham troer jeg, med Deres gode Tilladelse, ikke det mindste paa. Er der noget ved ham, saa vil han flamme sig ved, at bringe sine Talenter ad denne gammeltdags Canal for sin Kiæreste. — Har han ikke Mod til det, er han en Hans Quast; og dem vover der ingen Luise for. — [Der! bag Faderens Ryg maa han forrette sit Grinde hos Datteren. Maae maa han, at Vigen heller ønsker Fader og Moder Fanden i Bold, end giver Slip paa ham — eller kommer selv, falder Faderen tilføde, og for Guds Skyld udbeder sig den bittere Død, eller sin hiertens Alletkiæreste. Det kalder jeg en Karl; det er at elske; og den der ikke bringer det saa vidt hos Keuentimmerne, han kan — ride af paa sin Gaasestier].

Wur m (griber Hat og Stok, og gaaer ud af Dørelset). Forbunden, Hr. Miller!

Miller (gaaer langsom efter ham). For hvad? for hvad? De har jo ingen Ting nydt, Hr. Sekretair! (kommer igien). Ingen Ting hører han, og gaaer sin Vej. — Det er mig al-

gid som Gift og Galde, naar jeg faaer den Pen-
neslitter at see. [En confisteret modbydelig Karl,
som om en Snighandler havde smuglet ham ind i
vor Herres Verden. De smaa lumste Musosine —
det ildrøde Haar — Hagen fremstaaende, som om
Naturen af bare Gistighed over det forqvælede Styk-
ke Arbeid havde taget min Skurk der fat, og ka-
stet ham etsteds i en Krog.] — Nei! før jeg ka-
ster min Datter bort til saadan en Usling, før skal
hun — Gud forlade mig . . . .

Mad. Miller (spytter af Arrogance). Den
Hund! men dig skal man artig binde Munden paa.

Miller. Men du ogsaa med din forbistrede
Junker — bragte mig ogsaa før saadan i Har-
nisk — du er dog aldrig taabeligere, end naar
du for Guds Skyld skulde være klog. Hvad skulde
det Naas om en naadig Frue og din Datter til?
[Der er mig den Gamle!] ham skal man binde saa-
dant noget paa Næsen, naar man vil have det
tremmet ud paa Tørvet i Morgen. Det er just
saadan en Monsieur af dem, der snuse om i Folks
Huse, raisonnere om Kol og Kieldersvend, og
farter een et næsvist Ord over Tungen, vips! er
det i Fyrste, og Maitresse, og Præsident, og
da har du Død, og al Ulykke paa din Hals.

Tredie Scene.

Luiſe, med en Bog i Haanden. De Førrige.

Luiſe (lægger Bogen, gaaer til Miller, og trykker hans Haand). God Morgen, kiære Fader!

Miller (varm). Bravo, min Luiſe! Det glæder mig, at du ſaa flittig tænker paa din Skaber; bliu beſtaendig ſaadan, og hans Arm vil holde dig.

Luiſe. O, jeg er en ſvar Synderinde, Fader! — Var han der, Moder?

Moder. Miller. Hvem, mie Barn?

Luiſe. Al, jeg glemte, at der endnu er Mennesker foruden ham. — Mit Hoved er ſaa forturælet — han var der ikke? — Walter!

Miller (ſorgmødig og alvorlig). Jeg troede, min Luiſe havde glemt det Navn i Kirken?

Luiſe (eſterat have ſeet nogen Tid paa ham). Jeg forſtaaer dig, Fader; føler den Kniv, du ſtøder i min Samvittighed; men den kommer for ſilde. — Jeg har ingen Andagt meer, Fader! Himlen og Ferdinand ſlide i min blødende Siæl, og jeg frygter, jeg frygter — (eſter en Pauſe). Dog nei, gode Fader, naar vi forſomme ham over

hans Kunstværk, finder jo Kunstneren sig finest roest? — Naar min Glæde over hans Mesterskypke gjør, jeg overseer ham selv, Fader! maa det ikke glæde Gud?

Miller (kaster sig fortræden paa Stolen). Der har vi det! det er Fruigten af den ugudelige Læsen.

Luisse (træder til et Vindue). Hvor han vel nu er? — De fornemme Frøkener, de see ham, høre ham! — — jeg er en ringe forglempt Pige — (forsærdes over dette Ord, og styrter til sin Fader) — Dog nei! nei! forlad mig! Jeg begræder ikke min Skæbne. Jeg forlanger jo kun lidet: at tænke paa ham — det koster jo intet. Dette Emule Liv! o! at jeg maatte henaande det i en sagte smigrende Luftning at kiese hans Ansigt! — denne Blomst Ungdom! — o! at det var en Viol, og han traadde derpaa, og den torde beskeeden bse under hans Fod! Dermed vilde jeg noies, Fader! Naar Nyggen soler sig i dens Straaler, kan den da straffe det, den stolte majestætiske Soel!

Miller (hælder sig rørt til Stolehyggen, og dækker sit Ansigt). Hør, Luisse! — den Emule Bundfald af Nar, jeg har tilbage — vilde jeg give til, du aldrig havde seet Majoren.

Luiſe (forſkrækket). Hvad ſiger Fader
der? — Nei! det mener du ikke ſaa, gode Fa-
der! Du veed ikke, at Ferdinand er min, ſtabt
for mig, mig til Glæde af de elſtendes Fader.
(ſtaaer eſtertænkſom). Da jeg forſte Gang ſaae
ham (raſtere) og Blodet ſteeg mig i Kinderne, gla-
dere jagede hver Puls, hver Bevægelse talte, hvert
Aandedrag hvilede: det er ham! — og mit Hierte
erkiendte den ſtedſe manglende; bekræftede: det er
ham! og hvor det gientød giennem den hele med-
glade Verden! Dengang — o dengang oprandt
den forſte Morgen i min Siæl. Tusend unge Fø-
telſer fremspirede af mit Hierte, ſom Blomſter af
Jorden i Vaar. Jeg ſaae ingen Verden mere, og
dog befinder jeg mig, den var aldrig ſaa ſkøn. Jeg
vidſte ikke mere af Gud, og dog havde jeg aldrig
elſket ham ſaa hoit.

Miller (iler til hende, og trykker hende til ſit
Bryst). Luiſe! dyrebare, herlige Barn! — tag
mit gamle Fiore Hoved — tag Alt — Alt! — Ma-
joren — Gud er mit Vidne! Ham kan jeg al-
drig give dig. (gaaer).

Luiſe. Jeg vil jo heller ikke have ham nu,
Fader! Denne knappe Dugdraabe Tid, alt en

Drem om Ferdinand drikker den vellystig op. Jeg forsager ham for dette Liv. Da, Moder! da, naar Forskiets Skrankeerne nedstyrtede — [naar alle de forhadte Standshypper springe af os] — naar Mennesker kun ere Mennesker — jeg medbringer intet uden min Ulykke; Fader har jo saa ofte sagt, at Smukke og prægtige Tittler blive godtiløb, naar Gud kommer, og Hierterne stige i Priis. Da bliver jeg riig. Hisset regner man Tanker som Triumpher, og skionne Tanker som Ahner. Da bliver jeg fornem, Moder! hvad har han da endnu forud for sin Pige?

Mad. Miller (farer i Veiret). Luise! Majoren! han springer over Plankeværket. Hvor skal jeg stule mig!

Luise (begynder at zittre). Men bliv dog, Moder!

Mad. Miller. Min Gud! hvor ser jeg ud; jeg tør ikke lade mig see af den naadige Herre! jeg maa jo flamme mig. (gaaer).

Fjerde Scene.

Ferdinand v. Walter. Luise.

(Han flyder mod hende, hun synker bleg og mat paa en Stol, de see en Tid tausende paa hinanden. Pause).

Ferdinand. Du er bleg, Luise?

Luise (staaer op og falder ham om Halsen).
Det er Intet! Intet! du er der jo! det er forbi.

Ferdinand (tager hendes Haand og fører til sin Mund). Og elsker min Luise mig endnu? Mit Hierte er som i Gaar; er dit ligesaa? jeg slyver blot hid at see, om du er munter, og gaar og være det med! — Du er det ikke.

Luise. Jo — jo, min Elskede!

Ferdinand. Siig mig Sandhed: du er det ikke. Jeg seer giennem din Siæl, som giennem denne Brillants klare Vand. (viser sin Ring). Her kaster sig ikke mindste Blære, som jeg jo mærker; — ingen Tanke kommer paa dette Ansigt, der kunde undgaae mig! hvad fattes dig? hurtig! naar jeg kun veed dette Speil klart, løber ingen Sky for mig over Verden! hvad bekymrer dig?

Luise (seer en Tid stum og betydende paa ham, da vemodig). Ferdinand! vidste du blot, hvor fiønt i dette Sprog den borgerlige Pige tager sig ud.

Ferdinand. Hvad er det? (studsende). Digge! hör! hvor falder du paa det? — du er min Luise! hvo siger dig, du skulde være noget Videre? — seer du, Galffe! hvilken Koldfindighed jeg maa træffe dig i. Var du ganske blot Kiærlighed til mig, hvor

havde du havt Tid at gjøre Sammenligning? naar jeg er hos dig, hensmelter min Fornuft i et Blik; i en Drom om dig, naar du er borte, og du har endaa Klogskab ved Siden af din Kiærlighed? — Kam dig! hvert Dieblik, du spildte paa denne Kummer, var frastraalet din Yngling.

Luiſe (griber hans Haand, og ryster med Hovedet). Du vil inddøffe mig, Ferdinand! — vil bortlokke mine Dine fra denne Afgrund, som som jeg ganſke ſikkert ſkal ſtørte i. Jeg ſer ud i Fremtiden — Wrens Stemme — dine Pianer — din Fader — mit Intet — (forfærdes, og ſlipper pludſelig hans Haand). Ferdinand! en Dolk over mig og dig! man adſkiller os.

Ferdinand. Adſkiller os? (ſpringer op). Hvorfra faaer du denne Ueſe, Luiſe! adſkille os! hvo kan løſe to Hierters Pagt, eller rive en Affords Toner fra hinanden? — Jeg er Adelsmand! lad os dog ſee, om mit Adelsbrev er ældre, end Tegningen til den uendelige Uverden; mit Vaaben gyldigere end Himlens Haandſkrift i Luiſes Dine: denne Dvinde er for denne Mand! Jeg er Præſidentens Søn. Juſt derfor. Hvad uden Kiærlighed kan forſøde mig de Forbandeſer, min Faders Landeaager vil efterlade mig i Arv!

Luiſe. O, hvor jeg frygter ham, denne
Fader!

Ferdinand. Jeg frygter intet, intet, uden
din Kiærligheds Grændſer! Lad ogsaa Hindringer
træde mellem os, ſom Berge, jeg vil anſee dem
ſom Trappetrin, og flyve over dem i Luiſes Arme!
Modſtebnens Storme ſkal oppuſte min Følelſe,
Farer kun giøre min Luiſe mere indtagende. Alt-
ſaa intet mere om Frygt, min Elſkede! jeg ſelv
vil vaage over dig, ſom Trylledragen over under-
jords Guld. Betro dig til mig; du har ingen
anden Skytſaand behov. — Jeg vil kaſte mig
mellem dig og Stebnen — modtage hvert Saar
for dig! — opfange for dig hver Draabe af Blø-
dens Bægger — bringe dig den i Kiærlig-
heds Kalk. (omfavner hende ſmt). Ved denne
Arm ſkal min Luiſe dansſe giennem Livet, ſtion-
nere, end den udsendte dig fra ſig, ſkal Himlen
faae dig tilbage, og forundret tilſtaaе, at kun
Kiærlighed lagde den ſidſte Haand paa Siæle-
ne — —

Luiſe (trykker ham i megen Bevægelse fra
ſig). Intet mere! jeg beder dig, ti! vidſte Du...
lad mig være! du veed ikke, at dine Forhaab-
ninger anfalde mit Hjerte, ſom Furier. (vil bort).

Ferdinand (holber hende tilbage). Luise!
hvordan? hvad? hvilket Anstod!

Luise. Jeg havde glemt disse Drømme, og
var lykkelig! — Nu! nu! — fra i Dag af
— mit Livs Fred er forbi. — Vilde Dnster —
jeg veed det — vil rase i min Barm. — Gaa!
Gud forlade dig! — du har kastet den gloende
Brand i mit unge fredsomme Hierte, og aldrig,
aldrig vil den slukkes. (hun styrter ud, han følger
maallos efter hende).

Femte Scene.

Sal hos Præsidenten.

Præsidenten, med Ordenskors om Halsen og
Stjerne; Sekretair Wurm.

Præsidenten. Et alvorligt Attachement!
min Søn! nei, det faaer han mig aldrig til at
troe.

Wurm. Deres Excellence have den Naade at
befale mig at bevise det.

Præsidenten. At han gjør det Borgerpal
Cour — siger hende Emigrerier — ogsaa fladder
hende Jolelser for — det er lutter Ting, jeg finder

mulige, tilgivelige — men — og det øvenikløbet en Musikanterdatter!

Wurm. Stadsmusikus Millers Datter.

Præsidenten. Kion? — dog det forstaaer sig da selv.

Wurm. Det skionneste Exemplar af en Blondine, som, det er ikke formeget sagt, ved Siden af Hoffets forste Skionheder endnu vilde gjøre Figur.

Præsidenten (leer). Han siger mig, Wurm, han har et Die til Pigen — det finder jeg . . . Men sret han, min kære Wurm! — at min Søn har Følelse for det Fruentimmer, giver mig Haab, at Damerne ikke vil hade ham. [Han kan sætte noget igiennem tilhøve. Pigen er smul, siger han: det staaer mig an hos min Søn, at han har Smag. Holder han den Giante solide Venus figter for Dine! endnu bedre! saa seer jeg, han har Bid nok til at lye i sin egen Pung. Han kan blive Præsident. Sætter han det ydermere endnu igiennem, herligt! — det viser mig, at han har Lykke. — Endes Farcen med en frist og sund Sønnesøn — uforlig-nelig, saa drikker jeg en Bouteille Malaga mere paa mit Stamtræes gode Aspekter, og betaler Leiermaalsbøderne for hans Dø.

Wurm. Alt, hvad jeg ønsker, Deres Excellence! er, at De ikke maatte behøve, at drikke denne Bouteille til Deres egen Adspredelse.

Præsidenten (alvortlig). Wurm! betænk, at jeg troer haardnakket, naar jeg eengang troer, at jeg raser, naar jeg bliver vred. — Jeg vil glore en Spøg af, at han har vildet ophidsse mig, At han gierne vilde skaffet sig sin Medbeiler af Halsen, vil jeg hiertelig gierne troe ham til. Da han vilde have Dade ved at stikke min Søn ud hos Pigen, skal Faderen tiene ham til Gluesmætte; det finder jeg igien begribeligt; og at han har saa herligt et Epidsubanlæg, henrykker mig endogsaa. — Kun, min kiære Wurm! maa han ikke ville prelle mig med. — Kun, forstaae han mig! maa han ikke drive sit Pfiif lige til Indbrud i mine Grundsætninger.

Wurm. Deres Excellence forlade! om ogsaa virkelig, som De formoder, Ekinsyge her skulde være med i Spillet, er den det i det mindste blot med Dinene, og ikke med Tungen.

Præsidenten. Og jeg skulde mene, den blev reent borte. Dumme Dævel! hvad giver det da ham, om han faaer en Carolin frisk fra Mynsten, eller fra Bankeren? Drost han sig med Adelen her — vitterlig eller ikke — sluttet hos

es tielben en Mariage, hvor ikke i det mindste et halv Dussin af Biesterne — eller Dvvarterne — kan geometrisk udmaale Brudgømmens Paradiis.

Wurm (bukker). Her vil jeg helst være Burger, naadige Heere!

Præsidenten. Desuden kan han med forfle have den Glæde, at betale sin Medbeiler den Spot paa den skønneste Maade]. Just nu ligger det Forslag i Cabinettet, at til den nye Hertugindes Ankomst Lady Milford skal for et Syns Skyld have sin Afsted, og for at fuldkomme Bedraget, indgaae en Forbindelse. Han veed, Wurm, hvor meget min Ansæelse støtter sig paa denne Ladys Indflydelse; at overalt mine mægtigste Springsfiedre gribe ind i Fyrstens Sandfælighed. Hertugen søger et Parti til sin Milford. En anden kan melde sig — slutte Kiøbet, tilligemed Damen rive Fyrstens Fortrolighed til sig, gjøre sig ham uundværlig. Paa det nu Fyrsten skal blive i min Families Garn, skal min Ferdinand ægte Milford. Er det ham klart?

Wurm. Saa det svider mig i Dinene! I det mindste har Præsidenten her bediist, at Saderen kun er en Begynder imod ham. Hvis Majoren viser Dem i den Grad den lydige Søn, som De

ham den samme Fader, torde Deres Anfordring komme tilbage med Protest.

Præsidenten. Til Lykke har jeg endnu aldrig været bange for Udførelsen af en Plan, hvor jeg kunde træde frem med et: det skal saa være! — Men see nu, Wurm! det har igien ledet os til den forrige Punkt; jeg melder min Søn endnu i Formiddag hans Formæling. Det Ansigt, Ferdinand da viser mig, skal enten retfærdiggjøre hans Mistanke, eller fuldkommen gien-drive den.

Wurm. Naadige Herre! jeg beder meget om Forladelse. Det sure Ansigt, han ganske tilforladelig viser Dem, lader sig ligesaagsdt skrive paa den Bruds Regning, De fører ham til, som paa dens, De berøver ham. Jeg beder Dem om en skarpere Prøve. Vælg De ham det ulasteligste Parti i Landet, og siger han ja, saa lad De Sekretair Wurm tre Aar slibe Kugler.

Præsidenten (bider sig i Læberne). Saa-tan!

Wurm. Saa er det; Moderen, der er Dumheden selv, har i sin Enfoldighed sladdret formeget.

Præsidenten (gaaer op og ned, og tvinger sin Brede). Godt! endnu i denne Morgen.

Wurm. Kun forglemme Deres Excellents ikke, at Majoren — er min Herres Søn.

Præsidenten. Han skal blive skaant, Wurm!

Wurm. Og at den Tieneste, at hielpe Dem af med en uvelkommen Svigerdatter....

Præsidenten. Er den Gientieneste værd at hielpe ham til en Kone? ogsaa det Wurm!

Wurm (bukker fornøiet). Ewig Deres, naas dige Herre! (vil gaae).

Præsidenten. Hvad jeg før betroede ham, Wurm — (truende). Derjom han sladder....

Wurm. Saa viser Deres Excellents mine falske Haandskrifter frem. (lter og gaaer).

Præsidenten. Vel er du mig sikker; jeg holder dig fast i dine egne Skurkestreger, som....

Kammertierenen (triner ind). Hofmarschal von Kalb! —

Præsidenten. Kommer, som han var kaldet — skal være mig en Fornøielse. (Kammertierenen gaaer).

Siette Scene.

Præsidenten. Hofmarschallen i riig, men smagløs Hofdragt o. s. v.

Hofmarsch. (omfavner ham). Ah, god Morgen, min Bedste! sovet vel i Nat! — De forlader dog, at jeg saa silde har den Fornoielse — hastende Forretninger — Kiockenseddelen — Visitebilleter — Arrangementet af Partierne til Kanefarten i Dag — Ah! og saa maatte jeg jo ogsaa være tilstæde ved Leven, og sige Hans Durchlauchtighed, hvad Veir det var.

Præsidenten. Ja, Marschal! saa kunde De rigtig nok ikke komme bort.

Hofmarsch. Doeniklobet har den Skielm af en Skrædder ladt mig sidde.

Præsidenten. Og dog fir og særdig!

Hofmarsch. Det er endnu ikke Alt! een Malheur følger i Dag paa den anden! vil De nu blot høre!

Præsidenten (adspredt). Er det muligt?

Hofmarsch. Vil De høre! neppe staaer jeg af Vognen, før Hengsterne blive slye, trampe, og staae ud, saa — jeg beder Dem — Gadeskarnet sprøiter mine Beenklæder over og over.

Hvad var der at fange an? sæt Dem for Guds Skyld i min Situation, Baron! der stod jeg; silde var det, en Dagreise er det — og i det Optog for Hans Durchlaughtighed — retfærdige Himmel! — hvad falder mig ind! jeg fingerer en Besvimelse; man bringer mig over Hals og Hoved i Bognen! jeg i fuld Carriere hjem — Hæder Klæder — kører tilbage — Hvad siger De? — og er endnu den første i Antichambret — hvad tænker De?

Præsidenten. Et herligt Impromptu af den menneskelige Bittighed — Dog nu noget andet, Kalb! De har altsaa alt talt med Hertugen?

Hofmarsch. (vigtig). Tyve og en halv Minut!

Præsidenten. Det tilskaaer jeg — og veed mig altsaa uidentvivel en vigtig Nyhed?

Hofmarsch. (alvorlig, efter nogen Tausched). Hans Durchlaughtighed har i Dag en Merde o' Dye Saker paa.

Præsidenten. Tænk engang! — Nei, Marschal! saa har jeg dog en bedre Tidende for Dem. — At Lady Milford bliver Majorinde Walter, er Dem vist noget Nytt!

Hofmarsch. Tænk engang! og det er alt bragt i Rigtiighed?

Præsidenten. Underkrevet, Marschal! — og De forbinder mig, naar De ufortøvet tager derhen, forbereder Mylady paa hans Besøg, og gjør min Ferdinands Beslutning bekendt over hele Residensen.

Hofmarsch. (henrykt). O, med allerførste Glæde, min Bedste! — hvad kan komme mig ønskeligere? jeg flyver strax — (omfavnar ham). Lev vel! om tre Kvarteer veed hele Byen det. (hopper ud).

Præsidenten (leer efter Marsch.) Lad nu nogen sige, at de Skabninger due til ingen Ting i Verden. — Nu maa jo min Ferdinand ville, eller hele Byen har loiet. (ringer, Wurm kommer). Min Søn skal komme. (Wurm gaaer; Præsidenten gaaer takkesfuld op og ned).

Syvende Scene.

Ferdinand. Præsidenten. Wurm, der gaaer strax igien).

Ferdinand. De har befalet, [naadige Hr. Fader!]

Præsidenten. Desværre maa jeg det, hvis jeg engang skal have den Fornøielse at see min Søn. Lad os være ene, Wurm! — Ferdinand! jeg har alt givet Agt paa dig en Tid, og finder ikke mere den raske aabne Ungdom, der før saameget fortrykkede mig. En sælsom Græmmelse ruger over dit Ansigt. Du flyer mig, du flyer dine Cirkler. — fy! dine Nar tilgiver man ti Udsvævelser før en eneste Grille. Overlad dem til mig, kiære Søn! lad mig arbejde paa din Lykke, og tænk du ikke paa Andet, end at spille mig ind i mine Planer. — Kom, omfavn mig, Ferdinand!

Ferdinand. Det er i Dag meget naadig, min Fader.

Præsidenten. I Dag? du Skalk! og det i Dag endda med den bittere Grimace! (alvorlig). Ferdinand! for hvis Skyld har jeg betraad den farlige Bane til Tyrstens Hierte? for hvis Skyld er jeg for evig ublagt med min Samvittighed og Himlen? — Hør, Ferdinand! jeg taler med min Søn — hvem har jeg gjort Plads ved at borttrødde min Forgænger — en Historie, som des blodigere skærer mig i mit Inderste, jo omhyggeligere jeg dolger Kniven for Verden. Hør! siig mig, Ferdinand! for hvem gjorde jeg alt det?

Ferdinand (træder tilbage med Skræk).
 Dog ikke for mig, min Fader! paa mig skal dog
 det blodige Gienfæin af denne Udaad ikke falde? ved
 den almægtige Gud! bedre ikke at være fød, end
 tiene denne Misgierning til Paaskud.

Præsidenten. [Hvad var det, hvad! dog
 det vil jeg holde Romanhovedet tilgode. — Fer-
 dinand! jeg vil ikke blive hidfig! — Mundkaa-
 de Dreng! lonner du mig saaledes for mine søvn-
 løse Nætter, saaledes for min uafslidelige Om-
 sorg? saaledes for min Samvittigheds evige Sker-
 pion? paa mig falder Ansvarets Byrde, paa
 mig Forbandelsen, Dommerens Torden — du
 modtager din Lykke paa anden Haand — For-
 brydelsen klæber ikke ved Arven.

Ferdinand (rækker høire Haand mod Him-
 len). Heitidelig strafjer jeg mig her en Arv, der
 erindrer mig om en affkyelig Fader.

Præsidenten. Hør, unge Menneſke! op-
 bring mig ikke; gik det efter dit Hoved, køb du
 din Livstid i Støvet.

Ferdinand. O, endnu stedsse bedre, Fa-
 der! end jeg køb omkring Thronen.]

Præsidenten (æder sin Brede i sig). Hm!
 man maa bringe dig til at erkjende din Lykke. Hvor
 ti andre med al Anspænding ikke klavre op, løstes

du legende, som i Sovne. I tolvte Aar er du
 Fændrik, i tyvende Major; jeg har sat det igien-
 nem hos Fyrsten. Du lægger Uniformen, og
 træder ind i Ministeriet; Fyrsten talte om Gehe-
 meraad, Gesandtstaber, overordentlige Naadesbe-
 viisninger. En herlig Udsigt aabner sig for dig —
 Den lige Bei nærmest Thronen, til Thronen selv,
 hvis ellers Magten er ligesaa meget værdt som dens
 Tegn — Alt det begejstrer dig ikke?

Ferdinand. Da mine Begreber om Stors-
 hed og Lykke ikke ganske ere Deres. — [Deres Lyk-
 salighed gjør sig selden bekendt uden ved Fordærs-
 velse. Avind, Frygt, Forbandelse ere de sørge-
 lige Speile, hvori Hersterens Høihed smiler ad sig
 selv — Taarer, Forbandelser, Fortvivlelse, det
 græffelige Maaltid, hvor disse forroste Lykkelige
 fraadse, hvorfra de staae bestjænkede op, og saa-
 ledes rave ind i Evigheden for Guds Throne. —]
 Mit Ideal af Lykke trækker sig nøisommere sammens
 i mig selv! I mit Hjerte ligge alle mine Dnsker
 begravne.

Præsidenten. Mesterlig, uforbederlig her-
 lig! efter 30 Aar den første Forelæsning igien! —
 Kun Skade, at mit halvhundredte Aar gamle Ho-
 ved er for seigt til at lære — [dog for ikke at lade
 dette seldne Talent ruste, vil jeg give dig en s

Steden, hos hvem du efter Dnsse kan øve dig i denne brogede Daarlighed] — Du vil bestemme dig — endnu i Dag bestemme dig til at tage en Kone.

Ferdinand (træder bestyrtset tilbage). Min Fader!

Præsidenten. Uden Complimenter! jeg har sendt Lady Milford et Kort i dit Navn. Du vil uførtøvet bekvemme dig til at gaae derhen, og sige hende, at du er hendes Brudgom.

Ferdinand. Til Milford, min Fader!

Præsidenten. Hvis hun er dig bekiendt.

Ferdinand (ude af Fatning). Hvilken Skampæl i Hertugdømmet er hun ikke det? — men det er dog latterligt af mig, kære Fader! at jeg tager Deres Lune for Alvor. Skulde De vilde være Fader til den Skurk af en Søn, der ægtede en privilegeret Bolerffe?

Præsidenten. Endnu mere! jeg vilde selv frie til hende, naar hun skittede om en Mand paa de 50. Skulde du ikke vilde være Søn af den Skurk af en Fader?

Ferdinand. Nei, saasandt Gud lever!

Præsidenten. En Frækhed paa min Vre! som jeg tilgiver for sin Sielsheds Skyld.

Ferdinand. [Jeg beder Dem, min Fader! lad mig ikke længere blive i en Formodning, hvor det bliver mig utaaleligt at kalde mig Deres Søn.

Præsidenten. Dreng, er du fra din Forstand? hvilket Menneske af Fornuft vilde ikke hige efter den Distinction at afløse sin Landsherre paa tredje Sted?

Ferdinand. De bliver mig en Gaabe, min Fader! Distinction kalder De det, Distinction, at dele med Førsten, hvor han fornedrer sig under Mennesket! (Præsidenten slaaer en Latex op). De kan see — og jeg vil gaae det forbi; Fader! med hvad Uasyn skal jeg træde for den ringeste Haandværksmand, der med sin Kone dog i det mindste faaer hendes hele Person til Medgift? Med hvilket Uasyn for Verden? for Fyrsten? for Bolersten selv, der vilde udslutte sin Vres Brændemærke i min Eliændsel?

Præsidenten. Hvor i al Verden faaer du den Mund fra, Dreng!]

Ferdinand. Jeg besværges Dem ved Himmel og Jord, Fader! De kan ved at henkaste Deres eneste Søn ikke blive saa lykkelig, som De gjør ham ul lykkelig. Jeg giver Dem mit Liv, naar

De derved kan sige. Livet har jeg fra Dem; jeg vil intet Dieblik tage i Betænkning, at opofre Deres Storhed det ganske. — Min Dre — Fader! fratager De mig den, saa var det et letsærdigt Skielmsstykke at give mig Livet, og jeg maa bande de Faderen som Kobleren.

Præsidenten (venlig, i det han klapper ham paa Skuldrene). Brav, kære Søn! nu seer jeg, du er en heel Karl, og den bedste Kone værdig i Hertugdømmet. Hun skal blive din. — Endnu denne Middag forlover du dig med Grevinde von Dsheim.

Ferdinand (paa ny forbløffet). Er denne Time bestemt ganske at sønderknuse mig?

Præsidenten (kaster et lurende Blik paa ham). Hvor jeg dog haaber, din Dre intet vil indvende.

Ferdinand. Nei, min Fader! Frederike v. Dsheim vilde gjøre enhver anden til den lykkeligste Mand. (ved sig selv i største Forvirring). Hvad hans Dndskab end lod heelt i mit Hierte, sønderriver hans Godhed.

Præsidenten (der endnu bestandig ikke vender et Blik fra ham). Jeg venter paa din Taalommelighed, Ferdinand!

Ferdinand (styrter til ham, og kysser fy-

rig hans Haand). Fader! Deres Naabe opflammer hele min Følelse — Fader! min varmeste Tak for Deres hjertelige Mening — Deres Valg er ulasteligt — men — jeg kan — jeg maa — beklag mig! jeg kan ikke elske Grevinden.

Præsidenten (træder et Skridt tilbage). Holla! nu har jeg den unge Herre! altsaa den Fælde gik han i, den listige Hylker — altsaa var det ikke Ure, der forbød dig Lady Milford? Det var ikke Personen men Egteskabet, du afskyede. (Ferdinand staaer først som forstenet, farer derpaa op, og vil løbe bort). Hvorhen? bi! er det den Uerbøighed, du skylder mig? (Marjoren vender om). Du er meldt hos Mylady. Fyrsten har mit Ord. By og Hof veed det rigtig. Gjør du mig til Løgner, Dreng — for Fyrste — Lady — By og Hof til Løgner — hör, Dreng! — eller kommer jeg efter visse Historier! Holdt, holla! hvad puster saaledes disse Rinders Ild ud med eet?

Ferdinand (sneebleg og skælvende). Hvorsdan! hvad! det er vist intet, min Fader!

Præsidenten (kaster et frygteligt Blik paa ham). Og hvis det er noget — og hvis jeg skalde komme paa Spor, hvor denne Gienstridighed kommer fra — Ha, Dreng! den blotte

Mistanke gjør mig alt rasende. Gaa i Dieblillet! Nattparaden begynder; Du er hos Mylady, saa snart Parolen er givet. — Naar jeg træder frem, kræver et Hertugdømme! lad os dog see, om en stivhovedet Søn mestrer mig. (gaaer, og kommer nok engang igien). Dreng! jeg siger dig: du er der, eller frygt for min Brede. (gaaer).

Ferdinand (vaagner af en dump Bedøvelse).
 Er han borte? var det en Faders Stemme? ja, jeg vil til hende; vil hen — vil sige hende Ting, holde hende et Speil fore! — Nedrige! — og forlanger du endda min Haand! — I Paasyn af den samlede Adel, Militair og Folk! omgiv dig med dit Englands hele Stolthed — jeg forkaster dig — [jeg en tydsk Ungling.] (iler ud).

 A n d e n A c t.

Første Scene.

En Sal i Lady Milford's Palais; paa høire Haand en Sopha, paa venstre et Fortepiano.

Lady i en fri, men indtagende Negligee, endnu ufrisert, sidder ved sit Fortepiano, og phantaserer. Sophie (Kammerjomfruen) kommer fra Vinduct.

Sophie. Officererne gaae bort. Bagtparaden er til Ende; men jeg seer endnu ingen Walter.

Lady (meget urolig, staer op). Jeg veed ikke, hvordan jeg finder mig selv i Dag, Sophie; jeg har endnu aldrig været saadan. — Utsaa saae du ham slet ikke? — Vist nok — han vil ingen Hast have — Som en Hæbrudelse ligger det paa mit Bryst — Gaae, Sophie! man skal

trække mig den vildeste Traver frem, der er i Stalden! jeg maa ud i fri Luft — see Mennesker og blaa Himmel, og ride mig lettere om Hiertet.

Sophie. Naar De føler Dem upasselig, Mylady — saa kald Assemblée sammen her! lad Hertugen her holde Taffel, eller Rhombrebordene sætte for Deres Sopha! mig skulde Fyrsten og hans hele Hof staae paa Vinde for, og en Grille driste sig at snurre mig om i Hovedet!

Lady (kaster sig i Sophaen). Jeg beder dig, skaan mig! jeg giver dig en Diamant for hver en Time, naar du kan skaffe mig den af Halsen! Skal jeg betrække mine Bærelser med de Folk — det er usle, ynkelige Mennesker, der blive forstrækkede, naar et varmt hierteligt Ord slipper mig af Munden, spile Mund og Næse op, som de saae et Gienfærd — Slaver af en eneste Marionettraad, som jeg regierer lettere end mit Silé — Hvad tager jeg mig til med Mennesker, hvis Siæle gaae saa eens, som deres Lommeuhre? Kan jeg finde en Glæde i, at spørge dem om Noget, naar jeg i Forveien veed, hvad de vil svare? eller verte Ord med dem, naar de ikke har Hierte til at være af anden Mening end jeg? — bort med dem! det er fortrædeligt at ride en Hest, der ikke engang bider i Tøilen. (gaaer til Vinduet).

[Sophie. Men Fyrsten undtager De dog, Milady! den flionneste Mand, den frygste Elsker — det vittigste Hoved i sit hele Land.

Lady (kommer tilbage). Da det er hans Land — og kun et Fyrstendom, Sophie! kan tiene min Smag til taaleligt Paaskud. — Du siger, man misunder mig. Arme Staffel! beklage mig skalde man heller. Blandt alle dem, der die af Majestæten's Vyfster, er en Favorite den, der farer flettest, da hun ene møder den store og rige Mand ved Bettelstaven. Sandt er det, han kan med sin Storheds Talisman kalde hver mit Hjertes Lyst som et Feslot op af Jorden! — han sætter tvende Indiers Saft paa Lasselet, fremkalder Paradiser af Drkener, lader sit Lands Kilder i stolte Buer springe mod Himlen, eller sine Undersaatters Marv knalde bort i et Fyrværkeri. — Men kan han befale sit Hjerte at slaae stort og frygt mod et stort og frygt Hjerte? kan han erovere sin fattige Hierne for eneste flion Følelse? — mit Hjerte hungree ved alt det, Sandserne har fuldtop; og hvad hielpe tusend bedre Følelser mig, hvor jeg kun tør slukke Sandsernes Kaag?]

Sophie (seer undrende paa hende). Men hvor længe har jeg da tient Dem, Milady!

Lady. Da du først i Dag bliver kiendt med mig? — Det er sandt, kære Sophie! jeg har solgt Fyrsten min Ære, men mit Hierte har jeg beholdt frit — et Hierte, gode Pige! der maaskee endnu er en Mand værdt — over hvilket Hofsets giftige Wind kun gik som Vand over et Speil — tro mig det til, Sophie! at jeg længe havde hævdet det mod denne usle Fyrste, naar jeg kun havde kunnet formaae min Uergierighed til at indromme nogen Dame her ved Hoffet Rangen for mig.

Sophie. Og dette Hierte underkastede sig saa gierne Uergierigheden.

Lady (levende). Som om det ikke alt havde hævnnet sig — ikke endnu alt hævnede sig — Sophie! (betvøende, i det hun lader Haanden falde paa Sophies Skulder) Vi Fruentimmer kunne kun vælge mellem at herse og tiene; men Magtens høieste Fryd er dog kun en usel Nødhielp, naar den større Fryd nægtes os, at være en Mandes Slavinder, som vi elske.

Sophie. En Sandhed, Milady, som jeg sidst vilde høre af Dem.

Lady. Og hvorfor, min Sophie? sees man da ikke paa denne barnagtige Førelse af Sceptrer, at vi kun due til Ledebaandet? saae du da ikke paa dette lunefulde Slagresind — paa disse

vilbe Forkyftelser, at de kun flulde overdøve vil-
dere Dufter i mit Dyrft?

Sophie (træder fludfende tilbage). Lady!

Lady. Stil diffe tilfreds! giv mig den
Mand, jeg nu tænker — tilbeder — maa
døe, Sophie, eller eie! (smeltende). Lad mig
forkemme det af hans Mund, at Kiærligheds
Taarer glimre flionnere i vort Die, end Juveler
i vort Haar! (fyrig) og jeg kaster Fyrften Hier-
te og Fyrftendom for Fødderne, flygter med dem
ne Mand, flygter i Verdens fierneste Udørl . . .

Sophie (feer forfærdet paa hende). Him-
mel! hvad gjør De? hvorledes er det med Dem,
Lady?

Lady (beftrytset). Du blegner! har jeg
maafler fagt for meget? — o, lad mig binde
din Tunge med min Tillid — hør endnu mere
— hør Alt.

Sophie (feer fig ængftlig om). Jeg frøg-
ter, Milady! jeg frygter, jeg behøver ikke mere
at høre det.

Lady. Forbindelfen med Majoren — du
og Verden flaaer i den Indbildning, det er en
Hofcabale — Sophie! rødm ikke — undfee dig
ikke ved mig — det er et Værk af min Kiær-
lighed.

Sophie. Ved Gud! — hvad der anede mig.

Lady. De lod dem besnaffe, Sophie! — den svage Fyrste — den hostrædste Walter, den raabelige Marschal — hver af dem vil giøre Hed paa, at dette Giftermaal er det useilbarste Mid- del til, at redde mig for Hertugen, at knytte vort Baand saameget fastere! — Ja! at ad- splitte det for evig! for evig at bryde disse skien- dige Lænker — beløvede Løgnere! overvundne ved List af en skøbelig Kvinde! I føre mig selv min Elskede til! det var jo kun det, jeg vilde — har jeg ham eengang, har jeg ham! — o, da for steds god Nat, affryelige Hærlighed!

Anden Scene.

En gammel fyrstelig Kammertjener med et
Juvelskrin. De Forrige.

Kammert. Hans Durchlauchtighed Hertu- gen lader Mylady formelde sin Compliment, og sender disse Brillanter til Brylluppet! de komme just lige fra Venedig.

Lady (har aabnet Skrinet, og ser for.

Prækket tilbage). Menneske! hvad betaler Hertugen for disse Stene?

Kammert. (med mørkt Ansigt). De koste ham ikke en Skilling.

Lady. Hvad, er du rasende! intet? og — (hun træder et Skridt fra ham) du kaster jo et Die til mig, som du vilde giennembores mig — Intet koste disse umaadelig kostbare Stene ham?

Kammert. I Gaar er 7000 af Landets Børn affred til Amerika; de betale Alt.

Lady (sætter pludselig Smykket, gaar rasst giennem Salen, efter en Pause til Kammertieneren). Mand! hvad fattes dig? jeg troer, du græder?

Kammert. (tørre Dinene, med rædsom Stemme, alle Lemmer zittre). Udelstene, som de der! — jeg har ogsaa et Par Sønner deriblandt.

Lady (vender sig bævende bort, og griber hans Haand). Dog ingen tvungen?

Kammert. (leer frøgtelig). O Gud! nei! lutter frivillige! der traadde vel nogle næsvise Knøse frem for Fronten, og spurgte Obersten, hvor byrt Tyrskien folgte den Drift Mennesker? men vor naadigste Landsherre lod alle Regimenter marchere op paa Paradepladsen, og de Ubelatter flyde ned.

Vi hørte Bofferne knalde, saae deres Hierner sprænge paa Steenbroen, og hele Armeen skreeg: Hurrah! til Amerika!

Lady (falder med Skæk om i Sophaen).
O Gud! og jeg hørte Intet, mærkede Intet!

Kammert. Ja, naadige Frue! hvorfor maatte De just ride paa Visernejagt med vor Fyrste, da man slog til Asmarch? — den Herlighed skulde De dog ikke have forsømt, hvor de skingrende Trommer forklyndte os, det er Tid, og hylende Faderløse hist forfulgte en levende Fader, og her en rasende Moder løb at spedde sit diende Barn paa Bajonetterne, og hvor man rev Brudgom og Brud fra hinanden med Sabethug, og hvor Graaskægge stode der i Fortvivlelse, og tilfids endnu kastede Krykkerne bagefter Knøfene ad den ny Verden til! — Oh! og alt mellem det buldrende Hvirvelslag, at den Alvidende ikke skulde høre os bede.

Lady (staaer op, hæftig rørt). Bort med disse Stene! de lyne Helvedsflammer i mit Hierte. (blidere til Kammert.) Sat dig, arme gamle Mand! de komme igien, de saae deres Fødeland igien at see.

Kammert. (varm og fuld). Det veed Gud; det gior de. Endnu ved Stadsporten vendte de dem om, og skreeg: „Gud være med Eder, Ko-

ne og Børn! vor Landsfader leve! paa Dommets dag er vi her igien!

Lady (gaaer med stærke Skridt op og ned).
 Afførelig! frygtelig! — mig overtalte man, jeg havde afstøret alle Landets Laarer — strækkelig, strækkelig aabnes mine Dine — Gaae, sig din Herre, jeg skal personlig takke ham. (Kammert. vil gaae, hun kaster sin Guldbørs i hans Hat).
 Og tag du det, fordi du sagde mig Sandhed.

Kammert. (kaster den foragtelig tilbage paa Bordet). Læg det til Resten! (gaaer).

Lady (seer studsende efter ham). Sophie! spring efter ham, spørg ham om sit Navn! han skal have sine Sønner igien. (Sophie gaaer, Lady gaaer eftertænksom op og ned. Pause; til Sophie, som kommer igien). Gik ikke for kort siden et Rygte, at en Jidsvaade havde ødelagt en By paa Grændsen, og bragt 400 Familier til Bettelstaven? (ringer).

Sophie. Hvor kommer De paa det? det er rigtigt nok, og de fleste af disse Ulykkelige tiene nu deres Creditorer som Borne, eller omkomme i Gruberne i de fyrstelige Solvværker.

Tiener (kommer). Hvad befaler Milady?

Lady (giver ham Smykket). Lad dette uforsøvet blive bragt til Landstabskassen! man skal strax

giøre det i Penge, befaler jeg, og fordele, hvad der kommer ud af, blandt de 400, Ildbranden har ødelagt.

Sophie. Milady! betænk De, at De vover den høieste Unaade.

Lady (med Storhed). Skal jeg bære hans Lands Forbandelse i mit Haar? (vinker ad Tjeneren, der gaaer). Eller vil du, jeg skal synke til Jorden under flige Taarers rædsomme Jammer?— Gaae, Sophie! det er bedre at bære uægte Juveler i Haaret, og Bevidstheden om denne Handling i Hjertet.

Sophie. Juveler, som disse! kunde De ikke tage Deres flettere? nei virkelig, Milady! det er ikke at tilgive Dem.

Lady. Daabelige Pige! derfor vil i eet Øieblik falde flere Brillanter og Perler for mig, end ti Konger have haaret i deres Diademmer, og skionere.

Tjeneren (kommer igjen). Major von Walter.

Sophie (springer til Lady). Gud! De blegner!

Lady. Det er den første Mand, der skrækker mig — Sophie! — jeg er upasselig, Edvard! — hør! er han oprømt? leer han? hvad

siger han? D, Sophie! ikke sandt! jeg seer grim
ud?

Sophie. Jeg beber Dem, Lady!

Tieneren. Befaler De, jeg skal vise ham
af?

Lady (stammende). Han skal være mig vel-
kommen. (Tieneren gaaer). Siig mig, Sophie!
hvad skal jeg sige til ham? hvordan modtager jeg
ham? — Jeg bliver skum! — han vil spotte min
Svagheb. — Han vil — o, hvad aner mig — du
forlader mig, Sophie! — bliv — dog nei, gaa! —
bliv dog. (Ferdinand kommer giennem Forgemakket).

Sophie. Fat Dem! han er der alt!

Tredie Scene.

Ferdinand v. Walter. De Forrige.

Ferdinand (med et kort Buk). Hvis jeg
afbryder Dem i noget, naadige Frue! . . .

Lady (under kiendelig Hiertebanken). I in-
tet, der var mig vigtigere.

Ferdinand. Jeg kommer efter min Faders
Befaling.

Lady. Derfor er jeg hans Giælbnerinde.

Ferdinand. Dg skal melde Dem, at vi ægte hinanden. — Saa vidt min Faders Værende.

Lady (blegner og skælver). Ikke Deres eget Hjertes?

Ferdinand. Det pleie Ministre og Koblere aldrig at spørge.

Lady (med en Bæængstelse, saa Ordene blive hende ude). Dg De havde intet selv at tilføie?

Ferdinand (med et Blik til Sophie). Endnu overmaade meget, Mylady!

Lady (giver Sophie et Vink; hun gaaer). Tor jeg byde Dem Plads paa denne Sopha?

Ferdinand. Jeg skal være kort, Mylady!

Lady. Nu!

Ferdinand. Jeg er Mand af Vre.

Lady. Det veed jeg at sætte Priis paa.

Ferdinand. Cavaleer!

Lady. Ingen bedre i det hele Hertugdøm.

Ferdinand. Dg Officeer!

Lady (smigrende). De berører her Fortrin, ogsaa Andre har tilfælles med Dem; hvorfor fortier De andre, som De har ene?

Ferdinand (kold). Her har jeg dem ikke behov.

Lady (med stedsse stigende Angst). Men hvad skal jeg tage denne Indledning for?

Ferdinand (langsom og med Fynd). For Wrens Indvending, om De skulde have Lyst at tiltvinge Dem min Haand.

Lady (opfarende). Hvad er det, Hr. Marsjor!

Ferdinand (rolig). Mit Hjertes Sprog — mit Waabens — og denne Kaarbes.

Lady. Denne Kaarde gav Fyrsten Dem.

Ferdinand. Staten gav mig den giennem Fyrstens Haand. — Mit Hjerte gav Gud mig, mit Waaben et halvt Hartusende.

Lady. Hertugens Navn . . . .

Ferdinand (hidsig). Kan Hertugen fordre Menneskehedens Love, eller mynte Handlinger som sin Smaamynt? — [han er ikke selv ophoiet over Wren, men han kan stoppe Munden paa den med sit Guld!] han kan kaste Hermelinet over sin Skændsel! jeg ubbeder mig, Milady, intet mere derom — her tales ikke mere om bortkastede Ahner og Udfigter, eller om denne Kaardeqvast, eller om Verdens Mening! — Jeg er bereed, at træde alt det andet under Fodder, saa-

snart De blot faaer mig overbeviist, at Prisen ikke er endnu værre end Dfferet.

L a d y (gaaer smertelig fra ham). Hr. Major! det har jeg ikke fortient.

F e r d i n a n d (griber hendes Haand). Forlad mig! — Vi tale her uden Vidner. Den Dmstændighed, der bringer Dem og mig — i Dag og aldrig tiere — sammen, berettiger, tvinger mig, ikke at holde Dem min sønligste Følelse tilbage: — Det vil ikke ind i mit Hoved, Mitady! at en Dame af saamegen Skønhed og Aand — Egenkaaber, som en Mand vilde sætte Pris paa — skulde kunne kaste sig hen til en Fyrste, der kun har lært at beundre Kønnet i hende, naar denne Dame ikke undsaae sig ved at træde for en Mand med sit Hjerte . . . .

L a d y (seer ham med Storhed i Sinene). Vil De tale reent ud!

F e r d i n a n d. De kalder Dem en Britterinde! — tillad mig! jeg kan ikke troe, De er en Britterinde. Den fribaarne Datter af det frieste Land under Solen — det Land, der endog er for stolt til at offre Kjøgsel til fremmed Dyd — kan aldrig bortleie sig til fremmed Last. Det er ikke muligt, at De er en Britterinde — eller denne Britterindes Hjerte maa være saameget min-

bre, som Britanniens Kæret flaae større og dier-
vere.

Lady. Har De udtalt?

Ferdinand. Man kunde svare, det er kvin-
delig Forsængelighed — Eibenskab — Tempera-
ment — Hæng til Fortjættelse! alt ofte har Dy-
den overlevet Vren! Alt mangen, der traadde
med Skændsel i denne Skranke, har siden ved ædle
Handlinger udsonet Verden med sig, og adlet det
hæslige Haandværk ved et skönt Brug. — Men
hvorfra da nu denne Landets uhyre Drekning, der
aldrig har været saadan tilforn? — Det var i
Hertugdømmets Navn — jeg har udtalt.

Lady (med Sagtmod og Hoihed). Det er
første Gang, Walter! flige Taler voves til mig,
og De er den eneste, jeg svarer derpaa. — At
De forskyder min Haand, det agter jeg Dem for;
at De bagtaler mit Hierte, tilgiver jeg Dem; at
det er Deres Alvor, troer jeg Dem ikke til! Den,
der drister sig at sige flige Fornærmelser til en Da-
me, der kun har en Nat behov for at styrte ham
i yderste Fordærvelse, maa tiltroe denne Dame en
stor Siæl, eller være fra sin Forstand. — At
De vælter Landets Ruin paa mit Bryst, det tilgi-
ve Dem Gud den almægtige, der engang skal stille

Dem mig og Fyrsten imod hinanden. — Men De har opfordret Engellænderinden i mig, og paa dette Slags Bebreidelse maa mit Fædreland have Svar.

Ferdinand (støttet paa sin Kaarde). Jeg venter med Længsel.

Lady. Saa hør da, hvad jeg endnu aldrig har betroet, eller vil betroe noget Menneſke uden Dem. — Jeg er ikke den Eventyrerſke, Walter! De holder mig for! jeg kunde gjøre mig til, og ſige: jeg er af fyrſtelig Slægt — af den uſykelige Thomas Norfolks Slægt, der blev et Offer for den ſkotteſke Maria. — Min Fader, Kongens øverſte Kammerherre, blev beſtyldt for at ſtaae i forræderſk Forſtaaelſe med Frankrig, ved en Parlamentsact dømt, og halshugget. — Alle vore Eiendomme faldt til Kronen! vi bleve ſelv landsforviſte! Min Moder døde paa Henrettelsedagen. Jeg — en ſjorten Aars Pige — flygtede til Tydſkland med min Dypfferinde, et lidet Juvelſtein, og dette Familienkors, ſom min døende Moder med ſin ſidſte Beſignelſe ſtok i min Barm.

Ferdinand (bliver tankfuld, og hæfter varmere Blikke paa Lady).

Lady (bliver ved med ſtedſe tiltagende Hørelſe). Syg — uden Navn — uden Beſtyttelſe og Formue — en fremmed Fader, og Moderløs kom

jeg til Hamborg. Jeg havde ikke lært andet end
 en Smule fransk, lidt Fillee, og at spille paa
 Fortepiano — desbedre forstod jeg at spise paa
 Guld og Sølv, sove under Damaskes Tæpper,
 faae ti Betiente til at flyve paa eet Vink, og mod-
 tage Smigrerier af Stormænd af Deres Kion. —
 Sex Aar vare alt bortgræbte; — den sidste Ju-
 veelnaal sloi bort — min Oppasserinde var død,
 og nu førte min Skiebne Deres Hertug til Ham-
 borg. Jeg spadserede dengang ved Elvens Bred-
 der, saae ud i Strømmen, og begyndte just at
 phantasere, om dette Vand eller min Lidelse var
 dybest. — Hertugen saae mig, forfulgte mig,
 sandt mit Opholdssted, laae for mine Fødder, og
 svor, at han elskede mig. (Hun holder med stor
 Bevægelse inde, derpaa bliver hun ved med zit-
 trende Stemme). Alle min lykkelige Barndoms
 Billeder opvaagnede nu igien med forførende Glim-
 mer. — Sort, som Graven, laae en trøstes-
 løs Fremtid gyselig for mig. — Mit Hierte brænd-
 te efter et Hierte — Jeg sank til hans (styrter
 bort fra Ferdinand). Forbøm De mig nu!

Ferdinand (meget bevæget, iler efter hen-
 de, og holder hende tilbage). Lady! o Himmel!
 hvad hører jeg? hvad gjorde jeg? — rædsom

blotter min Formastelse sig for mig. De kan ikke tilgive mig.

Lady (kommer tilbage og har søgt at samle sig). Hør videre! Fyrsten overraskede vel min værgeløse Ungdom — men Norfolkernes Blod oprortes i mig; du er fød Fyrstinde, Emilie! raabte det, og nu en Fyrstes Frille! Stoltthed og Eliæbne kæmpede i mit Bryst, da Fyrsten bragte mig hid, og paa eengang den gyseligste Scene stod for mine Dine. — De Stores Belsyft i denne Verden er den aldrig mætte Hæne, der med graadig Hunger søger sig Offere — Frygtelig havde den alt raset i dette Land — havde afskilt Brud og Brudgom — havde endog sønderrevet Egteskabets guddommelige Baand — hist ødelagt en Families stille Lykke — her aabnet et ungt uerfarent Hierte for den ødelæggende Pest; døende Discipelinder udfræede under Forbandelser og Krampetrækninger Lærers Navn. — Jeg stillede mig mellem Lammet og Ligeren; tog en fyrstelig Gæd af ham i en Lidenskabstime, og den afførelige Dffring maatte ophøre.

Ferdinand (løber i den hæftigste Uro gennem Salen). Intet mere, Milady! intet mere.

Lady. Denne sørgelige Periode havde givet en endnu sørgeligere Rum. Hof og Serail vrims

lebe nu af Italiens Udflug. Stående Pariserin-
 der sisebe med det frygtelige Scepter, og Folket
 blodte under deres Luner. Disse oplebde alle deres
 sidste Dag! jeg saae dem spuke ved min Side i
 Stovet; thi jeg var mere Coquette end de alle. Jeg
 tog Toilen fra Tyrannen, der veltvillig slappedes
 i mit Favntag — dit Fædreland, Walter! fulte
 første Gang en Menneſkhaand, og sank med Til-
 lid til min Barm. (Pause, hvori hun seer smel-
 tende paa ham): O! at den Mand, af hvem
 ene jeg ikke vilde være miskendt, nu maa tvinge
 mig at prale, og brænde min lille Dyd ved Be-
 undringens Lys! — Walter! jeg har sprængt
 Fængsler, sønderrevet Dødsdomme, og forkortet
 mangen skrækkelig Evighed paa Galleierne! i ulæ-
 gelige Saar har jeg dog i det mindste givet sullen-
 de Balsom — lagt mægtige Udaadsmænd i Stø-
 vet, og tit endnu med en bokerist Taare reddet
 Uskylds tabte Sag. — Ha, Yngling! hvor
 sødt var mig dette! hvor stolt kunde mit Hierte
 giendrive hver Anklage af min forfærdige Byrd. —
 Og nu kommer den Mand, der ene skulde beløn-
 ne mig for alt dette — den Mand, som min
 udtømte Skiebne maaskee skabte til Erstatning for
 mine forrige Lidelser — den Mand, som jeg

med brændende Længsel alt omfavne i Drømme . . . .

Ferdinand (giennemrystet, falder hende i Ordet). Formeget! formeget! det er mod Aftalen, Lady! De skulde rense Dem fra Beskyldninger, og De gjør mig til Forbryder! Naan — jeg besværges Dem — Naan mit Hjerte, som Beskiæmmelse og rasende Anger sønderlide —

Lady (holder hans Haand fast). Nu eller aldrig! længe nok holdt Heltinden Stand — disse Taarers Vægt maa du endnu føle. (i sømmeste Tone). Hør, Walter! naar en Ulykkelig — uimodstaælig alvældig hendraget til dig — presser sig til dig med en Barm fuld af glødende, uudtømmelig Kiærlighed — Walter! og du nu endda udfiger det kolde Ord Vre — naar denne Ulykkelige — nedtrykt ved Følelsen af sin Skiændsel — leed af Plassen — heltemodig opløstet af Dydens Kald — saaledes — kaster sig i dine Arme — (hun omfavner ham besværgende og høitidelig) — vil være reddet ved dig — ved dig givet Himlen tilbage, eller (med Ansigtet afvendt fra ham, med huul bævende Stemme) for at undsløpe dit Billede, lydende Fortvivlsens frygtelige Raab, igien tumle ned i et endnu affærligere Dyb af Last . . . .

Ferdinand (river sig løs fra hende i skræk-

keligste Trængsel). Neil ved den store Gud! jeg kan ikke holde det ud — Lady! jeg maa, Himmel og Jord ligge paa mig — jeg maa giøre Dem en Tilstaelse, Lady!

Lady (flygter bort fra ham). Nu ikke! nu ikke! ved Alt, hvad helligt er — i dette græselige Diebtik, da mit sønderrevne Hjerter bløder af tusende Dolkestik — det være Liv eller Død — jeg maa — jeg vil ikke høre det.

Ferdinand. Jo! jo! bedste Lady! De maa. Hvad jeg nu vil sige, vil formindstke min Strafverdighed, og være en varm Ufbigt for det Forbigangne. — Jeg har taget Feil af Dem — Milady! — Jeg ventede — jeg ønskede at finde Dem min Foragt værdig. — Fast besluttet at fornærme Dem, og fortiene Deres Had, kom jeg hid! — Lykkelige vare vi begge, var mit Forsæt lykket. (Han tier noget, derpaa sagtere og blø). Jeg elsker, Milady! — elsker en borgerlig Pige — Luise Miller, Datter af en Musikant. (Lady vender sig bleg fra ham; han bliver mere levende ved). Jeg veed, hvori jeg styrter mig, eller om end Klogskab byder Lidensskaben tie, saa toler Pligt des lydligere. — Jeg er den Skyldige — Jeg sønderrev først hendes Ushylds gyldne Fred — neddyffede hendes Hjerter med formastelige

Forhaabninger, og gav det forræderisk til Priis for den vilde Lidenskab. De vil erindre mig om Stand — Byrd — min Faders Grundsætninger! — men jeg elsker. Mit Haab stiger deshoiere, jo dybere Naturen er i Strid med Conventiøner. Min Bestutning og Fordømmene! Vi vil see, om Mode eller Menneskehed beholder Balptadsen. (Lady har midlertid trukket sig tilbage til den yderste Ende af Bærelset, og holder Ansigtet bedækket med begge Hænder. Han følger hende). De vilde sige mig Noget, Milady!

Lady (i Udbrud af den hæftigste Lidelse). Intet, Hr. von Walter! intet, uden at De gjør Dem og mig og endnu en Trebie aldeles ulykkelig.

Ferdinand. Endnu en Trebie!

Lady. Vi kan ikke blive lykkelige med hinanden. Vi maa dog blive et Offer for Deres Faders Fremfusenhed. Aldrig faaer jeg en Mand's Hierte, der kun tvungen gav mig sin Haand.

Ferdinand. Tvungen, Lady! tvungen gav! og altsaa dog gav! kan De tiltvinge Dem en Haand uden Hierte? De røve en Pige den Mand, der for denne Pige er hele Verden? De røve en Mand fra den Pige, der er denne Mand's hele Verden? De, Milady! den for et Dieblisk siden beundringsværdige Britterinde! De kan det?

Pad y. Forbi jeg maa. (med Alvor og Styrke). Min Eidskab, Walter! viger for min Dmshed for Dem. Min Vre kan ikke mere. — Vor Forbindelse er en Snake over hele Landet. Alle Dine, alle Spottens Pile ere spændte mod mig. Beskæmmelsen er uudstøttelig, naar en Undersaat af Syrsten afflaaer mig. Gaae De irette med Deres Fader! værge De Dem, saa godt De kan! jeg lader alle Miner springe. (hun gaaer hurtig bort; Majoren bliver maalløs forstønet staaende. Pause. Derpaa styrter han bort giennem Glødsørren).

Fjerde Scene.

Miller. Mad. Miller. Luise træde ind.

Bærelse hos Millers.

Miller (hastig ind i Bærelset). Jeg har jo sagt det i Forveien.

Luise (farer ængstelig efter ham). Hvilket, Fader? hvad?

Miller (løber op og ned, som fra sig selv). Min Søndagskiøle — hurtig! jeg maa forekomme ham — og en reen Manschetstørte! — det bildte jeg mig strax ind.

Luise. For Guds Skyld! hvilket?

Mad. Miller. Hvad er det da? hvad er det?

Miller [(kaster sin Varyk hen i Bærelset).
Strax med den til Varykmageren! hvad det er?
(springer for Speilet). Og mit Skæg er ogsaa
en Finger langt.] — Hvad det er? — hvad
vil det være! Satan er løs, og du skal see en
Ulykke!

Mad. Miller. See, mig! mig skal alting
strax gaae ud over.

Miller. Over dig? ja, du Sladderklæft!
over hvem ellers! imorges tidlig med din formale-
dede Junker — sagde jeg det ikke i samme Die-
blik — Burm har fladdret.

Mad. Miller. Oh hvad! hvor kan du vi-
de det?

Miller. Hvor jeg kan vide det? der, nede
ved Huusbørren, spørger en Karl af Ministrens,
og spørger om Muskanten.

Luisse. Jeg er Dødsens!

Miller. Men ogsaa du med dine Duesine.
(leer ondt). Det har sin Rigtighed, hvem en Dæ-
vel har lagt et Weg i Huusholdningen, ham bliver
født en smuk Datter — Nu har jeg det gaaen-
des.

[Mad. Miller. Hvoraf veed du da, det

gielder Luise? Du kan være Hertugen recomman-
deret. Han kan vilde have dig i Orchestret.

Miller (springer efter sit Spankrør). Saa
gib Sodomas Svovelregn! Orchester! — ja hvor
du Koblerske kommer til at hyle Diskant, og min
blaa Bag bliver Contrabas. (kaster sig i en Stol).
Gud i Himlen!]

Luise (sætter sig dødbleg ned). Moder! Fa-
der! hvorfor bliver jeg med eet saa angst?

Miller (springer igjen op af Stolen). Men
lad den Blæksnører engang komme mig paa Skud
— lad ham komme! enten det saa er i denne eller
i den anden Verden — tærsker jeg ham ikke Le-
geme og Siæl saa blød som Meelgrød, og skriver
alle ti Bud og de syv Bønner, og alle Mosebøger
og Propheterne paa hans Skind, saa man kan
see de blaa Pletter til Opstandelsen...

Mad. Miller. Ja band og støi du kun!
det vil nok mane den Døde! Gud hjælp os! hvor
skal vi nu hen? hvor finde vi Raad? hvad skal
vi tage os til? Fader Miller! saa tal dog! (lø-
ber hylende om i Værelset).

Miller. Paa Stedet vil jeg til Ministren;
jeg vil selv lukke Munden op, jeg vil selv give
det an. Du har vidst det, før jeg; du kunde
givet mig et Bink. Pigen havde endnu ladt sig vise

tilrette. Det havde endnu været Tid — men
 nei! — [der lod sig noget mægle — lod sig no-
 get sige;] der har du ovenikøbet haaret Ved til! —
 [sørg nu ogsaa for dit Koblerffind]! søb nu ud, hvad
 du har brokket. Jeg tager min Datter under Ar-
 men, og march med hende over Grændsen.

Femte Scene.

Ferdinand styrter forskrækket og aandeløs ind i
 Værelset. De Forrige.

Ferdinand. Har min Fader været her?
 Luise (farer op med Skæk). Hans Fa-
 der! almægtige Gud!
 Mad. Miller (slaaer Haand i Haand). paa
 Præsidenten! det er ude med os! een-
 gang
 Miller (leer ondt). Gudskelov, Gudskelov!
 lov! der har vi det jo.

Ferdinand (iler til Luise og trykker hende
 stærk i sine Arme). Min er du, om saa Himmel
 og Helved kastede sig imellem os.

Luise. Min Død er vis! — tal videre!
 — du nævnte et skrækkeligt Navn — din Fader!

Ferdinand. Intet! Intet! det er over-

staaet; jeg har dig jo igien! Du har mig jo igien! O, lad mig drage Aande ved dette Bryst! det var en skrækkelig Time!

Luisse. Hvilken? du dræber mig!

Ferdinand (træder tilbage, og seer bety-
dende paa hende). En Time, Luisse! hvor en
fremmed Gestalt kastede sig mellem mit Hierte og
dig — hvor min Kiærlighed blegnede for min
Samvittighed — hvor min Luisse ophørte at være
sin Ferdinand Alt.

Luisse (synker med tilhyllet Ansigt ned paa
Stolen).

Ferdinand (gaaer hurtig mod hende, bliver
maalos staaende for hende med stirrende Blik; der-
paa forlader han hende pludselig i megen Bevægelse).
Nei! aldrig! umulig, Lady! for meget for-
langt! jeg kan ikke opofre dig denne Uskyld! —
Nei! ved den uendelige Gud! jeg kan ikke kræn-
ke min Eed, der lydelig som Himlens Torden
maner mig af dette beistende Die — Lady, see
hid! hid, unaturlige Fader! Jeg skal myrde
denne Engel? Helvede skal jeg udose i denne him-
melske Barm? (iter bestemt til hende). Jeg vil
føre hende for Verdens Dommers Throne, og om
min Kiærlighed er Forbrydelse, skal den Ewige sige.
(tager hende ved Haanden og løfter hende af Sto-

ten). Fat Mod, Dyrebareste! du har vundet!
som Seicheer kommer jeg tilbage fra den farligste
Kamp.

Luisse. Nei! nei! bøl mig Intet! af-
sig den græffelige Dom! din Fader nævnte du;
Laby nævnte du. Dødens Gysen griber mig! —
Man siger, hun gifter sig.

Ferdinand (styrter hovedet ned for Luisse's Føds-
der). Med mig, Ulyksalige!

Luisse (efter en Pause, med stille bævende
Tone og strækkelig Rolighed). Nu! hvorfor stræk-
kes jeg da? — den gamle Mand der har jo sagt
mig det tit — jeg har aldrig villet troe ham.
(Pause, hvorpaa hun lydelig grædende kaster sig
i Millers Arme). Fader! her er din Datter igien;
Forladelse, Fader! dit Barn kan jo ikke for, at
denne Drøm var saa skion og — saa frygtelig nu
Opvaagnelsen.

Miller. Luisse! Luisse! o Gud! hun er
fra sig selv. — Min Datter! mit arme Barm —
Forbandelse over den Forfører! — Forbandelse
over Livinden, der koblede hende til ham.

Mad. Miller (kaster sig grædende hen paa
Luisse). Fortiener jeg denne Forbandelse, min
Datter? Gud forlade Dem, Baron! hvad har
det Lam gjort Dem, at De vil myrde det?

Ferdinand (springer op ved hende, bestemt)
Men jeg vil giennembyrde hans Cabaler — sonder-
rive alle disse Fordommens Jernlænker! — fri som
en Mand vil jeg vælge, at disse Insectstæle skal
svimle ved min Kiærligheds Kiæmpeværk (vil bort).

Luiſe zittrende op af Stolen, følger ham)
bliv, bliv! hvor vil du hen? Fader! Moder! i
denne bange Time forlader han os.

Mad. Miller (efter ham, hænger sig ved
ham). Præsidenten kommer, han vil mishandle
vort Barn, han vil mishandle os! — Hr. von
Walter! — og De forlader os!

Miller (leer rasende). Forlader os! ja vist!
hvorfor ikke — Hun gav ham jo Mit hen (griber
med den ene Haand Majoren, med den anden Luiſe).
Taalmodighed! Herre! Væien ud af mit Huus
gaaer over hende der! Dppebi først din Fader!
hvis du ingen Nidding er, fortæl ham, hvordan
du ſial dig ind i hendes Hierte, Bedrager! eller
ved Gud! (ſlynger Datteren hen til ham vild og
hæftig). Du ſkal først ſondertræde mig denne jam-
rende Drm, ſom Kiærlighed til dig ſaaledes har
ødelagt.

Ferdinand (kommer tilbage, gaaer op og
ned i dybe Tanker). Vel er Præsidentens Magt ſtor

— Faderrettighed er et vidtløftigt Ord. — Udaad selv kan skule sig i dets Følde, kan drive det vidt rindemed. Vidt — dog til det yderste driver kun Rivalighed det. — Her, Luise! din Haand i min (griber denne hæftig). Saasandt Gud ikke skal forlade mig i sidste Andedrag — Det Dieblig, der adfiser er disse to Hænder, sønderriver Traaden mellem mig og Skabelsen.

Luise. Jeg bliver bange. See bort! dine Læber bæve; dit Die ruller frygtelig.

Ferdinand. Min Luise! skælv ikke; det er ikke Vanvid, der taler af mig! det er Himlens kostelige Gave, Bestemthed i det giældende Dieblig, hvor det pressede Bryst kun ved noget Uørt skaffer sig Luft — Jeg elsker dig Luise! — du skal blive min, Luise! nu til min Fader (iler bort og løber mod Præsidenten).

Siette Scene.

Præsidenten med Følge af Betiente.

De Forrige.

Præsidenten (han træder ind). Der er han alt. (Alle forstrækkes).

Ferdinand (viger nogle Skridt tilbage). I Ustylds Huus.

Præsidenten. Hvor Sønnen lærer Lybighed
mod Faderen.

Ferdinand. Lad De os dog . . . .

Præsidenten (afbryder ham, til Miller). Han
er Faderen?

Miller. Stadsmusikus Miller.

Præsidenten (til Mad. Miller). Og hun
Moderen?

Mad. Miller. Åh ja! Moderen.

Ferdinand (til Miller). Fader! bring
Deres Datter bort! hun er nær ved at besvime.

Præsidenten. Overflødig Omsorg! jeg
skal curere hende (til Luise). Hvor længe har hun
kendt Præsidentens Søn?

Luise. Ham har jeg aldrig spurgt om; Fer-
dinand v. Walter besøgte mig siden November.

Ferdinand. Tilbeder hende.

Præsidenten. Har hun faaet Forsikringer?

Ferdinand. For saa Dieblit siden den
høitideligste for Guds Ansigt.

Præsidenten (vred til sin Søn). Til at
skrifte din Daarlighed skal blive dig givet Tegnet (til
Luise). Jeg venter Svar.

Luise. Han svor mig Kiærlighed.

Ferdinand. Og vil holde den.

Præsidenten. Skal jeg befale dig at tie?
— modtog hun Eden?

L u i s e (ømt). Seg giengielbte den.

F e r d i n a n d (med fast Stemme). Pagten er sluttet.

Præsidenten. Seg skal lade det Echo kaste ud. (ondskabssuld til Luise). Men han betalte dog [hvergang] contant?

L u i s e (opmærksom). Dette Spørgsmaal forstaaer jeg ikke tilfulde.

Præsidenten (med bidende Latter). Ikke nu! jeg mener kun — hver Haandtering siger man, har sin Guldbund — hun vil heller ikke have stænket sin Gunst bort, mener jeg — eller var hun maaskee tilfreds med den blotte . . .]

F e r d i n a n d (farer op som rasende). Helvede! hvad var det?

L u i s e (til Ferdinand med Værdighed og Forsbittrelse) Hr. v. Walter! nu er De fri.

F e r d i n a n d. Fader! Værbødighed fordrer Dyden, endog i Tiggerklæder.

Præsidenten (leer høiere). En lystig Anmodning. Faderen skal respectere Sønnens Frille!

L u i s e (styrter ned) Himmel og Jord.

F e r d i n a n d (paa eengang med Luise, i det han trækker Kaarden mod Præsidenten, men lader

den hurtig igien synke). Faber! De havde engang et Liv at fordre af mig — det ser betast (stikker Raarden ind). Den barnlige Pigts Gieldsbrev ligger sonderrevet.

Miller (der hidtil stod frygtfuld ved Siden, træder frem i Bevægelse, og vovelvis skærrer Tænder af Rasenhed, og ryster af Angst). Deres Excellents! [Barnet er Faderens Arbeid] — De maa naadigst forlade — hvem der skælder Barnet, slaaer Faderen paa Dret, og Dreffigen for Dreffigen — det er Taxten hos os — med naadigst Tilladelse.

Mad. Miller. Gud hjælp os nu! nu bryder ogsaa den Gamle løs! Uværet vil slaae ned over os.

Præsidenten (der kun halv har hørt det). Rører Kobleren sig ogsaa — Vi tales strax ved, Kobler!

Miller. Med naadigst Tilladelse! jeg heder Miller, hvis De vil høre en Udagio; med Rufferi tiener jeg ikke; saalænge Hoffet endnu har Forraad, kommer Leverancen ikke til os Borgerfolk, med naadigst Tilladelse.

Mad. Miller. For Guds Skyld Mand! du tager Livet af Kone og Barn.

Ferdinand. De spiller her en Rolle, min Fader! hvorved De i det mindste kunde spare dem Vidner.

Miller (kommer ham nærmere mere behjertet). Rent og forstaaelig! med naadigst Tilladelse! Deres Excellence falter og valter i Landet! her er min Stue! min ærbødige Compliment, naar jeg engang kommer med en Memorial! men den ubehøvede Gæst kaster jeg paa Døren — med naadigst Tilladelse.

Præsidenten (bleg af Forbittrelse). Hvad — hvad er det? (triner ham nærmere).

Miller. Det var kun saa min Mening, Herre! med naadigst Tilladelse.

Præsidenten (i Fyr og Flamme). Ha! Epidæub! i Tugthuset snakker du dig med din formastelige Mening! — bort! man skal hente Rettens Betiente (nogle af Følget gaaer; han løber rasende om i Værelset) [Faderen i Tugthuset, Moderen og den Stige af en Datter i Gabelstokken!] — Retfærdigheden skal laane min Forbittrelse sine Arme! for denne Beskæmmelse maa jeg have skrækkelig Fyldestgjørelse — Saadant Pal skulde kaste mine Planer over Ende, og ustraffet hidse Fader og Søn sammen. Ha! I forbandede! jeg vil møtte mit Had med Eders Undergang; jeg vil

ofre den hele Yngel, Fader, Moder og Datter
til min brændende Hævn.

Ferdinand (træder rolig og standhaftig
mellem dem). D, vist ikke! vær ikke bange! jeg
er tilstede (til Præsidenten med Underdanighed).
Ingen Overilte, min Fader! elsker De Dem
selv, ingen Voldsomhed! — der gives endnu een
Egn i mit Hierte, hvor Ordet Fader endnu aldrig
er hørt! træng ikke derind.

Præsidenten. Uværdige ti! æg ikke min
Brede endnu mere.

Miller (kommer af dump Bedøvelse til sig
selv). Ser du efter dit Barn, Rene! jeg løber
til Hertugen — Livskædderen — det gav Gud mig
i Tante — Livskædderen lærer paa Skole hos mig!
det kan ikke slaae mig fejl hos Hertugen (vil gaae).

Præsidenten. Hos Hertugen! siger du!
har du glemt, at jeg er det Døtrin, du maa sprin-
ge over, eller bryde din Hals — Hos Hertugen,
Dømer! forsøg det, naar du levende død, saa
dybt, som et Taarn er høit, under Jorden ligger
i Fængsel, hvor Nat og Helvede caressere hinanden,
og Lyd og Lys vende om igjen; rask da med dine
Bænker, og jamre: mig er fleet Uret!

Syvende Scene.

Rettens Betiente. De Forrige.

Ferdinand (til Louise, der halv død falder i hans Arme). Louise! Hielp! Redning! Strækken overvælde hende.

Miller (griber sit Spankrør, sætter sin Hat paa, og laver sig til Angreb).

Mad. Miller (kaster sig paa Knæ for Præsidenten).

Præsidenten (til Rettens Betiente, i det han blotter sin Orden). Vægger Haand paa, i Hertugens Navn! — bort fra Stiegen, Dreng! — afmægtig eller ikke; naar hun først har Jernhalsbaandet om, vil man nok vække hende med Steenkast.

Mad. Miller. Barmhiertighed, Deres Excellence! Barmhiertighed! Barmhiertighed!

Miller (river sin Kone op af Gulvet). Knæl du for Gud, [du gamle Glæbshore], og ikke for Kieltringer, siden jeg jo dog skal i Tugthuset.

Præsidenten (bider sig i Læberne). Du kan forregne dig Knægt! der staaer endnu Galger ledige! — (til Rettensbetiente) Skal jeg? sige det nok engang?

Rettens Betiente (trænge ind paa Louise).

Ferdinand (springer op ved hende, og stikker sig for hende, forbitret). Hvem vil noget! (trækker Kaarden med Skeden paa, og vægter sig med Hæftet). Vov at røre hende, hvem der ikke ogsaa har høret Retten sin Hierneskal! (til Præsidenten). Skaan Dem selv! driv mig ikke videre, min Fader?

Præsidenten (truende til Rettens Betiente). Hvis I har jert Brød kiært, Gjonet!

Rettens Betiente (tage atter fat paa Luise).

Ferdinand. Død og alle Dæve! jeg siger tilbage! end eengang! hav Barmhertighed med Dem selv, og driv mig ikke til det yderste, min Fader!

Præsidenten (opbragt til Rettensbetiente). Er det eders Iver i Tienesten, Kjaltringer!

Rettens Betiente (griber hidsigere an).

Ferdinand. Naar da saa skal være — (trækker, og saarer nogle) saa tilgiv mig, Mefærdighed!

Præsidenten (fuld af Forbitrelse). Jeg vil dog see, om jeg ogsaa faaer denne Kaarde at føle (griber Luise selv, river hende op i Veiret, og overgiver hende til en Rettensbetient).

Ferdinand (leer forbitret). Fader! Fader!
 [De gjør en Paffil paa Gubdommen, der forstod
 sig saa ilde paa sine Folk, og af fuldkomne Bø-
 delknægte gjorde flette Ministre].

Præsidenten (til de andre). Bort! med
 hende!

Ferdinand Fader! hun skal staae i Gabes-
 stikken, men tillige med Majoren, Præsidentens
 Søn — staaer De endnu derpaa?

Præsidenten. Des pudsigere bliver Spektaklet! bort!

Ferdinand. Fader! jeg kaster min Offi-
 ceersabel paa Pigen — staaer De endnu derpaa?

Præsidenten. Portepæen er ved din Side
 bleven vant til at staae i Gabestikken — bort! bort!
 I veed min Willie!

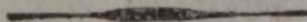
Ferdinand (trykker en Rettensbetient til
 Side, griber Luise med den ene Haand, og hæver
 Kaarden mod hende med den anden). Fader! inden
 De bestæmmer min Gemalinde, giennemborer jeg
 hende — staaer De endnu derpaa?

Præsidenten. Gjør det, hvis din Kaarde
 ogsaa er spids.

Ferdinand. (Slipper Luise, og seer fryg-
 telig til Himlen). Den Almægtige er Vidne; intet
 menneskeligt Middel har jeg ladet uforsøgt, jeg maa

gribe til et diaevelfe — I føre hende til Gabestollen, imidlertid fortæller jeg (raaber Præsidenten i Dret) Residentsen en Historie, hvordan man bliver Præsident. (gaaer).

Præsidenten (som lynslaget). Hvad er det? — Ferdinand! — slipper hende (iler efter Majoren).

T r e d i e A c t.

Sal hos Præsidenten.

Første Scene.

Præsidenten. Sekretair Wurm.

Præsidenten. Det var en færdømt Streg.

Wurm. Som jeg befrygtede, naadige Herre! Evang forbittrer bestandig Sværmere, men omvender dem aldrig.

Præsidenten. Jeg havde sat min bedste Til-
lid til dette Anslag! jeg sluttede saa: Naar Pi-
gen bliver bestæmmet, maa han, som Officer, træde
tilbage.Wurm. Ganske fortreffelig! men det skulde
ogsaa kommet saa vidt, at hun var bleven bestæmmet.Præsidenten. Og dog! — naar jeg nu
overveier det med koldt Blod — jeg skulde ikke ladet
mig forbløffe. —

Det var en Trudsel, han vel aldrig havde gjort Alvor af.

Wurm. Det maa De ikke troe, for den æggede Lidenskab er ingen Daarlighed for broget. [De siger mig, Hr. Majoren har altid rystet med Hovedet ad deres Regjering! det troer jeg. De Grundsætninger, han bragte hid fra Universiteterne, kunde jeg strax ikke faae ret i mit Hoved. Hvad skulde ogsaa de phantastiske Drømmereier om Siælestorhed og pers~~onlig~~ Udel ved et Hof, hvor den største Visdom er, i det rette Tempo paa en siælden Maade at være stor og lille! han er for ung og for forrig til at finde Smag i Cabalens langsomme Gang, og intet vil sætte hans Ambition i Bevægelse, uden hvad der er stort og eventyrligt.

Præsidenten (fortrædelig). Men hvad godt vil denne velvise Anmærkning gjøre i vor Sag?

Wurm. Den vil vise Deres Excellence her paa Saaret, maaskee ogsaa paa Forbindet!] En saadan Character, tillad mig, skulde man enten aldrig gjort sig til Fortrolig eller aldrig til Fiende! han afflyer det Middel, De er fleget ved. Maaskee var det hidtil kun Sønnen, der bandt Forræderens Tunge. Giv De ham Leilighed medrette at aflaste hiin. Lad De ham ved gientagne Storme paa hans Lidenskab troe, at De ikke er den kiærlige

Fader, saa trænge Patriotens Pligter frem hos ham! ja allerede den sælsomme Phantasi, at bringe Retfærdigheden saa mærkværdigt et Offer, kunde have Tilskuffelse nok for ham til endog at styrte hans Fader.

Præsidenten. Wurm! Wurm! der fører han mig for en skrækkelig Afgrund.

Wurm. Jeg vil føre Dem tilbage, naadige Herre! tør jeg tale frimodig?

Præsidenten. Som en Fordømt til sin Medfordømte.

Wurm. Forlad mig altsaa! De har, synes mig, den høielige Hoffkunst at takke for hele Præsidenten, hvorfor betroede De ikke ogsaa Faderen til denne! Jeg besinder mig, med hvilken Uæbenhed De dengang overtalte Deres Forgænger til et Parti Piquet, og hos ham bortskullede den halve Nat med venstabelig Bourgognevin, og det var dog den samme Nat, da den store Mine skulde springe, og sprænge den gode Mand i Luften. Hvorfor viiste De Deres Søn Fienden? aldrig skulde denne have erfaret, at jeg vidste af hans Elskovsanliggende! De skulde undergravet Romanen fra Pigens Side, og beholdt Deres Sønns Hierte. De skulde spilt den kloge General, der ikke angriber

Fienden i Kiernen af hans Folk, men kifter Splid mellem Lemmerne.

Præsidenten. Hvordan var det at gjøre!

Wurm. Paa den simpleste Maade! — og Kortet er ikke reent forgivet endnu! undertryk De en Tidlang, at De er Fader! Naal Dem ikke med en Lidenskab, som hver Modstand kun vilde gjøre mægtigere. Overlad det til mig, ved dens egen Ild at udruge den Dem, der fortærer Dem.

Præsidenten. Jeg længes.

Wurm. Jeg maatte forstaae mig slet paa Siælens Barometer, eller og er Hr. Majoren skrækkelig i Skinsyge, som i Kierlighed. — Gjør De ham Pigen mistænkelig. — Rimeligt eller ikke. Et Gran Børme er nok til, at jage hele Massen i en ødelæggende Gæring.

Præsidenten. Men hvor skal man tage dette Gran fra?

Wurm. Der er vi ved Punkten — For alle Ting, naadige Herte! forklar De mig, hvor meget De ved Majorens fremdeles Vægning har paa Spil — i hvad Grad det er Dem vigtigt, at ende Romanen med Borgerpigen, og bringe Forbindelsen med Lady Milford i stand.

Præsidenten. Kan han endnu spørge, Wurm! min hele Indflydelse staaer Fare, hvis

Partiet med Lady gaaer tilbage, og min Hals, hvis jeg tvinger Majoren.

Wurm (munter). Hav nu den Naade at høre mig — Hr. Majoren omspinde vi med List. Mod Pigen tage vi hele Deres Magt til Hielp. Vi dictere hende en Billetdoux i Pennen til en tredje Person, og spiller den paa en god Naade i Majorens Hænder.

Præsidenten. Taabelige Indsald! som om hun saa hurtig vilde fikle sig i, at skrive sin egen Dødsdom.

Wurm. Det maa hun, naar De lader mig have fri Haand. Jeg kender det gode Hierte op og ned. Hun har kun to dødelige Sider, hvorigiennem vi kan bestorme hendes Samvittighed — hendes Fader og Majoren. Den sidste bliver ganske og aldeles ude af Spillet; desfriere kan vi tumle med Musikanten.

Præsidenten. Som for Exempel!

Wurm. Efter det, Deres Excellence har sagt mig om Optrinnet i hans Huus, bliver intet lettere end at true Faderen med en Livsfag. Undlingens og Seglbevarerens Person er paa en Naade Majestætenes Skygge. Fornærmelser mod hiin er Forbrydelse mod denne. I det mindste vil jeg jage

den arme Styrper med denne sammenlappede Buss
semand giennem et Naalesie.

Præsidenten. Men — alvorlig maatte
Sagen dog ikke blive.

Wurm. Aldeles ikke. — Kun forsaavidt det
er fornsødent, at drive Familien i Kube — Vi
sætte allsaa i al Stilhed Musikanten ved Vingebe-
net. — For at giøre deres Nød des mere trøkkende,
kunde man ogsaa tage Moderen med — tale om Cri-
minaltiltale, om Staffot, om evig Færdningsstraf,
og giøre Datterens Blev til den eneste Betingelse for
deres Befrielse.

Præsidenten. Godt! godt! jeg forstaaer.

Wurm. Hun elsker sin Fader indtil Videnskab,
kunde jeg sige. Foren for hans Liv — for hans
Frihed i det mindste — hendes Samvittighedsnag at
hun har givet Anledning dertil — Umuligheden af at
eie Majoren — endelig Bedøvelsen af hendes Hoved
som jeg paatager mig — det kan ikke slaae fejl —
hun maa gaae i Fælten.

Præsidenten. Men min Son? vil han
ikke paa Stedet faae Nys derom? vil han ikke blive
mere rasende?

Wurm. Lad det være mig min Sorg, naadige
Herre! — Fader og Moder komme ikke paa fri

God, før hele Familien har afslagt sin forpørlige Eed paa, at holde hele Sagen hemmelig, og bekræfte Bedrager.

Præsidenten. En Eed! hvad vil en Eed frugte, Dødsmer!

Wurm. Intet hos os, naadige Herre! hos dette Slags Menneſker Alt! — og ſee nu, hvor fliont vi paa denne Maneer komme til Maalet — Vigen taber Majorens Kierlighed, og ſit Angte for Dyb! Fader og Moder ſlaae paa mildere Streng, og naar de er blevet giennemblødte ved deſlige Skiebner, erkiende de det endnu tilſidſt for Barmhertighed, naar jeg ved min Haand giver Datteren ſin Reputation igien.

Præsidenten (leer og ryster med Hovedet). Ja! jeg giver mig tabt for dig, Skurk! den Bæv er ſataniff fiin! Disciplen overgaar ſin Meſter. — Nu er Spørgsmaalet, hvem Billetten ſkal være til? med hvem vi maa bringe hende i Miſtanke?

Wurm. Nødvendig med en, der ved Dødes Sønſ Beſlutning maa vinde eller tabe Alt.

Præsidenten (eſter nogen Eſtertænke). Jeg veed ingen uden Hofmarſchallen.

Wurm (trækker paa Skuldrene). Min Smag

var det nu sagtens ikke, naar jeg havde Luise Mil-
ler.

Præsidenten. Og hvorfor ikke? forun-
berlig! en blændende Garderobe — en Atmosphæ-
re af Eau de mille fleurs og Desmer — for
hvert toffet Dyd en Haandsfuld Dukater — og alt
det skulde ikke kunde bestikke en Borgertøses Delica-
tesse? • gode Ven! saa Krupulos er Stinskyen
ikke; jeg sender Bud til Marschallen. (ringer).

Wurm. Medens Deres Excellence besørger
dette, og Musikantens Hæftelse, vil jeg gaae hen,
og opsætte det bevidste Kiærlighedsbrev.

Præsidenten (gaaer til Skriverpulten).
Som han bringer mig herop til Giennemlæsning,
saasnart det er færdigt. (Wurm gaaer. Præsiden-
ten sætter sig til at skrive; en Kammertiener kom-
mer; Præsidenten staaer op, og giver ham et Pa-
piir). Denne Arrestbefaling skal ufortøvet i Retten
— en anden af Eder maa bede Hofmarschallen hid
til mig.

Kammert. Den naadige Herre holder just
herubensfor i dette Dieblik.

Præsidenten. Endnu bedre. Men sig,
alle Unskalterne maa føies med Forsigtighed, saa
berømtet Dyleb bliver.

Kammert. Meget vel, Deres Excellence!
 Præsidenten. Forstaaer I! i al mulig
 Stilhed.

Kammert. Godt, Deres Excellence!

Anden Scene.

Præsidenten. Hofmarschallen.

Hofmarsch. (iilførdig). Kun en passant,
 min Bedste! hvordan lever De? hvordan besinder
 De Dem? i Aften er stor Opera, Dido! — det
 superbeste Fyrværkeri! — en heel Stad brænder
 — De seer den ogsaa brænde? hvad?

Præsidenten. Jeg har Fyrværkeri nok i
 mit eget Huus, saa min hele Herlighed gaaer i
 Luften — De kommer ondtelig, tiere Marschal!
 at staae mig bi med Raad og virksom Daad i en
 Sag, der poufferer os begge, eller styrter os gan-
 ske. — Sæt Dem!

Hofmarsch. Gior mig ikke angst, min
 Sødeste!

Præsidenten. Som sagt! poufferer eller
 styrter os ganske! De veed mit Projekt med Majos-
 ren og Lady. De begriber ogsaa, hvor nødvendigt

det var for at grundfæste begge vores Lykke. Det kan altsammen styrte sammen, Kals! min Fersdinand vil ikke.

Hofmarsch. Vil ikke! vil ikke! — jeg har jo alt saat det rundt om i hele Byen; Maria-gen er i hver Mand's Mund.

Præsidenten. De kan staae for hele Byen, som en Windmaager! han elsker en anden.

Hofmarsch. De spøger! er det vel ogsaa en Hindring?

Præsidenten. Hos det trodsige Hoved den uovervindeligste.

Hofmarsch. Han skulde være saa affindig, og støde sin Fortune fra sig? hvad?

Præsidenten. Spørg De ham om det, og hør saa, hvad han svarer.

Hofmarsch. Men, mon Dieu! hvad kan han da svare?

Præsidenten. At han vil aabenbare hele Verden den Færbrydelse, hvorved vi ere flegne — at han vil angive vore fælle Breve og Quittetinger — at han vil levere os begge til Boddels-sværdet, det kan han svare.

Hofmarsch. Er De fra Dem selv?

Præsidenten. Det har han svart. Det var han alt findet at sætte iværk — Det har jeg

neppe ved min yderste Fornedrelse kunnet faae ham
ra. Hvad veed De at svare derpaa?

Hofmarsch. (med et Faareansigt). Min
Forstand staaer stille.

Præsidenten. Det kunde endnu gaae
hen; men tillige melde mine Espioner mig, at
Oberstient von Bock er paa Springet at frie til
Lady.

Hofmarsch. De gjør mig rasende? hvem,
siger De? von Bock! siger De? — Veed De
da ogsaa, at vi ere dødelige Fiender? veed De,
hvorfor vi er det?

Præsidenten. Det første Ord, jeg hø-
rer derom . . . .

Hofmarsch. Bedste! De skal høre, og
gaae af Deres gode Skind. — Hvis De endnu
erindrer Dem det Hofbal — det gaaer nu paa eet
og tyvende Aar siden — veed De, hvor man
dandsede den første Anglaise, og det hede Hof af
en Eyskrone drøppede Grev v. Meerschbaum ned paa
hans Domino — O Gud! det maa De vist
nok vide endnu.

Præsidenten. Hvem kunde glemme sigt?

Hofmarsch. Seer De! der havde Prinds-
esse Amalia i Heden af Dandsen tabt et Strømpe-
baand — Alting kom, som begribeligt er, i Al-

Iarm — von Bock og jeg — vi var endnu
Kammerjunkere den Gang — vi krybe gennem
hele Redutesalen for at søge om Strømpebaandet
— endelig faaer jeg Die derpaa — von Bock mær-
ker det — von Bock styrter hen paa det — ri-
ver mig det af Hænderne — jeg beder Dem —
bringer Prindsessen det, og snapper mig Compli-
menten lykkelig væk. — Hvad mener De?

Præsidenten. Impertinent!

Hofmarsch. Snapper mig Complimenten
væk — jeg troede, jeg skulde besvime. En saa-
dan Malice har man aldrig oplevet. — Endelig
tager jeg Mod til mig, nærmer mig hendes Durch-
lauchtighed, og siger: Naadigste Fyrkinde! von
Bock var saa lykkelig at overgive Dem Strømpe-
baandet; men den, der først fik Die paa Strøm-
pebaandet, belønner sig i Stilhed, og tier.

Præsidenten. Bravo, Marschal! bra-
vissimo!

Hofmarsch. Og tier — men den von
Bock skal jeg huske det til Domsdag — den
nederdrægtige krybende Smigrer — og det var
endda ikke nok — da vi begge faldt paa Gulvet
over Strømpebaandet, vifter Bock alt Pudret væk
af den halve Frisur, og jeg er ruinert for hele
Ballet.

Præsidenten. Det er den Mand, der skal ægte Lady Milford, og blive den første Person ved Høffet.

Hofmarsch. De støder mig en Kniv i Hjertet. Skal? skal? hvorfor skal han? hvor er Nødvendigheden?

Præsidenten. Da min Ferdinand ikke vil, og ingen anden har meldt sig.

Hofmarsch. Men veed De da ikke et eneste Middel at bringe Majoren til at beslutte sig — det være nok saa bisart, saa fortvivlet! — Hvad i Verden kan være saa modbydeligt, der ikke nu var os velkomment for at stikke den forhadte v. Bock ud?

Præsidenten. Jeg veed kun eet, og som staaer til Dem!

Hofmarsch. Staaer til mig? og det er?

Præsidenten. At lægge Majoren ud med sin Kiereste.

Hofmarsch. Lægge dem ud? hvordan mener De det? og hvordan gior jeg det?

Præsidenten. Alt er vundet, saasnart vi gior ham Pigen mistænkelig.

Hofmarsch. At hun stier, mener De?

Præsidenten. Ah nei vist ikke! hvor skulde han troe det? — at hun holder til med en Anden.

Hofmarsch. Denne Anden?

Præsidenten. Maatte De være, Baron!

Hofmarsch. Jeg være! Jeg? — er hun af Udel?

Præsidenten. Hvortil? hvilket Indfald! — en Musikanterdatter.

Hofmarsch. Borgerlig altsaa! det gaaer ikke an! hvad?

Præsidenten. Hvad gaaer ikke an? Narretti! hvem i Verden vil falde paa at spørge et Par runde Kinder om Stamtable!

Hofmarsch. Men betænk dog, en Egtemand! og min Reputation tilhøve!

Præsidenten. Det er en anden Sag! om Forlæbelse! jeg vidste ikke, at en Mand af uberygtede Sæder er Dem mere end en Mand af Indflydelse! lad os bryde af.

Hofmarsch. Vær dog klog, Baron! det var jo ikke saa at forstaae.

Præsidenten (kold). Nei, nei! De har fuldkommen Ret. Jeg er ogsaa træt deraf. Jeg lader Karren staae. Von Bock snffer jeg Lykke til Premierminister. Verden er større. Jeg fordrer min Affed af Hertugen.

Hofmarsch. Og jeg? De har godt ved at snakke, De! De er en studeret Mand! — men jeg!

— mon Dieu! hvad er da jeg, naar hans Durchlauchtighed afskediger mig?

Præsidenten. Et Bonmot fra i Forgængers! Moden fra forrige Aar.

Hofmarsch. Jeg besværges Dem, Dyresbare, Gyldne! — giv De denne Tanke! jeg vil jo finde mig i Alt.

Præsidenten. Vil De laane Deres Navn til et Rendezvous, som denne Luise Miller skriftlig skal foreslaae Dem?

Hofmarsch. I Guds Navn! jeg vil laane mit Navn.

Præsidenten. Og lade Brevet falde ud et Sted, hvor det maa komme Majoren for Dine?

Hofmarsch. For Exempel paa Paradet vil jeg, som af en Hændelse, rive det op med Dorsklædet.

Præsidenten. Og vedligeholde hendes Efters Rolle mod Majoren.

Hofmarsch. Mort de ma vie! jeg skal vasse ham; jeg skal betage den Nasviis Appetiten efter mine Amours.

Præsidenten. Nu gaaer det efter Vnsse! Brevet maa endnu være skrevet i Dag! De maa endnu inden Aften komme hid at afhente det, og berigtige Deres Rolle med mig.

Hofmarsch. Saasnart jeg har aflagt sex
 Visiter, der ere af allerhøieste Importance. Fors-
 lad mig altsaa, at jeg ufortøvet anbefaler mig.
 (gaaer).

Præsidenten (i det han ringer). Jeg reg-
 ner paa Deres Snedighed, Marschal!

Hofmarsch. (raaber tilbage). Oh mon
 Dieu! De kiender mig jo.

Tredie Scene.

Præsidenten. Wurm.

Wurm. Musikanten og hans Kone er løkke-
 lig og uden al Alarm bragt i Arrest. Vil Deres
 Excellence nu løbe Brevet igiennem.

Præsidenten (efter at have læst). Ypper-
 lig, ypperlig, Sekretair! Marschallen har og-
 saa bidt paa — [en Gift, som denne, maatte
 forvandle Sundheden selv til æddrende Udset]. —
 Nu skræm med Forslagene til Faderen, og saa varmt
 til Datteren. (gaae bort til forskjellige Sider).

Fjerde Scene.

Børelse til Millers.

Luisse, Ferdinand.

Luisse. Jeg beder dig! hold op! jeg troer paa ingen lykkelige Dage mere! alle mine Forhaabninger ere sunkne.

Ferdinand. Da ere mine stegne; [min Fader er opvæget! Min Fader vil stille alt sit Elyksmod paa os; han vil tvinge mig til at spille den umenneskelige Son! jeg staar ikke mere inde for barnlig Pligt! Raseri og Fortvivlelse vil afvinge mig den sorte Hemmelighed om hans Mord. Sønnen vil give Foderen i Bøddelens Hænder — det er den yderste Fare, og den yderste Fare maatte være, naar min Kierlighed skulde vove det Kiempespring. —] Hør, Luisse! en Tanke, stor og formastelig som min Lidenskab, trænger sig for min Siel — Du, Luisse, og jeg, og Kierlighed! ligger ikke hele Himlen i denne Cirkel? eller behøver du noget Fjerde dertil?

Luisse. Brød af! intet mere! jeg blegner over det, du vil sige.

Ferdinand. Have vi ingen Fordring mere til Verden, hvorfor skal vi da tistigge os dens Bisfald? hvorfor vove, hvor intet vindes, og alt kan tabes? — Vil dette Die ikke funkke ligesaa smeltende, enten det speiler sig i Rhinen, Elven, eller Eftersøen? Mit Fædreland er, hvor Luise elsker mig! Dit Fodspor i vilde sandige Ørkner er mig interessantere end Kirkeetaarnet i min Hiemstavn. Vilde vi savne Stædernes Pragt? Hvor vi end ere, Luise! gaar en Soel op og ned, et Skuespil, ved hvis Side Kunsternes ypperste Sving henblegner! tiene vi ikke Gud mere i noget Tempel, da drager Matten op med begejstrende Gysen, den flisende Maane prædiker os Bod, og en andægtig Kirke af Stierner beder med os! Skulle vi udtonne os i Kierligheds Samtaler? — et Smil af min Luise er Vonne for Aarhundrede, og Livets Drom er forbi, inden jeg udgrunder denne Taare.

Luise. Og skalde du da ingen anden Pligt have end din Kierlighed?

Ferdinand (omfavner hende). Denne Kierlighed er min helligste.

Luise (meget alvorlig). Saa ti, og forlad mig! Jeg har en Fader, der ikke eier andet end

denne eneste Datter — der i Morgen bliver 60
Aar gammel — der er vis paa Præsidentens
Hud.

Ferdinand (falder rask ind). Der vil følge
med os! derfor ingen Indvending mere, Elskede!
jeg gaaer, gjør mine Kostiigheder i Penge, hæ-
ver Summer paa min Fader. [Det er tilladt at
plyndre en Røver, og er hans Skatte ikke Fædre-
landets Blodpenge?] I det den slaer eet i Nat,
holder en Bogn her. I kaste Eder i den; vi
flygte.

Luiſe. Og din Faders Forbandelse efter os!
en Forbandelse, Ubesindige! som Morderen selv al-
drig udfiger ubønhørt, som Himlens Hævn endog
holder Tyven paa Steilen, som ubarmhiertig vilde
liig et Spøgelse jage os Flygtninge fra Hav til
Hav! — Nei, min Elskede! kan kun en Udaad
bevare mig dig, ſaa har jeg endnu Styrke til at tabe
dig.

Ferdinand (ſtaaer ſtille, og mumler mørk).
Birkelig!

Luiſe. Tabt! o grændſeles græffelig er
denne Tanke — [græffelig nok til at giennem-
bore den uodelige Aand, og blege Glædens glæden]

de Kind.] — Ferdinand! at miste dig! dog man mister jo kun, hvad man besad, og dit Herte tilhører din Stand. — Min Forbring var Kirkeran, og gysende opgiver jeg den.

Ferdinand (med fortrukket Ansigt, gnaver paa Underlæben). Du opgiver den!

Luisa. Nei, see paa mig, kære Walter! Riser ikke Tænder saa bittert! Kom, lad mig oplive dit døende Mod med mit Exempel! Lad mig være dette Diebligs Heltinde — Riekle en Fader den flygtede Søn igien — [forsage en Vagt, som vilde drive den borgerlige Verdens Følser ud af hinanden, og kuldkaste den almindelige borgerlige Orden i Bund og Grund.] — Jeg er Forbryderken; — med frække daarlige Duffer gik min Barm — min Ulykke er min Straf, saa und mig dog nu det søde smigrende Selvbedrag, at det var mit Dffer — vil du misunde mig denne Vellyst? (Ferdinand [har i Udspredelse og Raseri grebet en Violin og forsøgt at spille derpaa; nu sønderriver han Strengene, slaaer Instrumentet mod Gulvet, og [bryder ud i en lydlig Latter). Walter! Gud i Himlen! hvad skal det sige? — vær Mand! denne Time forlanger Fatning — det

er en Skilsmisfestime! Du har et Hierte, kiere Walter! jeg kiender det. — Varm som Livet er din Kierlighed, og uden Grændser, som det Umaadelige! — Skienk den til en Uedel og Værdigere — hun vil ikke misunde de lykkeligste af sit Kion (undertrokker Laarer). Mig skal du ikke see mere — den forfængelige bebragne Pige skal hengræde sin Græmmelse i eensomme Mure, om hendes Laarer vil ingen bekymre sig. Tom og ubdød er min Fremtid. Dog skal jeg endnu lugte nu og da til Forgangenhedens visnede Blomsterkost (rækker ham med fravendt Ansigt den zittrende Haand). Lev vel, Hr. von Walter!

Ferdinand (springer op af sin Bedøvelse).
 Jeg flygter, Luise! vil du virkelig ikke følge mig?

Luise (har sat sig i Baggrunden med begge Hænder for Ansigtet). Min Pligt byder mig at blive og lide.

Ferdinand. Slange! du lyver! dig fængsler Andet her.

Luise (i den dybeste indvortes Lidelses Tone).
 Bliv De ved denne Dvertydning! den gjør Dem maaffee mindre elendig.

Ferdinand. Kold Pligt mod forig Kierlighed! og mig skal det Coentyr blænde? en Elsker fængsler dig! og vee dig og ham, om denne Mis-tanke stadfæster sig! (gaaer hurtig bort).

Femte Scene.

Luiſe (ene).

(Hun bliver endnu en Tidlang ubewægelig og flum liggende i Stolen; endelig ſtaaer hun op kommer frem, og ſeer ſig frøgtſom om). Hvor mine Forældre blive af? — Min Fader lovede paa ſaa Minuter at komme igien, og alt er fulde fem frøgtelige Dimer forbi. — Om en Ulykke var — hvorledes bliver jeg tilmode? — hvorfor gaaer mit Handedrag ſaa ængſtligt? (Nu træder Wurm ind i Bærelſet, og bliver ſtaaende i Baggrunden, uden at mærkes af hende). Det er intet vickeligt — det er blot det ophidsede Blods gysende Gøgſpil. — Har vor Siel forſt eengang indtrukket Raabſel nok, vil Diet ſee Spøgſer i hver Draa.

Siette Scene.

L u i s e. Sekretair W u r m.

W u r m (kommer nærmere). God Aften,
Tomsfru!

L u i s e. Gud! hvem taler der? (vender sig om, bliver Sekretairen vaer, og træder forskrækket tilbage). Skrækkelig! Skrækkelig! den ulykkeligste Dødsfyldelse iler alt min ængstlige Ahnelse i Hælene. (til Sekretairen, med et Blik fuldt af Foragt). Søger De maaskee Præsidenten? han er ikke mere her.

W u r m. Tomsfru! jeg søger Dem.

L u i s e. Saa maa jeg undre mig, De ikke gik paa Torvet.

W u r m. Hvorfor just derhen?

L u i s e. For at hente Deres Brud fra Skampælen.

W u r m. Tomsfru Miller! De har en falsk Mistanke.

L u i s e (understrykker et Svar). Hvad er til Deres Tjeneste?

W u r m. Jeg kommer, sendt af Deres Fader!

L u i s e (bestyrtset). Af min Fader? — hvor er min Fader?

W u r m. Hvor han ikke gjerne er.

L u i s e. For Guds Skyld! hurtig! en ond Ahnelse oversalder mig; hvor er min Fader?

W u r m. I Fangetaarnet, naar De endelig vil vide det.

L u i s e (med et Blik til Himlen). Det endnu! ogsaa det endnu! — i Fangetaarnet! og hvorfor?

W u r m. Efter Hertugens Befaling.

L u i s e. Hertugens?

W u r m. Der har besluttet, at Majestæten's Fornærmelse i hans Repræsentant's Person —

L u i s e. Hvad! hvad! o evige Almagt!

W u r m. Skal paafaldende straffes.

L u i s e. Det fattedes endnu! — Det! rigtigt! mit Hjerte havde endnu noget dyrebart foruden Majoren. — Det maatte ikke forbigaaes — Majestæts Fornærmelse! himmelske Farsøn! frels! o frels min synkende Tro! — og Ferdinand!

W u r m. Vælger Lady Milford! eller Forsandelse, og at gøres arveløs!

L u i s e. Græffelige Frihed! — og dog — dog er han lykkeligere. Han har ingen Fader at

tabe. Vel er, ingen at have, Fordømmelse nok! —
 Min Fader for Majestætsforærmelse. — Min
 Elskede Lady Milford eller Forbandelse og at gøres
 arveløs; virkelig beundringsværdigt! — en fuld-
 kommen Middingsbaad er ogsaa en Fuldkommenhed
 — Fuldkommenhed! nei dertil fattedes noget ende
 nu — — Hvor er min Moder?

Wurm. I Spindehuset.

Luiſe (med smertefuldt Smil). Nu er det
 fuldt! — fuldt! og nu var jeg jo fri — af-
 ſkaaret fra alle Pligter og Taarer — og Glæder!
 afſkaaret fra Forſynet — jeg har det jo ikke mere
 behov — (ſkrækkelig Læusched). Har De maa-
 ſkee nok en Tidende? tal De kun! Nu kan jeg
 høre Alt.

Wurm. Hvad der er ſkeet, veed De.

Luiſe. Altsaa ikke, hvad endnu ſkal ſkee.
 (Utter en Pause, hvori Sekretairen beſeer hende
 fra øverſt til nederſt). Arme Menneſke! du dri-
 ver et ſorgeligt Haandværk, [hvoredd du umulig
 kan blive ſalig]. At gjøre ulyſſelige er alt ſkrække-
 ligt nok; men græffeligt er det at forkynde dem
 det — [at foreſynge den Ugleſang, at ſtaaе hos,
 naar det blødende Hjerte bæver paa Nødven-
 dighedens Jernkaſt, og Chriſtne tvivle paa Gud.]
 — Himlen bevare mig! — og om hver Angſt

draabe, som du seer falde, opveiedes dig med en
Lønde Guld — jeg vilde ikke være i dit Sted.
— Hvad kan endnu skee?

Wurm. Jeg veed det ikke!

Lui se. De vil ikke vide det. — Dette lys-
ky Budskab frygter Ordnes Larm; men i Deres
Ansigts Gravstæthed viser sig Spøgelseset for mig. —
Hvad staaer endnu tilbage? — De sagde før, Her-
tugen vilde paafaldende straffe det. Hvad kalder
De paafaldende?

Wurm. Spørg ikke videre.

Lui se. Hør, Menneſke! du er gaaet i Sko-
le hos Boddelen. Hvor forstod du ellers først at føre
Jernet langsom betænkelig op af de knagende Led,
og giække det bærende Hjerte med Raadestødet? hvad
Skiebne venter min Fader? der er Død i det, du
figer leende; hvordan maa det see ud, du holder
hos dig selv? sig det ud! lad mig paa eengang
faae hele den senderknusende Ladning! hvad venter
paa min Fader?

Wurm. En Criminalproces.

Lui se. Men hvad er saa det? — jeg er et
uvidende, uskyldigt Bøsen, forstaaer mig libet
paa Eders frygtelige latinske Ord! hvad betyder Cri-
minalproces?

Wurm. Tiltale paa Liv og Død.

L u i s e (standhaftig). Saa takker jeg Dem.
(iler i et Sidenærelse).

W u r m (staaer overrasket). Hvor vil det hen?
— Fulde den Giance maaſkee? — Satan! hun vil
dog vel ikke — Jeg iler efter, jeg maa ſtaa inde for
hendes Liv. (i Begreb at følge hende).

L u i s e (kommer tilbage med et Schavl om).
Om Forladelse, Hr. Sekretair! jeg lukker.

W u r m. Og hvorhen da ſaa haſtig?

L u i s e. Til Hertugen.

W u r m. Hvad! hvorhen? (holder hende
forſkrækket tilbage).

L u i s e. Til Hertugen! hører De ikke? Til
ſelvsamme Hertug, ſom vil lade min Fader dom-
me paa Liv og Død. — Nei! ikke vil, maa
lade ham domme, fordi nogle Niddinger vil; ſom
til den hele Proces for fornærmet Majestæt ikke
giver Andet end en Majestæt, og ſin fyrſtelige
Haandſkrift.

W u r m (leer overlydt). Til Hertugen!

L u i s e. Jeg veed, hvad De leer af, men
jeg vil jo heller ingen Barmhertighed finde der —
Gud bevare mig — kun Bæmmælle — Bæmmælle
ved mit Skrig. Man har ſagt mig, at denne
Verdens Store ikke endnu har lært — ikke vil
ære, hvad Elendighed er. Jeg vil ſige ham,

hvad Glendighed er — vil foremale ham i alle Dødens Fortræknings, hvad Glendighed er — vil forehlyde ham det i Loner, der knuse Marv og Been, hvad Glendighed er — og naar nu over Beskrivelsen Haarene reise sig paa hans Hoved, vil jeg endnu til Slutning strige ham i Dreene, at i Dødstimen ogsaa Jordens Gubers Lunger begynde at ralle! at den yderste Dom ryster Majestæter og Betlere i samme Sold — (vil gaae).

Wurm (ond ventlig). Gaa De, o! gaa De endelig! De kan sandelig intet klogere gjøre! Jeg raader Dem det, gaa De, og jeg giver Dem mit Ord, at Hertugen vil bønføre Dem.

Lui se (staaer pludselig stille). Hvad siger De? De raader mig selv dertil? (kommer hurtig tilbage). Hvad vil jeg da? noget affødeligt maa det være, da det Menneſke raader mig dertil. — Hvoraf veed De, Fyrsten vil bønføre mig?

Wurm. Fordi han ikke vil behøve at gjøre det for Intet.

Lui se. Ikke for Intet! hvad Priis kan han sætte paa en Menneſkelighed?

W u r m. Denne smukke Supplicaninde er Priis
nok.

L u i s e (bliver forstøenet staaende; derpaa med
bristende Lyd). Uretfærdige!

W u r m. Og for en Fader, haaber jeg dog,
De ikke vil finde denne naadige Tact for dyr.

L u i s e (gaaer op og ned ude af Hatning).
Ja, ja! det er sandt; de ere forskandsede, Ederes
Store — forskandsede for Sandheden bag deres egne
Laster, som bag Cherubernes Sværde. — Den
Ulmægtige hielpe dig, Fader! din Datter kan døe
for dig, men ikke synde.

W u r m. Det tør vel blive ham en Nyhed,
den arme forladte Mand — min Luise, sagde han
til mig, har kastet mig til Jorden; min Luise
vil ogsaa reise mig igien. Jeg iter, Jomfru! at
bringe ham Svaret. (lader, som han gaaer).

L u i s e (iter efter ham, og holder ham tilbage).
Bliv! bliv! Taalmodighed! — hvor ræp denne Døds-
vel er, naar det gjelder om at gjøre Mennesker ra-
fende! Jeg har kastet ham ned, jeg maa reise ham
op! Tal De, raad De mig! hvad kan jeg? hvad
maa jeg gjøre?

W u r m. Der er kun eet Middel.

L u i s e. Dette eneste Middel?

W u r m. Dgsaa Deres Fader ønsker —

L u i s e. Dgsaa min Fader! — hvad er det for et Middel?

W u r m. Det er Dem let.

L u i s e. Jeg kiender intet tungere end Eynsden.

W u r m. Naar De igien vilde hielpe Majorren frei.

L u i s e. Fra sin Kiærlighed! spotter De mig? at overlade det til min Raadighed, som jeg blev tvungen til?

W u r m. Det er ikke Meningen, kiære Jomfru! Majorren maa først og frivillig træde tilbage.

L u i s e. Det gjør han ikke.

W u r m. Saa synes det. Vilde man tage sin Tilflugt til Dem, naar ikke De ene kunde hielpe dertil?

L u i s e. Kan jeg tvinge ham, at hade mig?

W u r m. Vi vil forsøge! sæt Dem!

L u i s e (forbløffet). Mennecke! hvad har du for?

W u r m. Sæt Dem, skriv! her er Pen, Papiir, og Blæk.

L u i s e (sætter sig i hoieste Uro). Hvad skal jeg skrive? til hvem skal jeg skrive?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Luiſe. Ha! Du forſtaaer dig paa, at ſtrøe Siæle paa Pinebænken. (griber en Pen).

Wurm (dicterer). „Naadige Herre! (Luiſe ſkriver med zittrende Haand). Alt tre utaalelige Dage ere forbi — ere forbi — og vi have ikke ſeet hinanden.“

Luiſe (ſtudſer og lægger Pennen), Hvem er det Brev til?

Wurm. Til Deres Faders Bøddel.

Luiſe. O min Gud!

Wurm. „Det kan De takke Majoren — Majoren — der vogter mig den hele Dag, ſom en Argus.“

Luiſe. Nederdrægtighed, hvortil aldrig høretes Mage! hvem er det Brev til? (ſpringer op).

Wurm. Til Deres Faders Bøddel!

Luiſe (gaaer op og ned, og vrider Hænderne). Nei! nei! nei! det er tyranniſk; o, Himmel! ſtraf Menneſker menneſkelig, naar de fortørne dig; men hvorfor preſſe mig mellem to Rædſeler? hvorfor gynge mig frem og tilbage mellem Død og Skændſel? hvorfor ſætte mig denne blodſuende Diævel paa Halsen? Gior, hvad I vil! det ſkriver jeg aldrig.

Wurm (griber efter Hatten). Som De vil,
Tromfru! det staaer ganske i Deres Behag.

Luisse. Behag, siger De? i mit Behag!
gaae, Barbar! hæng en Ulykkelig op over Helvedes
Afsgrund, bed ham om Noget, og bespot Gud, og
spørg: om det behager ham? — D, du veed alt
for vel, at vort Hierte ligger saa fast ved naturlige
Drifter, som ved Lænker. — Nu er alt ligegodt.
Dicteer De videre! jeg tænker intet videre; jeg vis
ger for Helvedet, der besnærer mig. (Sætter sig
igien).

Wurm. „Bogter mig den hele Dag, som en
Argus.“ Har De det?

Luisse. Videre! videre!

Wurm. „Vi havde i Gaar Præsidenten her i
Huset. Det var pudsig at see, hvor den gode
Major værgede for min Ære.“

Luisse. D, skont! skont! o herligt! . bliv
kun saa ved!

Wurm. „Jeg tog min Tilflugt til en Besvi-
melse — en Besvimelse — for ikke at see høit.“

Luisse. D Himmel!

Wurm. „Men snart bliver min Masse mig
utaalelig — utaalelig — kunde jeg blot slippe løs!“

L u i s e (holber inde, staaer op, gaaer op og ned, med hængende Hoved, som søgte hun noget paa Jorden, sætter sig derpaa, og skriver igien), „blot slippe løs!“

W u r m. „I Morgen er han i Tienesten — pas pas, naar han gaaer fra mig, og kom paa det bevidste Sted“ — har De bevidste?

L u i s e. Jeg har Alt.

W u r m. „Paa det bevidste Sted til Deres omme . . . . L u i s e.“

L u i s e. Nu fattes Adressen endnu.

W u r m. „Til Hr. Hofmarschal von Kalb!“

L u i s e. Evige Forsyn! et Navn saa fremmed for mit Øre, som mit Hjerte for disse værdige Linier. (staaer, betragter en lang Pause det skrevne med stirrende Blik, rækker det endelig til Sekretairen med udtømt hændende Stemme). Tag det, min Herre! det er mit ærlige Navn, det er Ferdinand! det er mit Livs hele Fryd, jeg giver nu i Deres Hænder. Jeg er en Betlerffe.

W u r m. D nei, nei! forsag ikke, kiære Gømsfru! jeg har hiertelig Medlidenshed med Dem! maafee! hvem veed? jeg kunde vel endnu sætte mig ud over visse Ting. — Sandelig! ved Gud! jeg har Medlidenshed med Dem.

L u i s e (seer fløvt, og giennemtrængende paa

ham). Tal ikke ud! De er paa Veie at onske Dem noget græffeligt.

Wurm (i Begreb at kysse hende paa Haanden). Sæt, det var denne nydelige Haand? hvors for da, kære Somfru!

Luisse (stor og skrækkelig). Fordi jeg Brudenatten vilde quæle dig, og da med Fryd lod mig lægge paa Steile. (vil gaae, men kommer hurtig tilbage). Er vi nu færdige, min Herre! tør Duen nu flyve?

Wurm. Blot endnu den Bagatel, Somfru! De maa komme med mig, og tage Sakramentet paa, at erkiende dette Brev for frivillig skrevet.

Luisse. Gud! Gud! og du maa selv laane Indsegl til at besegle Helvedes Sierninger! (Wurm trækker hende med sig).

F i e r d e A c t.

Sal hos Præsidenten.

Første Scene.

Ferdinand (med et aabent Brev i Haanden
kommer stormende ind ad den eene Dør, Kam-
mert ieneren ad den anden).

Ferdinand. Var Marschallen der?

Kammert. Hr. Major! Hr. Præsidenten
spørger om Dem.

Ferdinand. Død og al Ulykke! jeg spørger:
var der ingen Marschal!

Kammert. Den naadige Herre sidder berop-
pe ved Pharaobordet.

Ferdinand. Den naadige Herre skal i hele
Helvedes Navn komme hid! (Kammert, gaar).

Anden Scene.

Ferdinand

(ene, flyver Brevet igiennem, snart forstøenet,
snart flyrtende rasende om).

Det er ikke muligt! ikke muligt! dette himmelske Udvortes giemmer ikke saa diævelsk et Hjerte — — — og dog, dog, dog! naar alle Engle nedsteeg, og gik i Vorgen for hendes Ukyldighed — Naar Himmel og Jord, naar Skabning og Skaber samtraadde, gik i Vorgen for hendes Ukyldighed — det er hendes Haand — Et udyrt udyre Bedrag, hvortil Menneskeheden endnu ikke har oplevet Mage! — derfor var det altsaa, man saa haardtallet satte sig imod at flygte! — Derfor! — o Gud! nu vaagner jeg! nu bliver alting mig tydeligt! derfor opgav man sin Fordring paa min Kiærlighed med saa meget Heltemod, og snart, snart havde den himmelske Sminke bedraget mig selv! — (flytter raskere giennem Værelset, staaer derpaa igjen estertænksom stille). Saa ganske at udgrunde mig! — at besvare hver

driftig Følelse, hver sagte bly Zittren, hver fryg-
 rig Bevægelse! — gribe min Siæl ved en søv-
 vende Lyds fineste Ubeskrivelighed! — beregne mig
 i en Laare — ledsage mig paa hver steil Videnska-
 bens Lind, møde mig for hver smilende Styrtning
 — Gud! Gud! og alt det? intet uden Grimace! Gri-
 mace! [o! naar Vegnen har saa holdbar en Farve,
 hvor gik det til, at ingen Dævel lot sig ind i Hims-
 merig?] Da jeg aabenbarede hende vor Kiærligheds
 Fare, med hvilket overtybende Bedrag blegtede den
 Falske da? med hvor seierlig Værdighed slog hun
 min Faders frække Haand til Jorden, og i samme
 Dieblis fælde dog Qvinden sig Kysdig. Hvad, ud-
 holdt hun ikke selv Sandhedens Ildprobe — Hyl-
 klerstuen synker i Asmagt. Hvad Sprog vil du føre,
 Følelse! ogsaa Coqvetter synke i Asmagt. Hvor-
 med vil du retfærdiggjøre dig, Ukyld! ogsaa
 Elisger falde i Asmagt. — Hun veed, hvad
 hun har gjort mig til! hun har seet min hele
 Siæl. Mit Hierte traadde ved det første Kyskes
 Rødmen synligt i mine Dine — og hun fælde
 intet — fælde maaskee kun Kunstens Triumph
 — da mit lykkelige Banvid drømte at omfatte en
 Himmel i hende! mine vildeste Drømmer taug. For
 mit Gemyt stod ingen Tanke, uden Evigheden,

og denne Pige — Gud da følte hun intet! intet uden at hendes Anslag var lykket? intet uden sine Undigheder smigrede! Død og Hævnd! intet, uden at jeg var bedraget?

Tredie Scene.

Hofmarschallen. Ferdinand.

Hofmarsch. (tripper ind i Værelset). De har ladet see det Dnske, min Bedste!

Ferdinand (imellem Tønderne, mumlende).
At brække Halsen paa en Skurk. (høit) Marschal! dette Brev maa være faldet af Lommen paa Dem ved Paradet — og jeg — (med ond Latter) var til Lykke endda Finderen.

Hofmarsch. De?

Ferdinand. Ved det morsomste Tilfælde. Gjør De det af med Almagten.

Hofmarsch. De seer, hvor jeg forstrækkes, Baron!

Ferdinand. Læs De, læs De! (gaaer fra ham) Er jeg end ikke god nok til Elsker, skikker jeg mig maaskee desbedre til Kobler. (Medens Hofmarsch. læser, triner han til Væggen, og tager to Pistoler ned).

Hofmarsch. (kaster Brevet paa Bordet, og vil afsted). Fordømt!

Ferdinand (fører ham ved Armen tilbage). Saalmodighed, kiære Marschal! jeg synes, det er behagelige Tidender; jeg vil have min Findelson.

(Viser ham Pistolerne.)

Hofmarsch. (træder bestyrtet tilbage). De vil være fornuftig, min Bedste!

Ferdinand (med stærk skrækkelig Stemme). Mere end alt formeget til at sende en Nidding som dig til den anden Verden. (paatvinger ham den ene Pistol, og tager med det samme sit Lommetørklæde op). Tag fat! tag fat i det Tørklæde. Jeg har faaet det af Volderffen.

Hofmarsch. Over Lommetørklædet! raser De! hvor vil De hen!

Ferdinand. Tag fat ved den Ende, siger jeg. Ellers skyder du jo feil, Kujon! hvor hun zitterer, den Kujon! Du skalde takke Gud, Kujon! at du første Gang fik noget i din Hierneskal! (Hofmarschallen tager tilbeens) Sagte, det skal jeg fra bede mig! (henter ham ind, og slaaer Døren i)

Hofmarsch. Her i Værelset, Baron!

Ferdinand. Som det var Umagen værde at gaae uden for Volden med dig! — Hierte! des høiere knalder det, og det er jo dog sagtens den første Larm, du gjør i Verden! læg an!

Hofmarsch. (tørrer sin Vande). Og De vil saaledes vove Deres kostbare Liv, unge haaberfulde Mand!

Ferdinand. Læg an! siger jeg! Jeg har intet mere her i Verden at gjøre.

Hofmarsch. Men jeg desmere, min Allerforetreffigste.

Ferdinand. Du Karl, hvad du? — være Nødanker, hvor der er trang Tid paa Mennesker! — i eet Dieblik blive syv Gange lang, og syv Gange kort, som Sommerfuglen paa Naalen. [Føre Nægister over din Herres Stolengang, og være Hyses hest for hans Vittighed?] Ligesaa godt, jeg fører dig med mig som et selsomt Murmeldyr. Som en tam Abekat skal du dandse til de fordømtes Hysten, apportere og varte op, og med dine Hoffunster more den evige Fortvivlelse.

Hofmarsch. Som De befaler, Hr. Marsk! hvad De befaler — kun bort med Pistolerne.

Ferdinand. Hvor han staaer der, den Smertens Sou! — [staaer der til Skam for den siette Skabningsdag! som en tybinger Bogtrykker havde trykt den Almægtige ham efter! — Skade kun, evig Skade for den Unze Hierne, der aagrer saa flert i denne utaknemmelige Skat! Denne eneste Unze havde hjulpen en Davian til at blive et rigtigt

Menneske, da den nu blot gjør en Fornuftbrøst] —
og at dele sit Hjerte med denne! — uhyre! uforvars-
ligt! — en Karl mere skabt til at afvænne fra Synd,
end friste dertil!

Hofmarsch. O Gud see evig Tak! han
bliver vittig.

Ferdinand. Jeg vil lade ham gielde! den
Overbærelse, der skæner Moddikken, skal ogsaa kom-
me denne til Gavn. Man møder ham, trækker vel
paa Skuldrene, beundrer maaskee endnu Himlens
floge Huusholdning, der og endnu bespijer Creature
med Mask og Budsald; der dækker Kavnene Bord
paa Ketterstødet, og en Hofmand i Majestaternes
Dynd. — Til sidst studser man endnu over Forsys-
nets store Politie, der ogsaa i Andeverdenen søn-
ner sine Blindorme og Tarantler til at udføre Gif-
ten. — Men — (hans Rasenhed fornyes) paa min
Blomst skal Urdiet ikke krybe, eller jeg vil — (tager
Marsch. fat og ryster ham ublidt) mase det saadan
og saadan, og saadan igien imellem hinanden.

Hofmarsch. (Snakker ved sig selv). O min
Gud, hvo der var vel herfra! 100 Mile herfra,
i Bicetre i Paris! kun ikke hos ham!

Ferdinand. Karl! naar hun ikke mere er
ufskyldig! Karl! hvis du nød, hvor jeg tilbød (mere
rasende) [svælgede, hvor jeg følte mig en Gud!]

(tier pludselig, derpaa frygtelig) bedre for dig Karl!
du flygtede til Helvede, end at min Brede mødte
dig i Himlen! hvorvidt kom du med Pigen? bekiend!

Hofmarsch. Slip mig! jeg vil forraade Alt.

Ferdinand. [O det maa være mere for-
tryllende at leste med denne Pige, end at sværme
nok saa himmelsk med Andre. — Vilde hun ud-
svæve, vilde hun, hun kunde nedsætte Sjælens Værd
og forfalste Dyden med Bøllyst!] (sætter Marsch.
Pistolen paa Hjertet) Hvor langt kom du med hende!
jeg trykker løs, eller bekiend!

Hofmarsch. Det er intet! det er jo alt
sammen intet. Hav kun en smule Taalmodighed!
De er jo bedragen.

Ferdinand. Og derom minder du mig,
Nidding! hvor langt kom du med hende! Du er
Dødsens, eller bekiend.

Hofmarsch. Mon Dieu! min Gud! jeg
taler jo — saa hør dog blot! Faderen! den fiødes-
lige Fader . . . . .

Ferdinand (mere forbittret). Har koblet
sin Datter til dig? og hvor langt kom du med
hende? Jeg myrder dig, eller bekiend!

Hofmarsch. De raser! De hører ikke!
jeg har aldrig seet hende; jeg kender hende ikke;
jeg veed intet af hende at sige.

Ferdinand (træder tilbage). Du har aldrig seet hende! Kiender hende ikke! veed intet af hende at sige! — Luise Miller er forloren for din Skyld, og du fornægter hende tre Gange i eet Aandedræt! — bort lumpne Karl! (giver ham et Slag med Pistolen og støder ham ud af Bærelset) For dine Lige er ikke Krudtet opfundet.

Fjerde Scene.

Ferdinand (efter en lang Tausched, hvori hans Træk udvikle en rædsom Tanke). Forloren! ja uhyksalige! jeg er det! du er det ogsaa. Ja ved den store Gud! er jeg forloren, er du det ogsaa. — [Verdens Dommer! fordre hende ikke af mig. Pigen er min. Jeg afstod dig din hele Verden for denne Pige, opgav hele din herlige Skabning. — Und mig Pigen! — Verdens Dommer! hisset jamre Millioner Siæle op til dig. Vend did dit forbarrende Nie! — Lad mig raade ene, Verdens Dommer! (i det han strækkelig folder Hænderne) Skulde den rige mægtige Skaber være gnidsk med en Siæl, som ydermere er den fletteste i hans Skabelse! — Pigen er min, jeg eengang hendes Gud, nu hendes Diavel. (kaster Pinenest stort i en Braa) En Evighed flettet med hende paa Fordømmelsens Siul

— Die rodfæstet i Die! — Haaret reist smod Haar!
 — ogsaa vor hule Jamren smeltet i eet. Og nu
 gientage mine Omheder, nu foresynge hende hendes
 Eder! Gud! Gud! Formælingen er frygtelig men
 evig. (Han vil hurtig ud, Præsidenten triner ind)

Femte Scene.

Præsidenten. Ferdinand.

Ferdinand (træder tilbage). O min Fader!

Præsidenten. Meget godt, vi finde hin-
 anden, min Søn! jeg kommer at forkynde dig no-
 get behageligt, og noget, fiære Søn! der ganske
 vist vil overraske dig. Skal vi sætte os?

Ferdinand (seer længe stivt paa ham). Min
 Fader! (gaaer med stærkere Bevægelse til ham, og
 griber hans Haand) min Fader! (kysser den, og
 falder ham tilføde) Min Fader!

Præsidenten. Hvad fattes dig, min Søn!
 Staae op! din Haand brænder og bæver.

Ferdinand (med vild fyrig Bølelse). For-
 ladelse for min Utaknemmelighed, min Fader! jeg
 er forskudt! jeg har miskiendt Deres Godhed!
 De meente det saa faderligt med mig — o! De
 havde en Spaadomsaand! nu er det for silde! For-
 ladelse! Forladelse! Deres Bølsignelse, min Fader!

Præsidenten (hykler en skyldfri Mine).
Staa op, min Søn! befind dig, at du taler mig
Gaader.

Ferdinand. Denne Luise Miller, min Fa-
der! o! De kiender Menneffene! deres Forbittrelse
var dengang saa retfærdig, saa ædel, saa faderlig
varm — kun gif deres varme Faderiver seil af Veien
— denne Luise.

Præsidenten. Piin mig ikke, min Søn!
jeg forbander min Haardhed! jeg er kommen at gjøre
dig Afbigt.

Ferdinand. Afbigt til mig! — forbande!
til mig! Deres Mishag var Biisdøm, deres Haard-
hed himmelsk Medynk — denne Luise, min Fader!

Præsidenten. Er en ædel elskelig Pige!
jeg gienkalder min overilede Mistanke; hun har
vundet min Agt.

Ferdinand (springer rystet op). Hvad! ogsaa
saa De? Fader! ogsaa De! — og ikke sandt min
Fader, en Skabning som Uskyldigheden! og det er
saa menneskeligt at elske denne Pige!

Præsidenten. Siig: det er Forbrydelse,
ikke at elske hende.

Ferdinand. Uørt! uhyre! og De gien-
nemskuer jo ellers saaledes Hierterne! saae hende

ydermere med Haddets Dine — Hykleri uden Mage!
Denne Luise, Fader!

Præsidenten. Er værd at være min Datter!
Jeg regner hendes Dyd for Ahner, og hendes
Skønhed for Guld! Mine Grundsætninger
vige for din Kjærlighed — Hun være din!

Ferdinand (styrter frygtelig ud af Værelset).
Det fattedes endnu! — Lev vel, min Fader!

(gaaer.)

Præsidenten (gaaer efter ham). Bliv!
bliv! hvor stormer du hen!

Siette Scene.

En meget prægtig Sal hos Lady.

Lady. Sophie træde ind.

Lady. Du saae hende da! Kommer hun?

Sophie. I Dieblicket; hun var endnu i
daglige Klæder, og vilde kun i Hast klæde sig om.

Lady. Siig mig intet om hende! stille! —
som en Forbryderiske zitterer jeg for at see den lykkelige,
der føler saa stråffelig harmonisk med mit
Hierte. — Og hvordan bar hun sig ad ved
Indbydelsen?

Sophie. Hun syntes bestyrret, blev tanker fuld, saae paa mig med store Dine, og taug. Jeg havde alt belavet mig paa hendes Udflugt, da hun med et Blik, der ganske overraskede mig, gav til Svar: Deres Dame befaler mig, hvad jeg vilde udbedet mig i Morgen.

Lady (meget urolig). Forlad mig, Sophie! beklag mig, jeg maa rødme, er hun kun et sædvanligt Fruentimmer, forsage, er hun mere.

Sophie. Milady, men det er ikke Lune til at modtage en Meddelelserinde i! erindre Dem, hvem De er! kald Deres Byrd, Deres Rang, Deres Pragt til Hielp! et stoltere Hierte maa have Deres Udseendes stolte Pragt.

Lady (adspredt). Hvad sladderer den Fiante der!

Sophie (ond). Eller er det maaskee Tilfælde, at just i Dag de kostbareste Brillanter glimre paa Dem! — Tilfælde, at just i Dag det rigeste Løi maa klæde Dem! at Deres Forgemaal vrimer af Heidukker og Pager, og Borgerpiggen ventes i Deres Palladses fyrstelige Sal?

Lady (gaaer op og ned fuld af Forbittrelse). Fordømt! utaaleligt! at Fruentimmer til Fruentimmer svagheder have slige Falkesine. — Men hvor dybt! hvor dybt maa jeg alt være sunken, at et saadant Kreatur udgrunder mig?

En Kammertierer. Jomfru Miller!

Lady (til Sophie). Bort, du! gaa bort!
(truende, da hun endnu dvæler) Bort! jeg befaler
det, (Sophie gaaer.)

Lady (gaaer engang igennem Salen). Godt!
at jeg kom i Raag! jeg er, som jeg ønskede. (til
Kammertierer) Jomfruen kan komme. (Kam-
mertierer gaaer; hun kaster sig i Sophaen, og
tager en fornem skidesløs Stilling.)

Syvende Scene.

Luisse Miller træder bly ind, og bliver staaende
laugt fra Lady, der har vendt hende Ryggen, og
en Tidlang betragter hende opmærksom i Speilet
lige overfor. Efter en Pause.

Luisse. Naadige Frue! jeg oppebier Deres
Befalinger.

Lady (dreier sig om til Luisse, nikker netop
med Hovedet, fremmed og tilbageholden). Ah ha!
er hun her! uden Tvivl Jomfru — en vis — hvad
hedder hun nu?

Luisse (noget stødt). Miller hedder min Fa-
der, og Deres Naade sendte efter hans Datter!

Lady. Rigtig! rigtig! jeg besinder mig — den fattige Musikantdatter, der nylig taltes om. (efter en Pause ved sig selv) Meget interessant, og dog ingen Skønhed! (høit til Luise) trin nærmere, mit Barn! (igien ved sig selv) Dine, der har øvet sig i at græde; — hvor elsker jeg dem, disse Dine! (atter høit) Kun nærmere! kun ganske nær! gode Barn; jeg troer, Du er bange for mig.

Luise (stor med afgjørende Tone). Nei, Mylady! jeg foragter Mængdens Dom.

Lady (ved sig). See kun! og dette trodsige Hoved har hun fra ham. (høit) Man har anbefalet mig hende, Jomfru! hun skal have lært noget, og forresten ogsaa have Levemaade! — Nu ja! jeg vil troe det — ogsaa vilde jeg ikke for hele Verden gjøre saa varm en Talsmand til Løgner.

Luise. Dog kiender jeg ingen, Mylady, der vilde gjøre sig den Uleilighed at søge mig en Patronesse.

Lady (spændt). Uleilighed for Klientinden eller for Patronessen?

Luise. Det er mig for høit, naadige Frue!

Lady. Mere Skalkagtighed, end denne aabne Dannelselse lader vente? Hun kalder sig Luise! og hvor gammel, om man maa spørge?

Luise. Fyldt sexten Aar.

Lady (reiser sig rask). Nu har vi det! ser:
 den Aar! denne Lidenskabs første Pulsstog! — [paa
 det urørte Klaver den første indviende Eelv,
 tone] — Intet er mere forløst — Eet dig! jeg
 har Gudhed for dig, kiære Pige — Og han elsker
 ogsaa første Gang — Hvad Under, naar een Mor-
 ggenrødes Straaler møde hinanden! (meget venlig
 tager hendes Haand.) Det bliver derved; jeg vil
 diggiøre din Lykke, kiære Pige! Intet, intet uden
 det søde tidlig bortflyvende Drømmeri! (klapper
 Luise paa Kinden.) Min Sophie gifter sig! — du
 skal have hendes Plads — Septen Aar! det kan ikke
 være af Varighed.

Luise (kysser ærbødig hendes hendes Haand.)
 Jeg takker for denne Naade, Mylady! som om jeg
 tørde tage derimod.

Lady (falder tilbage i Forbittrelse.) See
 den store Dame. Ellers troe Pigeborn af hendes
 Herkomst sig endda lykkelige, naar de finde Herks-
 ber. — Hvor vil da hun hen, min Dyrebare? ere
 disse Fingre for nydelige til Arbeid? er det hendes
 smukke Ansigt, hun pukker saameget paa.

Luise. Mit Ansigt, naadige Frue! hører
 mig ligesaa lidet til, som min Herkomst.

Lady. Eller troer hun kanskee, det faaer
 aldrig Ende? — Arme Skabning! den, der sac-
 te

dig det i Hovedet — han være hvem han vil — han har bedraget Eder begge! Disse Kinder ere ikke forgyldte i Jld. Hvad dit Speil sælger dig som massivt og evigt, er kun tyndt paafløiet Guldsrum, som din Tilbeder tidlig eller silde maae beholde i Haanden. — Hvad gjør vi saa?

L u i s e. Beklage den Tilbeder, der købte en Diamant, for det den syntes indfattet i Guld.

L a d y (uden at ville agte derpaa) En Pige i hendes Aar har altid to Speile paa eengang, det virkelige, og hendes Tilbeder. Det sidste søielige Smidighed gjør det første barske Aabenhierlighed god igien. Den ene paaanker et hæssigt Kopar. Langt fra, siger den Anden; det er et Grazie smilebul. I gode Børn troe blot hin i det, denne har sagt, hoppe fra den ene til den anden, indtil I omsider forbytte begges Udsagn — hvorfor stirrer hun saadan paa mig!

L u i s e. Om Forladelse, naadige Frue! — jeg var just i Begreb at begræde den prægtig funkende Rubin, der ikke maa vide, at dens Besidderinde ivrer saa skarpt mod Forkængelighed.

L a d y (rødmunde.) Intet Sidespring! Skalkagtige! — er det ikke hendes Udseendes Løfte, hvad i Verden kunde holde hende fra at vælge en Stand, der er den eneste, hvor hun kan lære Manerer

og Verden; den eneste hvor hun kan blive sine borgerlige Fordomme qvit.

Luiſe. Ogsaa min borgerlige Uſkyld! My lady!

Lady. Laabelige Indvending! den overgivneſte Knægt er for feig til at anmode os om noget fornedrende, naar vi ikke ſelv gaae ham opmuntrende imøde. Viis hun, hvem hun er! giv hun ſig Ere og Værdighed! og jeg vil holde hendes Ungdom fri for al Friſtelse.

Luiſe. Tillad mig, naadige Frue! at jeg underſtaaer mig at tvivle derpaa! viſſe Damers Palladſer ere tit de frækſte Forlyſtellers Friſteder. Hvo ſkulde tiltroe den fattige Muſikants Datter det Heltemod, det Heltemod, at kaſte ſig midt i Peſten, og dog tillige at ghyſe for Befængelsen? hvo ſkulde lade ſig falde ind i Drømme, at Lady Wilford holdt ſin egen Samvittighed en evig Skorpion, at hun anvendte Pengesummen, for at have den Fordeel, at blive Kamrod hvert Døgnblik! — Jeg er aabenhjertig, naadige Frue! — vilde mit Syn glæde Dem, naar De gik en Forlyſtelse imøde! vilde De taale det, naar De kom tilbage derfra! — o bedre, bedre, De lader Himmelſtrøg adſkilte os! at De lader Have ſlyde imellem os! — See Dem vel for Mylady! — Ja

stende Timer, Udtømmelsens Dødelik kunde mælde sig — Angerens Slanger kunde anfælde Deres Varm, og nu — hvilken Marter for Dem, i Deres Dienestepiges Ansigt at læse den blide Rolighed, hvormed Ufkyld pleier at lønne et reent Hjerte. (Triner et Skridt tilbage.) Endnu engang — naadige Frue! jeg beder meget om Forladelse.

Lady (gaaer i stor indvortes Bevægelse omkring.) Utaaleligt! at hun siger mig det! utaaleligere, at hun har Ret. (Træder til Luise, og seer hende stift i Øinene.) Vige! mig bedrager du ikke! saa varmt tale Meninger ikke. Bag disse Maximer luer en fyrig Interesse, der maler dig min Dieneste særdeles affhyelig — der saaledes opflammede din Tale — og som jeg — (truende) maa opdage.

Luise (rolig og ædel.) Og naar De opdager det! og naar Deres forgtelige Fodstød vakte den fornærmede Orm, som Skaberen endnu gav en Braad mod Mishandling! — Jeg frygter ikke Deres Hævn, Lady, den arme Synderinde paa den berygtede Bøddelstool leer ad Verdens Undergang. — Min Elendighed er stegen saa høit, at selv Oprigtighed ikke kan forstørre den (efter en Pause meget alvorlig.) De vil rive mig ud af min Herkomsts Støv. Jeg vil ikke vandsage den,

denne mistænkelige Maade. Jeg vil kun spørge, hvad der kunde bevæge Mylady at holde mig for den Daare, der rødmer over sin Herkomst? hvad der kunde berettige hende, at opkaste sig til Ekas berinde af min Lykke, inden hun endnu vidste, om jeg ogsaa vilde modtage min Lykke af hendes Hænder? — Jeg havde sonderrevet mit ringe Krav paa Jordens Glæder — Jeg havde tilgivet Lykken sin Overilelse — Hvorfor minder De mig paa ny derom? — Naar selve Guddommen Kiuler sine Straaler for de Skabtes Blik, at ikke dens øverste Seraph skal gysse tilbage for sin Formørkelse — hvorfor vil da Menneskene være saa grusomt barmahiertige? — hvor kommer det, Mylady! at Deres høilovede Lykke saa gierne trygler Elendigheden om Misundelse og Beundring? — Har Deres Fryd Fortvivlelsen saa høit behov til Følje? o! saa und De mig dog heller en Blindhed, der ene endnu forsoner mig med min barbariske Lod. — [Insecten føler sig dog saa salig og glad i en Vanddraabe, som det var et Himmerig, indtil man fortæller det om et Ocean, hvori Flaader og Hvalfiske lege!] — Men De vil jo vide mig lykkelig! (Efter en Pause træder hun til Mylady og spørger hende med Overraskelse.) Er De lykkelig, Mylady?

(hun gaaer hastig og truffen fra Luise, der følger hende, og holder Haanden for hendes Bryst.) Har dette Hjerte ogsaa Deres Stands smilende Udsæende? — Og naar vi nu skulde bytte Bryst mod Bryst og Skiabne mod Skiabne — og naar jeg i barnlig Uskyld — paa Samvittighed — som min Moder, spurgte Dem — vilde De vel raade mig til dette Bytte?

Lady (kaster sig hastig bevæget i Sophaen.) Uørt! ubegribeligt! Nei Dige! nei! denne Storhed har du ikke medbragt til Verden, og for din Fader er den for ungdommelig. Lyv ikke for mig! jeg hører en anden Lærer.

Luise (seer hende fint og skarpt i Øinene.) Det skulde dog undre mig Mylady! om De først nu faldt paa denne Lærer, og dog alt før vidste en Condition til mig.

Lady (springer op.) Det er ikke at udholde! — ja da! siden jeg dog ikke kan undslippe dig. Jeg kiænder ham — veed Alt — ved meere, end jeg ønsker at vide! (pludselig holder hun inde, derpaa med en Hæftighed, der efterhaanden stiger næsten til Raseri.) Men vov det, Ulyksalige! vov at elske ham endnu, eller elskes af ham. — Hvad siger jeg? — vov at tænke paa ham, eller være

een af hans Tanker! jeg er mægtig, Ulykkelige!
frygtelig! — Saa sandt Gud lever, du er forloren.

L u i s e (standhaftig.) Uden Redning, Mylady!
saasnart De tvinger ham, at han maa elske Dem.

L a d y. Jeg forstaaer Dig — men han skal
ikke elske mig. Jeg vil seire over denne skammelige
Lidenskab, undertrykke mit Hjerte, og knuse dit —
Klipper og Afgrunde vil jeg kaste imellem Eder;
som en Furie vil jeg gaae midt iglennem Eders
Himmel, mit Navn skal kysse Eders Kys fra hin-
anden, som et Gienfærd Forbrydere; din unge
blomstrende Gestalt skal henfalde visnet som en Mu-
mie under hans Favnetag. Jeg kan ikke blive
lykkelig med ham — men du skal heller ikke blive
det, viid det Elendige! at forstyrre Salighed er
ogjaa Salighed.

L u i s e. En Salighed, man har alt berøvet
Dem, Mylady! Vagtaa ikke Ders eget Hjerte!
De er ikke istand til at udøve, hvad De saa truende
nedsværger over mig! De er ikke istand til at vine
en Skabning, der intet har gjort Dem imod, uden
at den har føelt som De — Men jeg elsker Dem
for denne Opbrusning, Mylady.

L a d y (der nu har fattet sig.) Hvor er jeg?
hvor var jeg? hvad lod jeg mig mærke med? for

hvem lod jeg mig mærke? o Luise! ædle, store, guddommelige Siæl! tilgiv en rasende! — jeg vil ikke fornærme et Haar paa dit Hoved, mit Barn! onsk, forlang! jeg vil bære dig paa Hænderne, vil være din Veninde, din Søster — du er fattig! See! (tager nogle Brillanter). Jeg vil sælge dette Smykke; sælge min Garderobe, Heste og Vogn — Dit være Alt, men frsig dig ham!

Luise (træder overrasket tilbage.) Spotter hun en Fortvivlende? eller skulde hun virkelig ingen Deel have havt i den barbariske Handling! — Ja! saa kunde jeg jo endnu give mig Skin af en Heltinde, og udpynte min Afsmagt til en Fortieneste! (staaer et Dieblik tankesuld, træder derpaa nærmere til Lady, og seer stivt og betydende paa hende.) Saa tag ham da, Mylady! frivillig afstaaer jeg den Mand, man med Helvedes Hager rev fra mit blødende Hierte — Maaskee veed De det ikke, Mylady! men De har sløifet to Elskendes Himmel, slidt to Hiertes fra hinanden, som Gud sammenbandt, sonderknuust en Skabning, der gif ham nær, der af ham var skabt til Glæde, som De, der har priset ham som De, og nu skal aldrig prise ham mere. — Lady! i den Alvidendes Øre skriger ogsaa den sondertraadte Drums sidste Krampetræk — det vil ikke være ham ligegyldigt, naar man

myrder Siæle i hans Hænder. Nu er han Deres!
 nu Mylady! tag De ham hen! løb De i hans Ar-
 me! riv De ham til Alteret. Kun glem De ikke,
 at mellem deres Brudekys styrter en Selvmorders
 Fes Gienfærd; Gud vil være barmhiertig! jeg kan
 ikke hjælpe mig anderledes. (Hun styrter ud.)

Ottende Scene.

Lady (ene staaer rystet og ude af sig selv, med det
 stirrende Blik henvendt paa Døren, som Luise gik
 ud af. Endelig vaagner hun af sin Bedøvelse).

Hvad var det! hvad vederfoer mig? hvad sagde
 den Ulyksalige? — Endnu, o Himmel! endnu søn-
 derlides, mit Øre af de frygtelige Fordømmelsens Ord:
 tag De ham hen! — Hvem, Ulyksalige! — Din
 Dødsrallens Gave! — din Fortvivlelsses gyfelige
 Arveskænk! Gud! Gud! er jeg sunket saa dybt?
 — saa pludselig nedstyrtet af alle mine Stoltheds
 Throner, at jeg graadig venter paa, hvad en Vets-
 terskes Høimodighed fra hendes sidste Døds-kamp vil
 kaste til mig? — Tag De ham hen? og det siger
 hun med en Tone, ledsager hun med et Blik — Ha
 Emilie! har du derfor overskridet dit Kønns Grænd-
 ser? maatte du derfor beile til det prægtige Navn
 af den store Britterinde, at din Vres pralende

Bygning skal synke ned ved Siden af en forsømt
 Borgerpiges høiere Dyd! — Nei! stolte Ulyksali-
 ge! Nei! — gisre til Skamme lader Emilie Milford
 sig; men beskamme lader hun sig ikke. — Ogsaa
 jeg har Kraft at frasige mig; (med majestætiske Skridt
 op og ned) Kryb nu i Skiul, bløde lidende Qvin-
 de! — farer hen Kiærligheds søde gyldne Billeder
 — Høimodighed ene være nu min Førerinde! —
 dette elskende Par er forlorent! eller Milford maa
 udslutte sin Fordring, og udslukkes i Fyrstens Hjer-
 te. (efter en Pause, levende): Det er skeet — den
 frygtelige Hindring hævet — alle Baand sønder-
 brudte mellem Hertugen og mig — denne rasende
 Kiærlighed udreven af min Varm! — jeg kaster
 mig i dine Arme, Dyd! — Modtag hende, din an-
 gerfulde Datter Emilie! — O hvor jeg er vel tilmo-
 de! Hvor jeg paa eengang føler mig saa let, saa
 opløftet. — Stor, som en faldende Soel, vil jeg
 i Dag neddale fra min Høiheds Spidse, min Her-
 lighed dse med min Elskov, og intet uden mit Hjer-
 teds ledsage mig i denne stolte Forviisning. (gaaer be-
 slutter til Skriverpulten) Nu strax maa det ske!
 — nu paa Stedet, inden den kiære Ynglings Elsk-
 værdighed fornyer mit Hjertes blodige Kamp.

Niende Scene.

Lady, en Kammertiener. Sophie, siden Hofmarschallen, tilsidst Domestiker.

Kammertieneren. Hofmarschal von Kalb staaer i Forgemaaket med et Vrende fra Hertugen.

Lady (i Skrivningens Hede). Dumle op vil den fyrstelige Traaddukke! Vist nok, Indfaldet er ogsaa snorrigt nok til at drive en saadan durchlauchtig Hierneskal fra hinanden. — Hans Hofkryb vil svimle — Hele Landet vil komme i Giæring.

Kammertieneren og Sophie. Hofmarschallen, Milady!

Lady (vender sig om). Hvem? hvad? — Desbedre! det Slags Skabninger er i Verden til at slæbe Sække; han skal være mig velkommen.

(Kammertieneren gaaer)

Sophie (kommer ængstlig nærmere). Hvis jeg ikke maatte befrygte, Milady, det var Forvoenhed (Lady skriver ivrig). Hun, Millers... styrtede ude af sig selv giennem Forsalen. De bluffer! De taler med Dem selv. (Lady bliver ved at skrive) Jeg forskrækkes! hvad maa der være forefaldet?

Hofmarsch. (triner ind, gisr tusind Buk bag Ladys Ryg; da hun ikke lægger Mærke til ham,

kommer han nærmere, stiller sig bag hendes Stool, søger at faae fat paa Fligen af hendes Kiøle, trykker et Kys derpaa, og hvisker frygtsoomt). Serenissimus!

Lady (i det hun staaer Sand paa, og flyver igiennem, hvad hun har skrevet). Han vil lægge mig sort Utaknemmelighed til Last — jeg var en forladt — han har draget mig ud af Elendighed! — ud af Elendighed! — afskyelige Bytte! — sanderriis din Regning, Forsører! min evige Skamrødme betaler den med Ager.

Hofmarsch. (efter at han forgiæves er gaaet rundt om Lady paa alle Sider). Milady synes at være noget distrait. — Jeg maa vel selv tillade mig den Driftighed (meget høit). Serenissimus sender mig, Milady! at spørge Dem, om der i Aften skal være Bauxhall eller Nationalskuespil?

Lady (staaer leende op). En af Delene, min Engel! — imidlertid bringer De Deres Hertug dette til Dessert. (flyer ham Seddelen) Du, Sophie! befaler, man skal spænde for, og kalder alle mine Domestiker sammen her i Salen.

Sophie (gaaer ganske bestyrtet bort). O Himmel! hvad aner mig! hvad skal alt det blive til? Hofmarsch. De er schauffert, min Naadige!

Lady. Desmindre usandt vil her være! —
 Hurrah? Hr. Hofmarschal! der bliver en Post va-
 cant, Godt Veir for Koblere. (da Marschallen
 kaster et tvivlsraadigt Blik paa Sæddelen) Læs De!
 Læs De! min Villie er, at Indholden ikke skal blive
 under fire Vine.

Hofmarsch. (læser, imidlertid samles Ladys
 Domestiker i Baggrunden). Naadigste Herre! En
 Pagt, som De saa letsindig brød, kan ikke mere
 binde mig. Deres Lands Lyksalighed var Betin-
 gelsen for min Kiærlighed. Tre Aar varede Be-
 draget. Windet falder mig fra Vinene! jeg affkyer
 Gunstbeviisninger, der dryppe af Undersaaternes
 Saare. Skænk De den Kiærlighed, jeg ikke mere
 kan giengielde Dem, til Deres grædende Land, og
 lær De af en brittisk Fyrstinde at forbares over
 Deres Folk. Om en Time er jeg over Grændsen.

Johanna Norfolk.

Alle Domestiker (mumle bestyrkede mel-
 lem hinanden). Over Grændsen!

Hofmarsch. (lægger Papiret forkrækket paa
 Bordet). Himlen bevare os, min bedste og naa-
 digste! den, der bragte den Sæddel, maatte Halsen
 flæe paa, ligesom paa Skriverinden.

Lady. Det er din Sorg, du Guldmand! —
 desværre veed jeg, at du og dine Lige vælges i at

ſige bag efter, hvad andre har gjort. — Mit Naad ſkulde være, man bagte Sæddelen ind i en Dyres poſtei, ſaa fandt Serenisſimus den paa ſin Tallerken.

Hofmarſch. Ciel! denne Forvoenhed! — ſaa overvei dog, betænk dog, hvor høit De bringer Dem i Diſgrace, Lady!

Lady (vender ſig til de ſamlede Domestikere, og ſiger med inderligſte Rørelſe). I ſtaaer beſtyrte, gode Menneſker! og vente ængſtlig paa, hvordan Gaaden vil løſe ſig? Kommer nærmere, kiære Venner! — I tiente mig redelig og inderlig, ſaae mig oftere i Dinene end i Pungen. — Eders Lydighed var Eders Lidenſkab; Eders Stolthed — min Naade! — o at Mindet om Eders Troſkab tillige ſkal være Erindringen om min Fornedrelſe! ſørgerlige Skiæbne, at mine ſortefte Dage var Eders lykkelige! (med Taarer i Dinene) Jeg afſkediger Eder, mine Børn — Lady Milford er ikke mere, og Johanna Norfolk er for fattig til at afbetale hendes Gield! — min Caſſerer kaſte mit Chatol ud blandt eder. — Dette Vallads beholder Hertugen — den fattigſte af Eder gaaer rigere herfra, end hans Herſkerinde (hun rækker ſine Hænder, ſom alle efter hinanden lidenſkabelig kyſſe). Jeg forſtaaer Eder, mine Gode! — lever vel, lever evig vel! (fatter ſig af ſin Beklemmeſe) Jeg hører

Bognen fiøre frem (river sig løs, vil ud, Hofmarschallen spærrer hende Veien). Barmhiertighedens Mand! staaer du endnu bestandig der?

Hofmarsch. (der hele Tiden igiennem med en aandelig Bankerot saae paa Sæddelen). Og denne Villet skal jeg overgive hans høisyrstelige Durchlauchtighed i egne allerhøieste Hænder?

Lady. Barmhiertighedens Mand! i egne allerhøieste Hænder, og skal mælde hans egne allerhøieste Dren, at da jeg ikke kan gaae barfod til Loretto, vil jeg arbeide for Dagløn, for at afsvætte den Skam at have behersket ham.

(Hun iler bort, alle øvrige gaaer meget bevægede fra hverandre.)

F e m t e A c t.

Om Aftenen i Skumringen et Bærelse til Millers.

Første Scene.

Luiſe ſidder ſtum, og uden at røre ſig i en mørk Braa i Bærelſet, og hendes Hoved hviler paa Armen. Efter en ſtor og dyb Pauſe kommer Miller med en Haandlygte, lyſer ængſelig omkring i Bærelſet, uden at blive Luiſe vaer, lægger derpaa Hatten paa Bordet, og ſætter Lygten.

Miller. Her er hun heller ikke. Her igien ikke. Giennem alle Gader er jeg trukket, hos alle Bekjendte har jeg været, ved alle Porte har jeg ſpurgt. — Mit Barn har man ingenſteds ſeet (efter nogen Taushed). Taalmodighed, arme ulykſalige Fader! bie, til det bliver Morgen. Maaskee kommer da dit eneſte Barn drivende til Land. Gud! Gud! hvis jeg afgudiſk hængte mit Hierte ved denne Datter! — Straffen er haard! himmeſke

Fader! haard. Jeg vil ikke knurre, himmelske Fader! men Straffen er haard. (kaster sig sorgfuld paa en Stool.)

L u i s e (springer frem af Krogen). Du gjør ret, arme gamle Mand! lær itide at tabe.

M i l l e r (springer op). Er du der, mit Barn! er du? — Men hvorfor da saa eensom, og uden Lys!

L u i s e. Jeg er derfor dog ikke eensom. Naar det saadan bliver ret sort omkring mig, har jeg mine bedste Besøg.

M i l l e r. Gud bevare dig! Kun Sgnavstighedsormen svæver med Uglen. Syndere og onde Mander slye Lyset.

L u i s e. Ogsaa Evigheden, Fader! der taler uden Medhielp med Sielen.

M i l l e r. Barn! Barn! hvad er det for en Tale?

L u i s e (staaer op og kommer frem). Jeg har kæmpet en haard Kamp; du veed det, Fader! Gud gav mig Kraft; Kampen er afgjort! Fader! man pleier at kalde vort Rign spædt og skrøbeligt! tro ikke det mere. For en Vedderkop ryste vi; men det serte Uhyre Forraadnelse trykke vi for Spøg i Armene. Dette til Efterretning, Fader! din Luise er lystig.

Miller. Hør, min Datter! jeg vilde ønske, du hylte; da stod du mig bedre an.

Luiſe. Hvor jeg vil være ham for klog, Fader! hvor jeg vil bedrage Tyrannen! Kierlighed er ſnedigere end Ondskab og driftigere — det har han ikke vidſt, Manden med den ſorgelige Stierne. — O! de er ſnedige, ſaa længe de kun have med Hovedet at giøre; men ſaaſnart de binde an med Hjerteret, blive Niddingerne dumme. — Med en Ed tænkte han at beſegle ſit Bedrag! Eder, Fader! binde vel de levende, men i Døden ſmelter ogſaa Sakramenternes Jernbaand! Ferdinand ſkal kiende ſin Luiſe! — Vil Fader beſørge mig denne Sæddel, vil Fader være ſaa god!

Miller. Til hvem, min Datter!

Luiſe. Et ſælſomt Spørgsmaal! [Uendelig heden og mit Hjerteret have tiſammen ikke Rum nok til en enefte Tanke paa ham.] — Naar ſkulde jeg da vel ſkrevet til nogen anden?

Miller (urolig). Hør Luiſe! jeg bryder Brevet.

Luiſe. Som du vil, Fader! men du bliver ikke klog derpaa. Bogſtaverne ligge der, ſom folde Liig, og leve kun for Kierlighedens Dine.

Miller (læſer). „Du er forraadt, Ferdinand! en Udaad uden Mage ſonderrev vore Hjerterets Pagt;

men en Prækkelig Ed har bundet min Tunge, og din Fader har stilt sine Lurere overalt. Dog, naar du har Mod, Elskede! — jeg veed et tredie Sted, hvor ingen Ed mere binder, og hvorhen ingen Lurere gaaer for ham!" (han holder op, og seer hende alvorlig i Ansigtet.)

Luisse. Hvorfor seer du saadan paa mig! Læs dog reent ud, Fader!

Miller. „Men Mod nok maa du have at vandre en mørk Veie, hvor Intet lyser dig uden din Luisse og Gud. — Ganske idel Kiærlighed maa du komme, efterlade alle dine Forhaabninger og alle dine brusende Ønsker; intet kan du bruge, uden dit Hjerte. Vil du — saa bryd op, naar Klokken slaaer det tolvte Slag paa Carmelitertaarnet. Er du bange, saa slet Ordet stærk ud for ved dit Kiøn; en Pige har gjort dig tilligamme" (han lægger Sædel delen, seer længe med et smerteligt stærkt Blik sigesfor sig, vender sig endelig imod hende, og siger med sagte brudt Stemme). Og dette tredie Sted, min Datter!

Luisse. Fader kiender det ikke! Fader kiender det virkelig ikke! Synderlig! Stedet er maalt til at finde! Ferdinand vil finde det.

Miller. Hm! tael tydeligere.

L u i s e. Jeg veed ikke just noget elskeligt Navn til det. — Fader maa ikke blive forkræftet, naar jeg nævner et hæsligt. Dette Sted — o hvorfor har Kiærlighed ikke opfundet Navne? det skønneste havde den da givet dette. Det tredie Sted, gode Fader! men du maa lade mig tale ud — det tredie Sted er Graven.

M i l l e r (gravende hen til en Stool). O min Gud!

L u i s e (gaaer til ham, og holder ham). Vist ikke, min Fader! det er kun Gysen, der leirer sig om Ordet — bort med dette, og der ligger en Brudekæng, hvorover Morgenen breder sit gyldne Teppe, og Baarene strøe deres brogede Guirlander. Kun en hylende Synder kunde skjælde Døden for en Beenrad; det er en huld nydelig Dreng, blomstrende, som de male Kiærlighedsguden, men ikke saa lumsk, en stille tienstagtig Genius, der byder den udtømte Pillegrim Siælen sin Arm over Tidens Grav, aabner den evige Herligheds Fæstlot, nikker venlig, og forsvinder.

M i l l e r. Hvad har du for min Datter! du vil egenmægtig lægge Haand paa dig?

L u i s e. Kald det ikke saa, min Fader! forlade et Selskab, hvor jeg ikke er vel liidt — springe

i Forveien, til et Sted, jeg ikke længer kan undvære — er det da Synd?

M i l l e r. Selvmord er den affyeligste Synd, mit Barn! — den eneste, man ikke kan angre, da Død og Misgierning samles deri.

L u i s e (bliver forstenet staaende). Græffelig! — men saa rask vil det dog ikke gaae. Jeg vil springe i Floden, Fader! og i det jeg synker, bede Gud den Almægtige om Misfandhed.

M i l l e r. Det vil sige, du vil angre Tyveriet, saasnart du veed det stiaalne i Sikkerhed. — Datter! Datter! vogt dig, at du ikke spotter Gud, naar du meest har ham behov. O det er kommet vidt, vidt med dig — Du har forsaget din Bon, og den Barmhertige har draget sin Haand fra dig.

L u i s e. Er at elske da Brøde, Fader?

M i l l e r. Naar du elsker Gud, vil du aldrig elske indtil Brøde — Du har boiet mig dybt, mit Enefte! dybt, dybt, maaskee til Graven! — Dog! jeg vil ikke gjøre dig dit Hjerte endnu tungere. — Datter! jeg sagde noget før. Jeg troede at være ene, Du har lyttet paa mig! og hvorfor skulde jeg endnu længere dølge det? du var min Afgud! her Luise! hvis du endnu har Rum for en Faders Følelse. — Du var mit Alt. Nu sætter du intet mere til af din Eiendom. Ogsaa jeg har Alt at tabe. Du seer,

mit Haar begynder at graane. Den Tid mælder sig efterhaanden hos mig, da vi Fædre have godt af de Capitaler, vi anlagde i vore Børns Hierte. — Vil du bedrage mig derfor, Luise! Vil du gaae bort med Alt, hvad din Fader eier, og har!

Luise (kysser med hæftigste Kærlighed hans Haand).
Nei! min Fader! jeg gaaer som din store Gieldnerinde ud af Verden, og skal i Evigheden betale det med Nager.

Mille. Vogt dig, du ikke forregner dig der, mit Barn! (meget alvorlig og høitidelig). Mon vi og endnu findes der! — See! hvor bleg du bliver! — Min Luise begriber selv, at jeg i hin Verden ikke vel kan hente hende mere ind, da jeg ikke iler saa tidlig derhen, som hun. (Luise styrter greben af Gysen i hans Arm. Han trykker hende med Ild til sit Bryst og bliver ved med besværgende Stemme): O Datter! Datter! faldne, maa see alt forlorne Datter! læg det alvorlige Fadersord paa Hierte! jeg kan ikke vaage over dig. Jeg kan tage Kniven fra dig, du kan dræbe dig med en Strikkepind. For Gift kan jeg vogte dig; du kan quæle dig med en Perlesnor. — Luise! Luise! kun advare dig kan jeg endnu. — Vil du lade det komme an paa, at dit troløse Gøglebillede skal vige fra dig paa den skrækkelige Bro mellem Tid og Evighed?

Vil du vove dig for den Alvidendes Throne med den Løgn: For din Skyld, Skaber! er jeg der! medens dine straffskyldige Dine søge deres dødelige Duffe! — og naar denne din Hiernes Krøbelige Gud, nu Orm som du, vrider sig for din Dommers Fødder, gjør din ugudelige Tillid i dette vaklende Die, blik til Løgn, og afviser dine bedragne Forhaabninger til den evige Miskundhed, som den elendige neppe er istand til at tiltrygle sig selv — Hvad da! (Eftertryffeliger, lydeliger) Hvad da Ulyksalige! (han holder hende fastere, seer en Stund stivt og giennemtrængende paa hende, saa forlader han hende hastig) Nu veed jeg intet mere (med høvet Hsire), staaer ikke mere dig, Gud, Dommer! til Ansvar for denne Siæl. Gjør hvad du vil! [bring din ranke Yngling et Offer, saa dine Dæyle juble, og dine gode Engle træder tilbage. — Drag hen! tag alle dine Synder, tag ogsaa denne, den sidste, den skæffeligste paa dig! og er Lasten endnu for let, saa gjøre min Forbandelsen Bægten fuldkommen. —] Her er en Kniv — gienneboer dit Hierte — og i (i det han lydeliggrædende vil styrte bort) mit Faderhierte.

Luise (Springer op, og iler efter ham). Hold, hold! o min Fader! at Omhed endnu tvinger mere

barbarisk end Tyranners Nafenhed! — hvad skal jeg? Jeg kan ikke! hvad maa jeg gjøre.

Miller. Brænde din Majors Rys Hedere end din Faders Taare, saa dø!

Luiſe (eſter en qvaſfuld Kamp med nogen Faſthed). Fader! her er min Haand! jeg vil — Gud! Gud! hvad gjør jeg? hvad vil jeg! — Fader! jeg ſværges. — Vee mig! vee! Forbryderſke, hvorhen jeg vender mig! Fader! det være ſaa! — Ferdinand — Gud ſeer hened. — Saaledes tilintetgjør jeg hans ſidſte Admindelſe. (river Brevet i Stykker.)

Miller (ſtryker hende glædedrukken om Halsen), Det er min Datter! ſee op! en Elſker er du lettere, derimod har du gjort en Fader lykkelig (omfavner hende under Latter og Graad). Varn, Varn! ſom jeg aldrig i mine Dage var værd! Gud veed, hvor jeg ringe Mand er kommen til denne Engel! Min Luiſe! min Himmel! — O Gud jeg forſtaaer kun lidt af at elſke, men at det maa være en Qual at holde op — det begriber jeg endnn.

Luiſe. Dog bort herfra Egnen, min Fader! — bort fra den By, hvor mine Legesøſtre ſpottede mig, og mit gode Navn er tabt for beſtändig. — Bort, bort, langt bort fra det Sted, hvor ſaa

mange Spor af den tabte Salighed tiltale mig. —
Bort, naar det er muligt.

Miller. Hvorhen du kun vil, min Datter!
[vor Herreguds] Brød vover overalt, [og Dren vil
han ogsaa stænke min Violin.] Ja! lad ogsaa al-
ting gaae! — Jeg sætter Historien om din Græm-
melse til Luth; synger saa en Vise om den Dat-
ter, der sin Fader til Døe sønderrev sit Hjerte
— vi tigge med denne Vise fra Dør til Dør; og
Almissen vil smage kostelig fra de Grædendes Hænder.

Anden Scene.

Ferdinand. De Forrige.

Lui se (bliver ham først vaer, og kaster sig
med et lydeligt Skrig om Millers Hals). Gud!
der er han! jeg er forloren.

Miller. Hvor, hvem?

Lui se (peger med fravendt Ansigt paa Ma-
joren og trykker sig fastere op til Faderen). Han!
han selv! see sig blot om, Fader! for at myrde
mig er han der.

Miller (faaer Die paa ham, farer tilbage).
Hvad! De her, Baron!

Ferdinand (kommer langsomt nærmere, bliver staaende ligeoverfor Luise, og ladet det stirrende forstøvede Blik hvile paa hende. Pause). Overraskede Samvittighed! Tak. Bekiendelsen er stærk, men hastig og vis, og sparer mig for at bruge Pinsel. — God Aften, Miller!

Miller. Men for Guds Skyld! hvad vil De, Baron? hvad bringer Dem hid? hvad betyder denne Overraskelse?

Ferdinand. Jeg veed en Tid, da man sønderstøtter Dagen i sine Sekunder, da Længsel efter mig hang sig ved Vægten i det døvelende Stueuhr, og ventede paa det Pulsflag, da jeg skulde lade mig see. — Hvor kommer det, jeg nu overrasker?

Miller. Gaae! gaae Baron! — naar endnu en Gnist af Menneskelighed blev tilbage i deres Hierte, naar De ikke vil myrde den, De foregav at elske, da fly, bliv intet Dieblig længer. Belsigtelsen var borte af min Hytte, saasnart De satte en Fod derind — De har indkaldet Glendighed under mit Tag, hvor ellers kun Glæden var hjemme. Er De endnu ikke tilfreds? vil De og endnu rive i det Saar, Deres uhykkelige Kiendskab slog mit eneste Barn?

Ferdinand. Underlige Fader! nu kommer jeg jo at sige din Datter noget glædeligt!

Miller. Maaſkee ny Forhaabninger til en ny Fortvivlelſe? — Gaae Ulykkens Budſkab! Dit Anſigt ſtiænder dine Vare.

Ferdinand. Endelig er det kommet, mine Forhaabningers Maal! Lady Milford, vor Kiærligheds frygteligſte Hindring, flygtede i dette Dieblif ud af Landet. Min Fader billiger mit Valg. ſkiæbnen lader af at forfølge os. Vore lykkelige Stierner oprinde. — Jeg er nu her for at indfri mit givne Ord, og afhente min Brud til Alteret.

Miller. Hører du ham, Datter! Hører du ham drive ſin Spot med dine ſkuffede Forhaabninger? O i Sandhed, Baron! det klæder Forførreren ſaa vel, endnu at kildre ſit Vid paa ſin Forbrydelse.

Ferdinand. Du troer, jeg ſtiemter! paa min Ere, nei! mit Udfagn er ſandt, ſom min Luifeſes Kiærlighed, og hellig vil jeg holde det, ſom hun ſine Eder. — Jeg kiender intet helligere. — Endnu tvivler du? endnu ingen glad Rødmen paa min ſkønne Gemalindes Kinder! Beſynderligt! Løgn maa her være gangbar Mynt, naar Sandhed finder ſaa liden Tiltro. I miſtroe mine Ord? ſaa troer dette ſkriftlige Vidneſbyrd. (kaſter Brevet til Luife, der aabner det, og ſegner dødbleg ned).

Mil l e r (uden at mærke det, til Majoren).
 Hvad skal det betyde, Baron? jeg forstaaer Dem ikke.

F e r d i n a n d (fører ham hen til Luise). Des
 bedre har hun forstaaet mig.

Mil l e r (falder ned ved hende). O Gud!
 min Datter!

F e r d i n a n d. Bleg som Døden! nu først
 behager hun mig, din Datter! — saa skøn var hun
 aldrig, den fromme retskafne Datter — med dette
 Liigansigt — [Dommedags Nælde, der stryger Fer-
 nissen af enhver Pogn, har nu bortblæst den Smink,
 hvormed den Tusindkunstnerinde ogsaa har bedraget
 Lysets Engle.] Det er hendes skønneste Ansigt!
 det er hendes første sandfærdige. Lad mig kysse
 det! (vil til hende.)

Mil l e r. Tilbage! bort! rør ikke Fader-
 hiertet, Dreng! for dine Kiærtegn kunde jeg ikke
 bevare hende; men for dine Mishandlinger kan jeg.

F e r d i n a n d. Hvad vil Du! Graahoved!
 med dig har jeg intet at gjøre! Bland du dig ikke
 i et Spil, der saa aabenbar er tabt — eller er
 ogsaa du maaskee klogere, end jeg havde tiltroet dig?
 har du laant din Datters Boelskaber dine tredsind-
 tyve Aars Viisdom, og skændet dette ærverdige
 Haar med en Kobblers Haandtering? — O hvis
 saa ikke er, uhykkelige gamle Mand! da læg dig ned,

og dø! — endnu er det Tid. Endnu kan du hensove i den søde Ruus: jeg var en lykkelig Fader! — eet Dieblisk senere, og du henhvirvler den giftige Slange til hendes Helvedhiem, forbander Gaven og Giveren, og farer med denne Gudsbespottelse i Graven (til Luise.) Tael Ulyksalige! skrev du det Brev?

Miller (advarende til Luise.) For Guds Skyld, Datter! glem ikke! glem ikke!

Luise. O dette Brev min Fader!

Ferdinand. At det faldt i de urette Hænder? — lovet være mig Handelsen, den har gjort større Daad, end den flygtlende Fornuft, og vil bestaae bedre paa hin Dag, end alle Wises Bid! — Hændelse! siger jeg. — O Forsynet er hos, naar Spurve falde, hvorfor ikke, hvor Masken skal rives af en Diævel! — Svar vil jeg have! — skrev du det Brev?

Miller (affides og besværgende til hende.) Standhaftig min Datter! standhaftig! kun endnu dette eneste Ja! og Alt er overvundet.

Ferdinand. Lystig! lystig! ogsaa Faderen bedragen! Alt bedraget! nei see, hvor hun staaer der, den skændige! og selv hendes Tunge opfiger hendes sidste Løgn Lydighed! sværg ved Gud, ved den frygtelig sande! skrev du det Brev? —

L u i s e (efter en qvalfuld Kamp, hvori hun med Blik har talt med sin Fader, fast og afgjørende.) Jeg skrev det.

F e r d i n a n d (bliver forskrækket staaende.)
L u i s e ! nei ! saasandt min Siæl lever, du lyver ! —
Ogsaa Ukyld bekiender sig paa Pinebænken til Udaad,
den aldrig begif. — Jeg spurgde for hæftig ! —
ikke sandt L u i s e ! du bekiender kun, fordi jeg spurgte
te hæftig ?

L u i s e . Jeg bekiendte, hvad sandt er.

F e r d i n a n d . Nei ! siger jeg ; Nei ! nei !
du skrev det ikke. Det er slet ikke din Haand —
Og var den det, hvorfor skulde det da være tun-
gere at efterskrive Hænder, end at fordærve Hjer-
ter ? — sig mig sandt, L u i s e ! — eller nei ! nei !
gør det ikke, du kunde sige Ja, og jeg var forlo-
ren. — En Løgn, L u i s e ! en Løgn ! — o naar du
nu vidste een, henkastede mig den med din aabne
Englemine, blot overtalte mit Die, mit Dre, end
aldrig saa affyelig skuffede dette Hierte — [O
L u i s e ! al Sandhed maatte da med dette Aandepust
vandre ud af Skabningen ; og den gode Sag fra
nu af bøie sin stive Hals til et Hofbuk !] (med en
sy havende Tone.) Skrev du det Brev ?

L u i s e . Ved Gud ! ved den frygtelig sande !
Ja !

Ferdinand (efter en Pause i den dybeste Smertes Udtryk.) Kvinde! Kvinde! — det Ansigt, hvormed du nu staaer for mig! — deel med dette Ansigt Paradiser ud, du finder selv i de Fordømtes Rige ingen Røber. — Vidste du, hvad du var mig, Luise! Umuligt! nei, du vidste ikke, at Du var mig Alt! Alt! [Det er et usfelt foragteligt Ord, men Evigheden har Mæie med at omvandre det. Verdenssystemer fuldende deres Bane deri.] — Alt! og saa formastelig spille dermed. — O det er skrækkelig!

Luise. De har min Ellstaelse, Hr. von Walter! jeg har fordømt mig selv; gaae De nu! forlad De et Huus, hvor De var saa uhykkelig.

Ferdinand. Godt! godt! Jeg er rolig — [roligt, siget man jo, er ogsaa det gysende Lands frøg, hvorover Vesten gik — jeg er det] — (efter nogen Estertanke). Endnu en Bøn. Luise! — den sidste! Mit Hoved brænder saa febrilsk! Jeg behøver Riøling — Vil du lave mig et Glas Limonade? (Luise gaaer.)

Tredie Scene.

Ferdinand. — Miller.

(Begge gaae uden at tale et Ord nogle Pauser op og ned ad de modsatte Sider af Skuepladsen.)

Miller (bliver endelig staaende og betragter Ferdinand med sørgmodig Mine.) Kiære Baron! kan det maaskee formindske Deres Græmmelse, naar jeg tilstaaer Dem, jeg beklager Dem hiertelig?

Ferdinand. Lad det nu saa være! Miller! (atter nogle Skridt) Miller! jeg veed knap engang mere, hvordan jeg kom i hans Huus! hvad var Anledning?

Miller. Hvordan Hr. Major! De vilde jo tage Time hos mig paa Fløite! Veed De ikke det mere?

Ferdinand (raff.) Jeg saae hans Datter (atter nogle Pauser.) Han har ikke holdt Ord, Ven! Vi accorderede om No for mine eensomme Timer. Han bedrog mig, og solgte mig Skorpioner. (Da han seer Millers Bevægelse) Nei! bliv kun ikke forskrækket, gamle Mand! (rørt om hans Hals) Du er ikke Skyldig.

Miller (tørre sine Øine). Det veed den alvidende Gud.

Ferdinand (gaaer paa ny op og ned i mørk Grublen.) Sælsomt! o ubegribelig sælsomt spiller Gud med os! i tynde umærkelige Næeb hænge tit frygtelige Vægte. — Vidste Mennesket, at han i dette Øble skulde æde sig Døden! — Hm! vidste han det! (hæftigen op og ned, griber derpaa Millers Haand med stærk Bevægelse) Mand! jeg betaler dig den Smule Fløite for dyrt — og du vinder ikke engang — ogsaa du taber maaskee Alle — (gaaer bespændt fra ham) Ulykkelige Fløitespil! der aldrig skulde faldet mig ind.

Miller (søger at dølge sin Rørelse). Limonaden bliver ogsaa altfor længe borte. Jeg troer, jeg vil see om den; om De ikke tager det ilde op.

Ferdinand. Det hæfter ikke, kære Miller (mumler ved sig selv), især ikke for Faderen — Bliv han kun — hvad jeg dog vilde spørge om? — Ja! er Luise hans eneste Datter! har han ingen flere Børn?

Miller (varmt). Ingen flere, Baron! og ønsker mig heller ingen flere. Nigen er just ret skabt til at tage mit mit hele Faderhierte til sig — jeg har alt sat min hele Capital af Kiærlighed paa den Datter.

Ferdinand (hæftig røstet.) Ha! — See
 dog heller om Limonaden, gode Miller! (Miller
 gaaer.)

Fjerde Scene.

Ferdinand (allene.)

Det eneste Varn! — føler du det Morder!
 det eneste, Morder! hører du, det eneste! — og
 denne Mand har paa Guds vide Verden intet,
 uden sit Instrument, og det Eneste! Du vil røve
 ham det? Røve — røve en Betler den sidste Nød-
 skilling! kaste den Halte Krykken sønderbrudt for
 Fodderne! Hvad, har jeg Hierte til det! — og
 naar han nu iler til, og ikke kan oppebie at tælle
 den hele Sum af sine Glæder af sin Datters Ansigt,
 og triner ind, og hun ligger der — Blom-
 sten — visnet — død — nedtraadt modvillig —
 det sidste eneste overstrømmende Haab! — Ha! og
 han staaer der for hende, [staaer der, og hele Na-
 turen holder den levende Aande, og hans stive
 Blik frugtesløst giennemvandrер den øde Menneske-
 lighed, søger Gud, kan ikke finde Gud mere, og
 kommer tavs tilbage.] — — Gud! Gud! men ogsaa
 saa min Fader har denne eneste Søn — den eneste
 Søn, dog ikke den eneste Rigdom (efter en Pause)

Dog hvordan? hvad taber han da? Denne Pige, som Kærligheds helligste Følelser kun var Duffer for, vil hun kunne gøre Faderen lykkelig? — det vil hun ikke, og jeg fortjener endnu Tak, at jeg s ndertr der Slangen, inden den og endnu saarer Faderen.

Femte Scene.

Miller kommer tilbage, Ferdinand.

Miller. De faaer Limonaden paa Dieblisksket, Baron! Derinde sidder det arme Barn, og vil gr de sig fordærvet. Hun vil i Limonaden og saa give Dem Saarer at drikke.

Ferdinand. Og godt! naar det kun var Saarer. — Siden vi talte for om Musken, Miller (tager en Pung op.) Jeg er endnu i hans Gield.

Miller. Hvordan? hvad? gaae De, Baron! hvad seer De mig an for? det har jo gode Veie; g r De mig dog ikke den Skam, og det er jo, vil Gud, ikke sidste Gang, vi er sammen.

Ferdinand. Hvem kan vide det? tag han kun! det er for Liv og D d.

Miller (leende.) O for den Sags Skuld, Baron! derpaa mener jeg, man kan vove det med Dem.

Ferdinand. Man vovede virkelig —
 Har han endnu aldrig hørt, at unge Mennesker
 faldt — Piger og Ynglinge, Haabets Børn, be-
 dragne Fædres Luftkasteller — Hvad Orm og Vilde
 ikke kan gjøre, kan ofte et Tordenslag udrette.
 Hans Luise er heller ikke udødelig.

Miller. Jeg har hende af Gud.

Ferdinand. Hør mig. Jeg siger ham,
 hun er ikke udødelig. Denne Datter er hans
 Diesteen. Han har med Liv og Sial hængt sig
 ved denne Datter. Vær han forsigtig, Miller!
 Kun en fortvivlet Spiller sætter Alt paa et eneste
 Kast. En Bovehals kalder man den Riibmand,
 der vover hele sin Formue paa eet Skib. Hør,
 tænk han paa min Advarsel! men hvorfor tager
 han ikke sine Penge?

Miller. Hvad Herre! hele den almægtige
 Guldbørs! hvad tænker naadige Herre paa?

Ferdinand. Paa min Skyldighed — der
 (kaster Pungen paa Bordet saa der falder Guld-
 stykker ud.) Jeg kan ikke saadan staae og holde
 en Evighed paa det Lapperi!

Miller (bestyrtset.) Hvad! du store Gud!
 det klang ikke som Sølvpenge (triner til Bordet,
 og raaber med Skræk): Hvad! for Himlens
 Skyld, Baron? Baron! hvad er det? hvad gjør

De? Baron! Det kalder jeg Udspredelse! (Maaer Haand i Haand). Her ligger jo — [eller er jeg forheret, eller — Gud fordømme mig, der griber jeg jo det bare gule lyslevende Guld! — Nei! Satanas! du skal ikke faae mig dertil!

Ferdinand. Har han drukket gammel eller ny Viin? Miller!

Miller (grov). Død og Ulykke! — see kun der! Guld!

Ferdinand. Hvad saa mere?

Miller. I Pokkers Navn — jeg siger — jeg beder Dem for Guds Skyld? Guld!]

Ferdinand. Det er nu rigtig nok noget mærkværdigt!

Miller (efter nogen Tausked gaaer til ham med Følelse). Naadige Herre! jeg er en jævn ligefrem Mand, vil De maaskee spænde mig for til et Skarnstykke? — saamange Penge, veed Gud, lader sig ikke fortjene med noget Godt.

Ferdinand (bevæget). Vær han ganske rolig, fiære Miller! De Penge har han for længe siden fortient, og Gud bevare mig fra at gjøre mig betalt derfor med hans Samvittighed.

Miller (Springer om i Bærelset som halvtøffet). Mine! altsaa mine! [med Guds Vidende og Villie mine!] (løber til Døren og skriger) Kone, Dat

ter, Victoria! kom hid! (kommer tilbage) Men du milde Himmel! hvor kommer jeg da saadan paa eengang til hele den grusomme Rigdom! hvormed fortjener jeg den? hvordan forskylder jeg den? Hæ!

Ferdinand. Ikke med sine Musiktimer, Miller! — Med de Penge her betaler jeg ham, (holder inde greben af Gysen) betaler jeg ham (efter en Pause greben af Beemod) den tre Maaneder lange ulykkelige Drøm om hans Datter.

Miller (griber hans Haand og trykker den stærkt). Naadige Herre! var De en ligefrem ringe Borgermand (rast), og min Vige elskte Dem ikke, vilde jeg stille Vigen ihjel (igien hos Pengene og nedslagen). Men der har jeg jo nu Alt det, og De intet, og der maa jeg nu vel ud igien med al den Herlighed? hæ!

Ferdinand. Lad det ikke anfægte sig, Ven! jeg reiser bort, og i det Land, hvor jeg agter at bosætte mig, gælder det Præg ikke.

Miller (imidlertid med ufravendte Mine hæftede paa Pengene i fuld Henrykkelse). Bliver de altsaa mine? bliver de? men det gjør mig kun Ondt, at De reiser bort. — Og bi bare, hvad jeg nu skal træde op? hvor jeg skal tage Munden fuld (sætter Hatten paa, og farer giennem Bærelset), Op paa Torvet vil jeg give mine Musiktimer, og ryge

No. 5, og gaaer jeg mere paa Nigsortæpladsen, skal Fanden tage mig. (vil bort)

Ferdinand. Vi han! vi han! og tag sine Penge til sig! (eftertrykkelig) ti blot i Aften endnu og giv for min Skyld herefter ingen Musiktimer mere.

Miller (endnu hidsigere tager ham stærkt i Vesten fuld af inderlig Glæde). Og Herre, min Datter! (slipper ham igien) Penge gjør ikke Manden — Penge ikke — om jeg har spist Kartofler eller Ugerhøns — mat er mat! og denne Kiole der er evig god, naar Guds kiære Sol ikke finner giennem Vermet. — For mig er det Lapperi . . . Men Pigen skal den Betsignelse komme tilgode; hvad jeg kan see paa hendes Dine, skal hun have.

Ferdinand (falder rask ind). Stille! o stille!

Miller (stedse fyrigere). Og skal lære mig fransk fra Grunden, og dandse Menuet og synge, saa man skal læse om det i Aviserne; [og et Hoved: tvi skal hun bære, som Hofraadsdøttrene, og en Rydebarri, hvad De kalder det,] og om Musikanter datteren skal de snakke fire Mile i Omkreds.

Ferdinand (griber hans Haand med den skrækkeligste Bevægelse). Intet mere! intet mere! for Guds Skyld, ti stille! ti blot stille endnu i Dag, det er den eneste Tak, jeg forlanger af ham.

Slette Scene.

Luiſe med Limonaden. De Forrige.

Luiſe (med røde Dine og ſkielvende Roſt bringer Majoren Glaffet paa en Tallerken). De befaler, hvis den ikke er ſtærk nok.

Ferdinand (tager Glaffet, ſætter det, og vender ſig hurtig til Miller). O nær havde jeg glemmt det! maa jeg bede ham om Noget, kiære Miller! — vil han viſe mig en lille Villighed?

Miller. Tuſend for een! hvad befaler?

Ferdinand. Man vil vente mig ved Tafſelet; til Ulykke er jeg i meget ſlet Lune. Det er mig aldeles umuligt at komme blandt Menneſker. Vil han gaae engang hen til min Fader og undſkyldte mig.

Luiſe (forſkrækket og hurtig). Der kan jo jeg gaae.

Miller. Til Præſidenten?

Ferdinand. Ikke til ham ſelv. Han forretter ſit Værende i Garderoben til en Kammertjener — til Hiemmel for ham er her mit Uhr. — Jeg er her endnu, naar han kommer igjen. — Han venter paa Svar.

Luiſe (meget ængſtelig). Kan jeg da ikke ogsaa beſørge det?

Ferdinand (til Miller, der vil afſted). Vi! en Ting endnu; her er et Brev til min Fader,

der i Aften kom under min Couvert — maaskee hastende Anliggender! — det kan besørages med det samme.

Miller. Godt, Hr. Baron!

Lui se (hænger sig ved ham i den skrækkeligste Banghed). Men Fader! alt det kunde jeg jo ret godt besørge.

Miller. Du er ene, og det er mørk Nat, min Datter! (gaaer)

Ferdinand. Lys din Fader, Lui se! (mens hun følger Miller med Lyset, træder han til Bordet, og kaster Gift i Limonaden). Ja! hun skal til det! — hun skal! de høiere Magter tilnukke mig deres skrækkelige Ja, Himlens Havn under. Skriver, hendes gode Engel lader hende fare.

Syvende Scene.

Ferdinand. Lui se.

(Hun kommer langsom tilbage med Lyset, sætter det, og stiller sig paa den modsatte Side af, hvor Majoren staaer, med nedslaaet Ansigt, og staaer sig kun stundum frygtfuld til at sele over til ham. Han staaer paa den anden Side, og seer stivt ud for sig. En stor Taushed maa behude denne Scene.)

Lui se. Vil De accompagnere mig, Hr. Major! vil jeg spille paa Fortepiano (aabner Instru-

mentet; intet Svar, Pause). De er mig ogsaa endnu Revange Skyldig i Skaf! Skal vi spille et Parti, Hr. v. Walter! (ny Pause) Hr. v. Walter! den Tegnebog, jeg engang lovede at brodere Dem. — Jeg har begyndt paa den — vil De ikke see Tegningen? (atter en Pause). O jeg er meget elendig!

Ferdinand (i sin forrige Stilling). Det kunde være sandt.

Luise. Min Skyld er det ikke, Hr. von Walter, at De holdes saa stet ved Selvfab!

Ferdinand (leer fornærmende ved sig selv). Nei hvad kan du til min bly Beskedenhed!

Luise. Jeg vidste jo nok, at vi nu ikke due til at være sammen. Jeg blev ogsaa strax forstrakt, da De sendte min Fader bort. — Hr. v. Walter! jeg formoder, dette Dieblik vil være os begge lige utaaleligt. — Vil De tillade, saa gaaer jeg, og beder nogle af mine Vektændte hid.

Ferdinand. O ja! gjør det! jeg vil ogsaa strax gaae hen, og bede nogle af mine.

Luise (seer studsende paa ham). Hr. von Walter!

Ferdinand (meget haant). Ved min Ere! det fornuftigste Indfald, et Menneske i denne Forfatning kan have. Vi gjør denne fortrædelig

Duet til et Moerskab, [og høvne os ved Hielp af
viffe Galanterier paa Kiærlighedsgriller.]

L u i s e. De er oprømt, Hr. von Walter!

F e r d i n a n d. Ganske overordentlig, saa jeg
kunde faae Drengene efter mig paa Torvet! Nei
i Sandhed Luise! dit Exempel lærer mig — Du
skal være min Lærerinde. Daarer er det, der tale
om evig Kiærlighed; evig eet og det Samme er
modbydeligt; Forandring er mig Fornsielsens Salt.
— [Top, Luise! jeg er med. — Vi hoppe fra Ro-
man til Roman, vælte os fra Dynd til Dynd. Du
hifst hen, jeg herhen — maaskee min tabte Rolighed
findes igien i en Rippe. — Maaskee vi da efter det
lystige Verdensløb, som to raadnende Beenradde,
med den behageligste Overraskelse af Verden støde
andengang paa hinanden; at vi der paa det fælles
Familietræk, som intet Varn af denne Moder for-
nægter, gienkiendes ligesom i Comedierne; at Væm-
melse og Skam endnu foranstalter en Harmoni, der
har været den ommeste Kiærlighed umulig.]

L u i s e. O Yngling! Yngling! ulykkelig er
du alt, vil du ogsaa endnu fortiene det!

F e r d i n a n d (mumler forbittret mellem Tæn-
derne). Ulykkelig er jeg! hvem har sagt dig det?
Qvinde! du er for stet til at føle selv — hvormed
kan du veie en andens Følelser! — Ulykkelig!

sagde du — Ha! dette Ord kunde falde min Røsenhed op af Graven! Ulykkelig maatte jeg blive, det vidste hun. Død og Fordømmelse! det vidste hun, og har dog forraadt mig! — [see Slange! det var Tilgivelsens eneste Plet]. — Dit Udsagn kryder din Hals. — Hidtil kunde jeg besmykke din Udaad med din Enfoldighed; i min Foragt var du nær undgaaet min Hævn (griber hastig Glasset). Altsaa letsindig var du ikke — dum var du ikke — du var blot en Dævel (drikker)! Limonaden er mat som din Siæl — Prøv!

L u i s e. O Himmel! ikke forgæves har jeg frygtet dette Optrin.

F e r d i n a n d (bydende). Prøv! (Luisse tager Glasset noget uvillig, og drikker; Ferdinand vender sig, saasnart hun har sat Glasset for Munden, pludselig blegnende bort og iler til Bærelsets bageste Braa).

L u i s e. Limonaden er god.

F e r d i n a n d (uden at vende sig, rystet af Gysen). Velbekomme!

L u i s e (efter at have sat Glasset). O vidste De, Walter! hvor uhyre De fornærmer min Siæl!

F e r d i n a n d. Hm!

L u i s e. Der vil komme en Tid, Walter!

F e r d i n a n d (kommer frem igien). O! med Tiden er vi færdige.

L u i s e. Da denne Aften turde falde tung
paa Deres Hierte.

F e r d i n a n d (begynder at gaae stærkere, og
blive mere urolig, kaster Hat og Skiærf fra sig).
God Nat, Herretieneste!

L u i s e. Min Gud! hvordan er det med Dem?

F e r d i n a n d. Heedt og trangt! jeg vil gjøre
mig det mageligere.

L u i s e. Drik De! drik De! Drikken vil
løse Dem.

F e r d i n a n d. Det vil den ogsaa ganske vist
— Qvinden er godhiertig! dog det er de alle.

L u i s e (iler med Kiærligheds fulde Udtryk i
hans Arme). Det til din Luise! Ferdinand!

F e r d i n a n d (trykker hende fra sig). Bort!
bort! bort med disse fromme smeltende Dine! jeg
synker. Kom i din uhyre Rædsomhed, Slange!
far op ad mig, Orm! — slaae dine græffelige Bugt-
ninger for mig; vælt dine Hvirvler mod Himlen
— saa affæyelig, som Afgrunden. nogentid saae dig
— kun ingen Engel! — kun nu ingen Engel me-
re! — det er for silde! — Jeg maa sondertræde
Dig som en Slange, eller fortvivle — forbarm dig!

L u i s e. O! at det skulde komme saavidt!

F e r d i n a n d (betragter hende fra Siden).
Dette den himmelske Dommers skionne Bærk — hvo

Kan troe det? — Hvo skulde troe det? (tager hendes Haand og holder i Beiret) [Jeg vil ikke gaae i rette med dig Gud, Skaber! men hvorfor da den Gift i saa skønne Kar!] — Kan Lasten trives i dette milde Himmelstrøg? — o det er selsomt.

L u i s e. At maatte høre paa det, og tie!

F e r d i n a n d. Og den søde melodiske Stemme! — hvor kan saa megen Velklang komme af sønderrevne Strengene? (dvæler med tørt Nie ved at betragte hende) Alt saa skönt! — saa fuldt af Symmetrie! — saa guddommelig fuldkomment! — [Overalt hans himmelske Skabertimes Værk! Ved Gud! som om den store Verden kun var bleven til, for at sætte Skaberen i Lune til dette Mesterstykke —] og kun af Siælen skulde Gud taget feil? er det muligt, at dette oprørende Misfoster kom i Naturen uden Lyde? (forlader hende hurtig) eller saae han en Engel fremgaae under Meislen, og afhjalp i Hast denne Feiltagelse ved et deslettere Hierte!

L u i s e. O formastelige Egeensind! inden han vil selv tilstaae en Overrøelse, anklager han heller Himlen.

F e r d i n a n d (styrter hende hæftig grædende om Halsen). End eengang Luise! — end eengang som vort første Kys ses Dag, da du stammede Ferdinand! og det første du traadde paa dine brøn

bende Læber. — O en Udsæd af irendelige usigelige
 Glæder syntes at ligge i det Dieblis, som i en Knop.
 — Da laae Evigheden, som en stion Maidag for
 vore Dine; gyldne Martusende hoppede som Brude
 vor Siæl forbi — Da var jeg den Lykkelige! —
 O Luise! Luise! Luise! hvorfor har du gjort mig det?

Luise. Græd De, græd De, Walter! Deres
 Bemod vil være retfærdigere imod mig, end
 Deres Forbittrelse!

Ferdinand. Du bedrager Dig; det er ikke
 dens Taarer — ikke hiin varme vellystige Dug, der
 flyder balsamisk i Siælens Saar, og bringer Høle-
 sens store Hiul i Gang paa ny. Det er enkelte
 — kolde Draaber — min Kiærligheds gyselige evige
 Levvel! — (frygtelig hoitidelig, i det han lader
 Haanden synke ned paa hendes Hoved) Taarer for
 din Siæl Luise! — Taarer for Guddommen, der
 her forfeilede sin uendelige Velvillie, der kommer saa
 modvillig af med det herligste af sine Værker. —
 O mig tykkes, hele Skabningen skulde anlægge Sorg,
 og være bekymret for det Exempel, der stoor i dens
 Midie. — Det er noget almindeligt, at Mennesker
 falde, og Paradiser fortabes; men naar Pesten
 raser blandt Engle, da udraaber man Sorg i hele
 Naturen.

L u i s e. Driv mig ikke til det Yderste, Walter! jeg har Siælestyrke, saa godt som Nogen — men den maa komme paa en menneskelig Prøve. Walter! endnu dette Ord, saa skilles vi — en skæbnelig Skiæbne har forvirret vore Hierters Sprog. Torde jeg aabne Munden, Walter! jeg kunde sige dig Ting — jeg kunde — men den haarde Skiæbne bandt min Tunge, som min Kiærlighed, og taale maa jeg, naar du mishandler mig som en foragtelig Kvinde.

F e r d i n a n d. Føler du dig vel, Luise!

L u i s e. Hvortil dette Spørgsmaal?

F e r d i n a n d. Ellers skulde det gjøre mig Ondt for dig, om du med denne Løgn maatte herfra.

L u i s e. Jeg besværges Dem, Walter!

F e r d i n a n d (under hæftige Bevægelser).
Nei! nei! alt for satanisk var denne Hævn! nei!
Gud bevare mig! — ud i hiin Verden vil jeg ikke drive det. — Luise! har du elsket Marschallen? Du kommer ikke mere af dette Bærelse.

L u i s e. Spørg De, hvad De vil. Jeg svarer intet mere. (Hun sætter sig)

F e r d i n a n d (alvorligere). Sørg for din udødelige Siæl, Luise! har du elsket Marschallen? du kommer ikke mere af dette Bærelse.

L u i s e. Jeg svarer intet mere.

Ferdinand (falder i frygtelig Bevægelse
ned for hende). Luise! har du elsket Marschallen?
— inden dette Lys brænder ud, staaer du for Gud!

Luise (farer forskrækket i Beiret). Gud!
Hvad er det! — — — og jeg faaer saa Ondt! (synker
tilbage paa Stolen).

Ferdinand. Alt! — I Qvinder er en
evig Gaade! den spæde Nerve holder Udaad fast,
der sondergnave Menneskeheden i dens Rødder; et
uffelt Gran Arsenik kaster den om!

Luise. Gift! Gift! o [min Herre og] Gud!

Ferdinand. Det frygter jeg. Din Limo-
nade var krydret i Helvede; du har druffet Dø-
den.

Luise. Døe! døe, Gud! albarmhiertige!
— Gift i Limonaden og døe! — O forbarm dig
oveg min Siæl, forbarmende Gud!

Ferdinand. Det er Hovedsagen, det bes-
der jeg ham ogsaa om.

Luise. Og min Moder, min Fader! — o
Gud! min arme forlorne Fader! — er ingen Frelse
mere? mit unge Liv og ingen Frelse! og maa jeg
nu alt bort!

Ferdinand. Ingen Frelse! du maa nu
alt bort! men vær rolig! vi vandre sammen.

L u i s e. Ferdinand! du ogsaa! Gift, Ferdinand! fra dig! O Gud forlade ham! — Naadens Gud! tag denne Synd fra ham!

F e r d i n a n d. See du efter dit Regnskab; jeg frygter, det staaer ilde.

L u i s e. O Ferdinand! Ferdinand! O! nu kan jeg ikke tie mere — Døden — Døden hæver alle Regninger. — Ferdinand! Himmel og Jord har intet ulykkeligere, end du er. — Jeg døer uskyldig, Ferdinand!

F e r d i n a n d (for skrækket). Hvad siger hunder? en Løgn pleier man ellers ikke at tage med paa den Reise.

L u i s e. Jeg lyver ikke — lyver ikke — det har jeg kun eengang i mine Dage — Hu! hvor det gyser iskoldt giennem mine Aarer — da jeg skrev Brevet til Hofmarschallen.

F e r d i n a n d. Ha dette Brev! — Gud ske Lov! nu har jeg al min Mandighed igjen.

L u i s e (hendes Tunge bliver tungere, hendes Fingre begynde at faae Krampetrækninger). Dette Brev — fat dig at høre et skrækkeligt Ord — min Haand skrev, hvad mit Hjerte fordømte. — Din Fader har tilsagt det.

F e r d i n a n d (forstenet og som en Støtte, en lang død Pause som rodfæstet, falder endelig ned som lynslaaet).

Luiſe. Sørgelige Miſforſtand! — Ferdi-
 nand! man tvang mig — tilgiv! — din Luiſe havde
 foretrukket Døden — men min Fader — Faren —
 de gjorde det liſtig.

Ferdinand (ſkrækkelig kaſtet i Veiret). Lo-
 vet være Gud! endnu ſpører jeg ikke Giſten. (ri-
 ver Kaarden ud.)

Luiſe (ſynker fra Svaghed til Svaghed). Vee!
 hvad tager du dig for? det er din Fader!

Ferdinand (i Udtryk af vildeſte Raſenhed).
 Morder og Morderfader! — med maa han, at Ber-
 dens Dommer kun kan raſe mod den Skyldige! —
 (vil ud.)

Luiſe. [Døende tilgav Forlæſeren] — Held
 over dig [og ham!] (døer)

Ferdinand (vender hurtig om, bliver hendeſ
 ſidſte døende Bevægelſer væk, og falder opløſt
 i Smerte ned for den døde). Hold! hold! undløb
 mig ikke Himlens Engel! (griber hendes Haand, og
 ſlipper den igien hurtig) Kold! kold og klam! hen-
 des Siæl er borte. (Springer op igien) Min Luiſes
 Gud! Naade! Naade for den forvorpneſte blande
 Morder! det var hendes ſidſte Bøn! — hvor ind-
 tagende og ſkøn ogſaa ſom Liig! — den rørte Mord-
 engel gif ſkaanſom hen over diſſe venlige Kinder. —
 Denne Fromhed var ingen Maſke, den har ogſaa

holdt Stand i Døden. (efter en Pause) Men hvordan? hvorfor føler jeg intet? vil min Ungdoms Kraft redde mig? utaknemmelige Nøie! — det er ikke min Mening. (Griber til Glasset)

Sidste Scene.

Ferdinand. Præsidenten. [Burm og Tjenere, der alle styrte fulde af Skæk ind i Børelset,] derpaa Miller med Folk og Rettensbetiente, der samle sig i Baggrunden.

Præsidenten (med Brevet i Haanden).
Søn! hvad er det! — jeg vil dog aldrig troe...

Ferdinand (kaster ham Glasset for Fødderne).
Saa see! Morder!

Præsidenten (raver tilbage, alle stude, en skrækkelig Pause).
Min Søn! hvorfor har du gjort mig det?

Ferdinand (uden at see paa ham).
O ja vist! — jeg skulde først hørt Statsmanden, om denne Streg ogsaa passede til hans Kort! — Fiint og beundringsværdigt, jeg tilstaaer det, var det Kneb, at sønderrive vore Hierters Vagt ved Skinsyge — Regningen havde en Nestor gjort, kun Skade, at den vredende Kiærlighed ikke blev Traanden saa lydig, som din Trædukke.

[Præsidenten (seer med fordreiede Dine om i hele Bærelset). Er her ingen, der græder for en trøstesløs Fader!]

Miller (raaber bag Scenen). Lad mig komme ind! for Guds Skyld! lad mig komme ind.

Ferdinand. Pigen er en Helgen, for hende maa en anden gaae irette. (aabner Døren for Miller, der styrter ind med Folk og Betiente.)

Miller (i den frygteligste Angest). Mit Barn! mit Barn! Gift, siger man, er taget her! Min Datter! hvor er du?

Ferdinand (fører ham hen mellem Præsidenten og Luises Liig). Jeg er uskyldig — Tak ham der!

Miller (falder til Jorden ved Siden af hende). O Gud!

Ferdinand. Med saa Ord, Fader! de begynde at blive mig kostbare! — Jeg er skændig bestiaalen for mit Liv, bestiaalen ved Dem! hvorledes jeg staaer med Gud, zitterer jeg for; — dog Udaadsmand var jeg aldrig. — Min evige Lod falde som den vil! paa Dem falde den ikke. — Men jeg har begaaet et Mord — et Mord, som du ikke vil forlange af mig, jeg ene skal slæbe for Verdens Dommer. Høitidelig vælter jeg her den største grøffeligste Halvdeel hen paa dig; hvorledes du kommer tilrette dermed, see du selv til (fører ham hen til Luise). [Her!

Barbar! got dig med den skrækelige Frugt af dit Bid; paa dette Ansigt er med Fortrækning skrevet dit Navn, og Mordenglens vil læse det. — En Gestalt som denne drage Forhængen fra din Seng, naar du sover, og give dig sin iiskolde Haand! — en Gestalt, som denne staae for dig, naar du dør, og borttrænge din sidste Bøn! — en Gestalt, som denne staae paa din Grav, naar du staaer op — og ved Guds Side, naar han dømmer dig. (bliver afmægtig, Tjenerne holde ham.)

Præsidenten (med en skrækelig Armbevægelse mod Himlen). Ikke af mig, Verdensdømmer! forlang disse Stæle af ham.

(gaaer mod Wurm)

Wurm (opfarende). Af mig?

Præsidenten. Af dig, Forbandede! af dig, Satan — Du! du gav det Slangeraad! — over dig komme Ansaret. — Jeg toer mine Hænder.

Wurm. Over mig! (begynder græffelig at lee) lystig! lystig! saa veed jeg dog nu ogsaa, paa hvad Maade Diavle takke hinanden. — Over mig, dumme Nidding! Var det min Søn? var jeg din Herre? — Ansaret over mig! Ha ved dette Syn, der isner al Marv i mine Been! Over mig skal det komme! — nu vil jeg være forloren, men du skal være det med mig. — Op! op! raaber Mord

giennem Gaderne! Vækker Justitsen! Retsbetiente
binder mig! — fører mig herfra! jeg vil aadnbare
Hemmeligheder, saa det skal gysse i dem, der høre.
(vil gaae)

Præsidenten (holder ham). Du vil dog
ikke, Rasende.

Wurm (klapper ham paa Skuldrene). Jeg
vil, Kammerat! jeg vil. — Rasende er jeg, det er
sandt — det er dit Værk! — saa vil jeg ogsaa nu
handle som en Rasende. — Arm i Arm med dig
til Skafottet! Arm i Arm med dig til Helvede —
det skal kildre mig, Nidding! at være fordømt med
dig. (føres bort)]

Miller (der midlertidig med Hovedet i Luises
Skid har ligget i stum Smerte, staaer hurtig op,
og kaster Nøjeren Børsen for Fødderne). Gift-
blander! behold dine forbandede Penge! vilde du
dermed afkøbe mig mit Varn! (styrter ud af
Bærelset.)

Ferdinand (med bristende Stemme). Gaae
efter ham! han fortvivler! — De Penge her skal
man levere ham. Det er min frygtelige Erkiendts-
lighed — Luise! Luise! — jeg kommer — Lev vel!
— Lad mig her opgive min Aand ved dette Alter.

Præsidenten (af en dyb Bedøvelse til
sin Søn). Søn, Ferdinand! skal intet Blik falde

mere paa en sønderknust Fader! (Majoren sættes ned ved Siden af Luise.)

Ferdinand. Den forbarmende Gud hører dette sidste Blik til!

Præsidenten (falder i den skrækkeligste Qual ned for ham). Skabning og Skaber forlade mig; — skal intet Blik mere falde til min sidste Vederqvælgelse?

Ferdinand (rækker ham sin døende Haand).

Præsidenten (staaer hurtig op). Han tilgav mig! [(til de Andre) Nu Eders Fange!

(Han gaaer, Rettensbetiente følge ham,]
Forhænget falder.)

E n d e.

000

